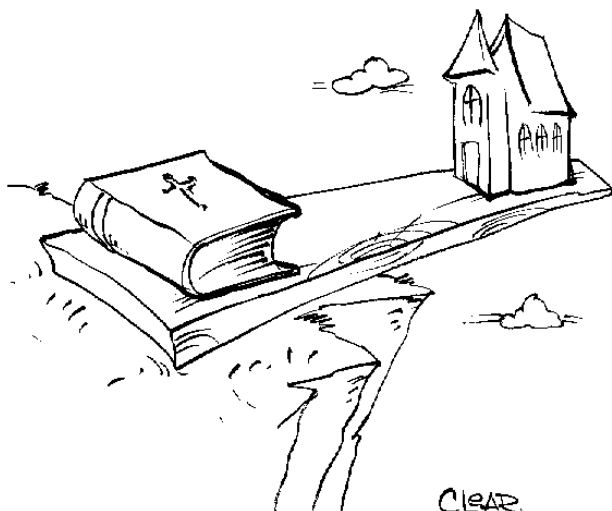

Strategia lui Dumnezeu în Biserica locală

Recomandare

Mi-a cerut cineva o copie a primei cărți tipărite de noi în America: „Strategia lui Dumnezeu în biserica locală“. Nu o mai am. M-am apucat însă să recuperez fragmentele pe care le am și să le completez cu câte ceva din ceea ce am scris în cartea „Chemare la ucenicie“, studii în epistolele pastorale. A ieșit ceva stufos și petecit. În multe locuri scrisă fără diacritice. Nu-i bai! O vom mai corecta pe parcurs. Oricum nu avem nevoie de o carte cu pretenția de „manual biblic universal“. O retiparesc doar ca pe o bază de informații, o deschidere de discuții și o documentare decentă. Treceți repede peste ceea ce știți și deja faceți, oprindu-vă doar asupra noutăților vechi care v-ar putea ajuta să reparați sau să ajustați anumite aspecte ale lucrării voastre.

Ca întotdeauna, mă bazez pe bunăvoința voastră și pe iluminarea individuală oferită de Duhul Sfânt, călăuza noastră contemporană. Citiți-o pe sărite sau „pe repede înainte“, cum se spune astăzi. Preluati-o în computerul vostru și păstrați-o pentru referințe viitoare. Dați-o și altora, destul se serioși și maturi ca să fie preocupați cu astfel de probleme.

CUPRINSUL CĂRȚII

Introducere	7
B. - Biserica lui Hristos	
1. Însemnătatea Bisericii locale	11
2. Să ne definim termenii și... poziția	13
3. Biserica Universală - Biserica Locală	14
4. Biserica locală în vremea apostolică	17
5. Lecții ale trecutului	20
I. - Învățătura apostolilor	
1. Importanța și rolul apostolilor	23
2. Sistemul de învățătură al apostolilor	26
3. Biserica Locală și asemănările ei	29
4. Biserica Locală și revelația divină	29
5. Biserica locală și Împărăția lui Dumnezeu	30
6. Biserica locală și tainele Împărăției	31
S. - Sfințirea credincioșilor	
1. Biserica locală și desăvârșirea sfinților	33
2. Metode pentru desăvârșirea sfinților	36
3. Încercarea credinței - metodă de creștere spirituală.	38
E. - Exersarea darurilor	
1. Despre darurile Duhului	48
2. De ce trebuie să ne identificăm darurile?	50
3. Cum să ne identificăm darurile duhovnicești?	50
4. Greșeli care trebuie evitate	51
R. - Roada Duhului	
1. Despre roada Duhului Sfânt	53
2. Care este scopul rodirii Duhului Sfânt	54
3. Care este partea noastră în toate acestea?	56
4. Despre paradoxul creșterii spirituale	57
5. Problema maturității duhovnicești	59

I. - Instruirea liderilor .

1. Ordinea lucrării lui Hristos în Biserică	65
2. O critică constructivă și necesară	71
3. Instalarea presbiterilor	73
4. Principiul pluralității liderilor	73
5. Selectarea presbiterilor	77
6. Diversitatea presbiterilor	77
7. Poziția presbiterilor	77
8. Pericolul dictaturii presbiterilor	79
9. Principiul unanimității.	80
10. Purtătorul de cuvânt	80
11. Pași practici în formarea cărmuitorilor spirituali	83
12. Procesul de identificare și formare a presbiterilor	87
13. Caracterul presbiterilor	88
14. Ordinarea presbiterilor	91
15. Disciplinarea unor presbiteri.	93
16. Diaconii Bisericii	94

C. - Caseria bisericii locale .

1. Două principii fundamentale	100
2. Sentimentul dublei proprietăți.	100
3. Sentimentul responsabilității familiale.	101
4. Scopurile strîngerii de ajutoare.	104
5. Timpul strîngerii de ajutoare	106
6. Cine trebuie să dea?	107
7. Cît trebuie să dăm?	107
8. De ce trebuie să dăm?	107

A. - Anexe

1. Despre ce este vorba în epistolele pastorale?	113
2. Problema unui tipar religios	125
3. Problema autorității în Biserică	133
4. Problema suferinței lucrătorilor	143
5. Principii versus Porunci	155
6. Vîrste spirituale în Biserică	159
7. Cauzele lipsei de vitalitate spirituală	167
8. Muzica „bisericească“	177
9. Constitutii si structuri Bisericesti	189
10. Constituția Bisericii Baptiste „Bethel” din Anaheim	203

Introducere

Metoda preferată a lui Dumnezeu sunt oamenii. Noi căutăm metode mai bune. Dumnezeu vrea oameni mai buni! Fiecare biserică va trebui mai devreme sau mai târziu să se întrebe dacă face „spectacole“ sau face „sfinți“!

Răspândirea creștinismului în lume a dus la formarea unor „bisericii locale“, veritabile unități de lucru și de luptă ale lui Dumnezeu pe pământ. Cum funcționează însă aceste biserici locale?

Fiecare unitate organizatorică are un „regulament de funcționare internă“ propriu. Pentru Biserica lui Hristos, acest regulament este Noul Testament, cea de a doua secțiune a Bibliei.

Cartea pe care v-o prezentăm este un studiu în textul Noului Testament, dedicat clarificării „strategiei lui Dumnezeu în Biserica locală“. Dedicăm acest studiu tuturor bisericilor românești de pretutindeni și-l recomandăm călduros tuturor conducătorilor spirituali care voiesc să aibe binecuvântarea Domnului peste lucrarea lor.

Pentru cei ce trăiesc în Bisericile evanghelice cartea aceasta este deja în întârziere. Ne trebuia de mult ca să fi putut evita multe dintre crizele dureroase prin care am trecut. Este prea multă energie și strategie firească în lucrarea noastră. Ne trebuie o revenire la izvorul vieții dumnezeiești, așa cum este descrisă ea în epistolele Noului Testament. Părăsind „structura anchilozată a bisericilor tradiționale“, protestanții și-au făcut repede alte structuri organizatorice proprii. Sunt însă acestea „biblice“?

Depart de a oferi o formă ca „soluție universală“ pentru toate problemele de astăzi ale Bisericii, cartea aceasta recomandă un studiu

personal atent al Bibliei și o revenire la principiile originale ale mișcării creștine. Cum trebuiesc adaptate aceste principii biblice la realitatea contemporană imediată, rămâne o sarcină a fiecărei Biserici locale în parte și a conducătorilor ei spirituali.

Mare parte din materialul acestei cărți provine din învățătura Bisericii „Grace Community Church” din Panorama Cîț, California, așa cum este ea cuprinsă în cărțile scrise de pastorul ei învățător: John MacArthur Jr.

Am luat cunoștință cu această Biserică în toamna anului 1983, când am fost admis ca student la Institutul Biblic „Logos”, care funcționa în clădirile ei. Pe atunci, Biserica „Grace” avea un număr de 45 de păstori-presbiteri și cam 250 de diaconi care slujeau împreună o adunare de peste 9.000 de suflete.

Am aflat mai târziu că atunci când John MacArthur Jr. a preluat conducerea Biserici, ea nu număra decât 100 de membrii. Noul păstor a trebuit să le cam facă singur pe toate, deoarece adunarea era compusă din oameni care „vizitau” doar serviciile divine. Pentru o vreme, John a predicat, a vizitat membrii, a încuiat și descuiat clădirea Bisericii, a măturat pe jos, a curățat la baie, a pus și a adunat scaune. Cu toată strădania lui însă, Biserica era departe de ceea ce ar fi trebuit să fie. John a refuzat gândul că s-ar putea să rămână toată viața în postura celui chemat să activeze ca un “one man sho” (recital de unul singur). În Biblia lui, Biserica era cu mult mai mult decât așa ceva. După un timp, s-a apucat să studieze serios cu adunarea învățătura creștină despre Biserica locală. Încet, încet, „mădularele” au început să-și simtă importanța și să-și îndeplinească misiunea. Eliberat de activități preluate de alți frați din adunare, John s-a consacrat și mai mult studiului și rugăciunii. Predicile lui au atras repede oameni veniți de pretutindeni să se așeze sub autoritatea dumnezeiască a Cuvântului.

Astăzi, Biserica întreagă este împărțită pe grupe de studiu și părtășie răspândite pe cartiere și străzi, iar ziua cu cea mai restrânsă activitate a Bisericii este ... duminica. În toate celelalte zile, clădirile adunării sunt asemenea unui „stup” în care toate albinele lucrează. În diversele săli se întâlnesc grupe de studiu, grupe de părtășie, de misiune sau de ... educație gospodărească. Viața Bisericii este centrată în jurul nevoilor membrilor ei și viața tuturor membrilor ei este desfășurată în jurul scopurilor comune ale Bisericii. Glasul lui John MacArthur este auzit pe 240 de stații de radio din America, dar și în Australia, Canada și, mai de curând, Europa. Departamentul de misiune externă al Bisericii are acțiuni care ating cele mai îndepărtate colțuri ale planetei. România a fost una dintre țările care s-au aflat continuu în grija acestor oameni minunați.

Patru ani de zile, una din Bisericile române din Los Angeles s-a aflat sub călăuzirea spirituală a departamentului de misiune internă a Bisericii „Grace”. La intervale regulate, păstori americani ne-au vizitat pentru

„leadership training“ (maturizarea liderilor spirituali) și pentru demararea lucrării de „D.E.“ (evenghelizare prin ucenicie) printre românii din această zonă.

Când m-am apucat pentru prima dată să scriu această carte pentru românii de pretutindeni, fr. Simion Cure mi-a spus: „Dănilă, nu fi ca găina care coteodăcește înainte să facă ou! Apucă-te tu să pui în practică în Biserica voastră ce ai văzut la „Grace“. Doar știi că nu tot ce fac americanii se potrivește și la români. Mănâncă tu mai întâi din ciorba ta și numai după aia laud-o și la alții“. Pot spune acum tuturor că am gustat „și am văzut ce bun este Domnul“. Firește, am reuși la noi și pentru faptul că Dumnezeu m-a așezat alături de cei mai minunați frați români din câți am cunoscut vreodată. În părtășia lor nu a fost de loc greu să ne așezăm sub autoritatea Cuvântului. Astăzi, experiența noastră este închieiată. A venit timpul să recomandăm tuturor celorlalți români principiile biblice la care trebuie să ne întoarcem în detrimentul oricăror alte forme și tradiții confesionale. Nimeni să nu ne întrebe dacă principiile de funcționare expuse în această carte sunt sau nu „mai bune“ decât altele. Când este vorba despre Biserică, principiile trebuie să rămână „mai biblice“ sau mai puțin biblice.

Celor ce vor să fie primiți ca membrii în Biserica „Grace“ li se pun de obicei două întrebări hotărâtoare: „Accepți să te așezi sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu așa cum este exercitată ea de conducătorii spirituali ai acestei Biserici?“ și „Ești gata să te încadrezi imediat într-una din activitățile Bisericii?“

Cred că nu mai trebuie să vă spun că această Biserică a ridicat din numărul membrilor ei suficienți păstori și misionari ca să poată alcătui acum o adevărată asociație întinsă pe toată suprafața Americii. Nu o face însă, pentru că cei de la „Grace“ se fereșc de „organizații“ și organizări în care „Biserica locală“ și autoritatea ei ar putea fi așezată pe planul al doilea. Deși colaborează cu foarte multe Biserici și organizații creștine, cărora le-a împrumutat mult din elanul și dăruirea membrilor ei, „Grace“ nu se consideră în nici un fel o Biserică „de excepție“. La cele două conferințe anuale oferite tuturor celor ce vor să vină și să învețe din experiența lor, fraza care se repetă invariabil la deschiderea și încheierea conferințelor este: „Să vă ferească Domnul să împrumutați „forma“ noastră de funcționare. Noi n-am fost așa acum un an și probabil că nu vom fi la fel în câțiva ani de zile. Luați cu voi „principiile“ Bibliei, așa cum le-am descoperit și noi, iar apoi aplicați-le după cum se vor adapta ele oamenilor și situațiilor particulare din Bisericile voastre“.

Trăind mereu alături de exemplul lor, mi-am dat seama că viața unei Biserici locale, asemenea vieții fiecărui credincios în parte, este un unicat duhovnicesc și poate constitui o continuă și desăvârșită aventură trăită sub călăuzirea lui Hristos, Capul și Mirele nostru !

BISERICA LUI HRISTOS

1. *Însemnătatea Bisericii locale.*
2. *Să ne definim termenii și.....poziția!*
3. *Biserica Universală și Biserica locală.*
4. *Biserica locală în vremea apostolică.*
5. *Unde este astăzi Biserica adevărată?*
6. *Lecții ale trecutului.*

1. Însemnătatea Bisericii locale

„Cea mai înaltă expresie a voiei lui Dumnezeu în dispensația actuală este Biserica. Pentru a fi în întregime biblică, orice activitate religioasă trebuie să fie integrată și subordonată Bisericii. Trebuie să spunem foarte clar și răspicat că orice slujbă adusă lui Dumnezeu în vremea de acum trebuie să izvorască și să se desfășoare în cadrul sfânt al adunării copiilor lui Dumnezeu. Școli teologice, societăți de tractate, organizații misionare, societăți de binefacere, edituri creștine, și orice alte grupări aflate într-o formă sau alta de slujire creștină trebuie să se autoexamineze cu toată evlavia și cu toată responsabilitatea știind că lucrările lor nu pot avea nici un fel de semnificație spirituală atâta timp cât ele rămân în afara Bisericilor locale.“ (John Mac Arthur jr.)

În terminologia Scripturii, Biserica este: „locul unde locuiește Dumnezeu, prin Duhul“ - cel mai important organism aflat în existență sub soare. Ea nu este numai una din instituțiile umane pozitive din societate, alături de familie, stat, școli, - ci , dintre toate, ea este cea mai importantă

și mai copleșitoare în importanță. Biserica locală este un bastion al lui Dumnezeu într-o lume „care zace în cel rău“, „ambasada lui Dumnezeu“ într-un pământ străin, „avanpostul“ invaziei împărăției luminii într-o țară a întunecului, o „avanpremieră“ a ceea ce va fi și „o taină“ pe care cei din lume nu o pot înțelege. Cei aflați în Biserică sunt singurii „extrateresții“ aflați pe planeta noastră, oameni cu o dublă apartenență, una exterioară la neamul creat de Dumnezeu prin Adam și o a doua, interioară, la un neam nou, „dintr-o altă creație“ (2 Corinteni 5:17) începută cu „cel de al doilea Adam“, Isus Hristos (1 Corinteni 15:45-49).

Cinicul batjocoritor ne va întreba repede „despre care biserică în particular vorbim, știind că există multe „biserici“ și „denominații“, și că din această cauză este aproape imposibil să știi care este „biserica cea adevărată“, dacă, bineînțeles, așa ceva există. Nu trebuie să ne lăsăm tulburați de zâmbetul ironic afișat de cei ce ne întâmpină cu astfel de obiecții. Batjocoritorii au existat întodeauna, dar ironia lor nua a reușit niciodată să desființeze realitatea. Biserica lui Hristos există. Ea nu este deocamdată „desăvârșită“ în ochii lumii. Imperfecțiunea ei se vede încă și mai bine pentru credinciosul sincer care se află în interiorul ei, dar ceea ce nu știe „ânteptul lumii acesteia“ este faptul că imperfecțiunile bisericii nu-i măsoară acesteia „inexistența“, ci sunt dovezile unui proces de creștere, manifestările unor „neputințe și nevrednicii omenești“ biruite rând pe rând de „harul“ lui Dumnezeu și de „puterea Celui care lucrează în noi ce-I este plăcut“ (Evrei 13:21).

Biserica există în toate locurile în care Duhul Sfânt a adunat împreună câteva persoane care L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor, care se închină lui Dumnezeu în duh, și se străduiesc să se păstreze neîntinați de lume și de poftele firii pământești. S-ar putea ca unele mădulare ale bisericii să fie pentru o vreme răspândite pe toată suprafața pământului, despărțite de distanțe și de împrejurări, dar în fiecare din aceste mădulare ale trupului sălășluiește același dor de casă, aceeași tânjire a oilor după staulul comun și după părtășia pastorului. Dați cea mai mică șansă unor creștini veritabili și ei se vor strânge împreună și vor pune la cale un plan de întâlniri regulate pentru închinăciune comună, studiu în Cuvânt și rugăciune. Grupuri din acestea, răspândite în toată lumea, sunt celulele trupului lui Hristos. Fiecare adunare locală în parte este în sine o Biserică adevărată și toate împreună alcătuiesc Biserica cea mare, mireasa care se pregătește în vederea intrării în „odaia de nuntă“ a „Mielului“ (Apocalipsa 19:7-8). Prin astfel de grupuri, Duhul Sfânt lucrează în lume și atrage la mântuire pe cei pierduți. Oricine vorbește de rău biserica locală, vorbește de rău Trupul și Mireasa lui Hristos.

Confruntarea cu Biserica este sortită întodeauna eșecului. Hristos este cel ce o zidește, „și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18).

2. Să ne definim termenii și... poziția

Vorbind despre Biserică trebuie să ne ferim de „certurile de vorbe“ care se nasc adesea între cei credincioși din cauza diferențelor produse de înțelegerea diferită a unor termeni.

Orice cuvânt are în spatele său o încărcătură de semnificație aflată în gândirea celui ce-l folosește. De multe ori, vorbitori diferiți folosesc aceleași cuvinte, dar nu se pot înțelege datorită faptului că fiecare gândește altceva. Din cauza aceasta, la începutul oricărei discuții este bine să aibe loc o lămurire „semantică“ (a sensurilor).

În lucrarea care urmează, următorii termeni vor fi folosiți cu următoarele semnificații:

Biserica Creștină - Un grup anume între „cetele“ mântuiților lui Dumnezeu destinat să alcătuiască un organism distinct în veșnicie printr-o relație specială cu Isus Hristos, cea de a doua persoană a Dumnezeirii: Isus Mirele - Biserica Mireasă (Trupul lui Hristos). Amintind despre relația dintre Hristos și Biserica creștină, apostolul Pavel spunea:

„... și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)“ (Efeseni 5:31-32).

Biserica Universală - Totalitatea credincioșilor salvați prin credința în lucrarea mântuitoare a lui Isus Hristos în trecut, prezent și viitor.

Biserica Mondială - Totalitatea credincioșilor aflați în viață în toată lumea la o anumită dată.

Biserica Locală - Un grup de credincioși adunați într-un anumit loc pentru închinăciune în duh și în adevăr.

Realitatea Bisericii Universale nu trebuie să umbrească în nici un fel importanța funcționării Bisericilor locale. De fapt, este greu de conceput că cineva poate spera să facă parte din Biserica universală atâta timp cât, deși are posibilitatea, nu vrea să facă parte din nici o biserică locală. Cum ar putea să aibe cineva părtășie cu credincioșii din toate veacurile, în timp ce refuză părtășia creștinilor din imediata lui apropiere?

Există astăzi un curent de învățătură și de atitudine care privește de sus Biserica locală, ca pe ceva compromis și ne-necesar. Acești învățători neinspirați s-au depărtat de învățătura Bibliei și propovăduiesc numai o Biserică spirituală fără nici un fel de formă sau organizare omenească. După ei, orice organizare este ceva „firesc“ și trebuie părăsită în vederea „trăirii în Duhul“. Contactele cu Bisericile locale sunt privite ca vizite la „frații mai slabi“ aflați încă în robia „învățăturilor înșepătoare“.

Orice structură este denunțată drept „omenească” și orice slujitor al Bisericii este demascată drept un nou „Diotref” care ține să-și impună autoritatea sa, în dauna autorității Duhului. De obicei, în spatele acestor atitudini există o mare doză de „mândrie spirituală” combinată cu un caracter nesupus și incapabil să suporte disciplinarea părtășiei dintr-o legătură frățască strânsă. Ce este și mai grav însă, este faptul că în numele unei superiorități spirituale se întreține critica și disprețul, iar sub paravanul unei cunoașteri a lucrurilor „mai adânci”, se părăsește ascultarea de mesajul clar al Evangheliilor și al Epistolelor Noului Testament. Textele care vorbesc despre organizarea din Bisericile locale sunt scoase din contextul biblic imediat, sunt răstălmăcite și alegorizate forțat pentru a sprijini opiniile celor porniți pe o astfel de „tălmăcire”. Cartea de față se dorește a fi și un răspuns dat acestor oameni și sistemului lor de învățătură.

3. Biserica Universală - Biserica Locală

Ce este la urma urmei Biserica? Există zeci și zeci de răspunsuri. Bisericile, așa cum le cunoaștem noi astăzi sunt împărțite pe toată fața pământului, diferite ca formă, înstrăinate ca denumiri oficiale, învrăjbite într-un patriotism sectar sau sufocate într-un ecumenism fără valori creștine.

Ce spune însă Biblia despre Biserică? Cum este descrisă ea în planul de funcționare alcătuit de „arhitectul” și Capul ei dumnezeiesc, Isus Hristos?

Pentru început, să spunem doar ca în limba greacă pentru biserică este folosit cuvântul „EKKLESIA” și că sensul acestuia în uzanța timpului era „colectivitatea celor chemați afară”.

Din această definiție se poate vedea că Biserica nu poate fi în nici un caz o clădire în care se țin servicii religioase. Mai degrabă, ea este colectivitatea celor ce s-au adunat în acea clădire pentru închinăciune.

Apoi, Biserica nu poate fi înțeleasă drept o simplă „organizație”. În limba greacă, pentru a defini viața Bisericii a fost folosit termenul „KOINONIA” care definește o relație de părtășie, o trăire în stări și scopuri comune.

În Evangheliile, „ekklesia” apare de două ori (în Matei 16:18: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea” și în Matei 18:17: „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii”). Din ambele pasaje se vede clar că Mântuitorul se referea la o colectivitate de oameni.

Ucenicii au pus în practică acest concept, astfel că putem citi în Faptele Apostolilor 19:31-32 depre o adunare de oameni (în textul grec: „ekklesia”) care se frământă din cauza problemelor ivite. Observați din context că între „adunare” și locul în care se adunaseră (teatru) se face o distincție categorică.

Între Biserică și lumea înconjurătoare s-au format încă de la început raporturi foarte clare. Creștinii mântuiți au format o -comunitate socială distinctă și s-au separat de ceilalți oameni. Mesajul creștin a devenit imediat: -

„Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos“ (Faptele Apostolilor 2:40).

Ekklesia este arătată deci a fi colectivitatea celor „chemați afară“:

„Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocara Lui“ (Evrei 13:13).

Chiar și atunci când mergeau încă la templu, creștinii stăteau separați de ceilalți:

„Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon, și niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei“ (Faptele Apostolilor 5:12-13).

Petru ne spune de ce s-a produs această separare între Biserică și lume:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui care v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată“ (1 Petru 2:9).

O dată cu apariția ekklesiei, omenirea a cunoscut o altă împărțire în economia mântuirii divine. Până atunci fuseseră numai evreii și neamurile. Cei dintâi erau poporul ales al lui Dumnezeu, iar cei din urmă erau „cei fără cetățenie în Israel, străini de Dumnezeu și de legămintele făgăduinței“ (Efeseni 2:12). Delimitarea era clară și tranșantă. Prăpastia dintre cele două tabere era mare și de netrecut. Din pricină că Israelul L-a refuzat însă pe Isus Hristos, adevăratul lor Mesia, Dumnezeu a adus în lume o a treia grupare de oameni, Biserica creștină. Ea este instrumentul de mântuire pentru vremea actuală.

Apariția ekklesiei nu a însemnat însă decât o suspendare temporară a separării dintre evrei și neamuri. Dumnezeu nu a renunțat la poporul ales și nici la scopul pe care și l-a propus cu acesta. În nici un fel, Biserica nu trebuie considerată ca un fel de „Noul Israel“. Ea este mai degrabă instrumentul temporar al harului, o cetate distinctă între cetele mântuiților Domnului.

Apostolul Pavel ne spune toate acestea și multe altele într-un verset deosebit de bogat din 1 Corinteni 10:32:

„Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu“.

Pentru o vreme, Israelul a căzut într-o împietrire care-i scoate temporar din circuitul mântuirii mondiale. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu alcătuieste acum un „trup spiritual“ de credincioși, în care sunt incluși și iudei și neamuri, și care va fi dăruit ca un cadou etern pentru Domnul Isus, Fiul Său. În Efeseni 2:14-16 ni se spune cum din doi vrăjmași, iudeii și Neamurile, Domnul Isus a făcut un singur „om nou“ împăcând pe cei doi cu Dumnezeu „într-un singur trup“. Când se va sfârși vremea împietririi lui Israel, harul va fi luat de la Neamuri, și Israelul va reintra în scenariul pe care i l-a pregătit Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Abia atunci, mântuirea va avea un caracter mondial, (Isaia 2:2-4) și o mulțime de neamuri se vor întoarce la Dumnezeu prin Israel:

„Așa vorbește Domnul Oștirilor: În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!“ (Zaharia 8:23).

Vremea bisericii se întinde între ziua de Cinzecime (Rusalii) în care Duhul Sfânt s-a pogorât peste credincioșii în Isus Hristos adunați la rugăciune și ziua Răpirii pe care nu o știe nimeni, dar pe care o așteptăm cu înfrigurare. În toată perioada aceasta de timp, Biserica trebuie să trăiască în lume ca o mărturie despre Dumnezeu și ca o chemare adresată tuturor oamenilor, indiferent de rasă, sex, stare socială sau cultură. Totuși noi știm că nu va exista o biserică mondială ca un rezultat al convertirii tuturor oamenilor (Matei 24:14). Din această cauză, „Biserica catolică“ (care înseamnă tocmai o Biserică în care trebuiesc incluși toți oamenii) este o utopie periculoasă. Convertirea Neamurilor întregi rămâne privilegiul lui Israel. Biserica are o chemare individuală adresată „la orice făptură“ (Marcu 16:15) și ea va reuși să „facă ucenici din toate neamurile“ (Matei 28:19) ca o pârgă a marelui seceriș din vremea sfârșitului.

Unde este însă astăzi Biserica adevărată și de ce sunt peste tot așa de multe „biserici“? Dacă avem încredere în cuvintele Domnului Isus, ajungem la concluzia că Biserica se află și astăzi pe mâini tot atât de bune ca și acum aproape 2.000 de ani când ucenicii din Ierusalim puneau lumea în uimire cu curajul și cu înfăptuirile lor.

„Eu voi zidi Biserica Mea“, a spus Domnul, „și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18).

Soarta adevăratei biserici a lui Hristos nu s-a hotărât niciodată în Sinoade, Congrese sau Adunări Legislative. Capul nevăzut al Bisericii locuiește în cer, așezat la dreapta mării lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos are astăzi „toată puterea în cer și pe pământ“ (Matei 28:18). Trupul Său spiritual, Biserica nu este lăsată în voia valurilor: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Matei 28:20). Să umblăm deci sub călăuzirea Lui minunată!

Biserica adevărată există și astăzi. Ea își împlinește mereu aceeași misiune de a fi „lumina lumii” și „sarea pământului” (Matei 5:13-14). Nebăgată în seamă și nesocotită adesea în calculele mai marilor acestei lumi, Biserica trăiește și Capul ei încă își mai „cunoaște oile pe nume” (Ioan 10:1-16). Convins de această realitate, apostolul Pavel scria în 2 Timotei 2:19:

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe ceie sunt ai Lui”.

Se spune adesea că mulțimea pestriță de biserici de astăzi nu arată progresul bisericii. Dar eu cred că și în această situație se vede ceva din înțelepciunea cu care Dumnezeu își împlinește planurile. Dacă Biserica ar fi una din punct de vedere organizatoric, ea s-ar amesteca foarte repede în treburile acestei lumi. Experiențele trecutului au dovedit cu prisosință acest lucru. Dumnezeu nu dorește însă ca Biserica să alcătuiască o împărăție terestră. Cetățenia noastră trebui să rămână „în ceruri”. Destinul Împărăției terestre rămâne un prerogativ al Israelului și el și-l va împlini atunci când la conducerea Statului se va instala însuși Mesia.

În plan uman, atacul Diavolului și neînțelepciunea noastră ne lipsesc de „părtașia duhovnicească” care ar trebui să se manifeste între diferitele Biserici. Nici una și nici cealaltă însă nu-L împiedică pe Dumnezeu să-și ducă la îndeplinire planul. Oriunde se vestește Cuvântul curat al Evangheliei și oriunde oamenii intră sub sângele și sub domnia lui Hristos există Biserica cea adevărată. Oriunde se produce „nașterea din nou” și „viețuirea în neprihănire” există Biserica cea nemuritoare.

De 2.000 de ani, Diavolul seamănă în aria lumii neghina lui, dar slavă Domnului, grâul se înmulțește și „Cel ce are puterea să facă să crească” este la lucru. Lumea stricată de astăzi nu a intrat deocamdată într-o deplină putrefacție tocmai pentru că încă „sarea pământului” este prezentă. Întunerecul nu s-a lăsat de tot, pentru că încă mai este aici „lumina lumii”.

4. Biserica locală în vremea apostolică

Scriptura ne pune la dispoziție numeroase texte care ne arată, direct sau indirect, existența și modul de funcționare al bisericilor locale din perioada apostolică.

În Faptele Apostolilor 2:1, chiar înainte de Rusalii, se poate citi că cei credincioși „erau toți împreună în același loc”. Remarcați? Nu ni se spune că ucenicii erau „mulți” sau „câțiva”, ci „toți”. Ei își cunoșteau cu precizie numărul și știau când lipsea ceva sau când nu lipsea nimeni.

Aceiași activitate ordonată de ținere a adevăratei o observăm în Faptele Apostolilor 2:41:

„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adus aproape trei mii de suflete“.

Cineva i-a numărat pe toți aceștia. Nu ni se spune despre „o mare mulțime“ sau despre „câteva mii de suflete“. A fost acolo cineva care a constatat că fuseseră „aproape trei mii de persoane“ !

În Faptele Apostolilor 2:47 ni se spune iarăși că: „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți“.

În Faptele Apostolilor 4:23 este scris că, după ce li s-a dat drumul, Petru și Ioan „s-au dus la ai lor“. Ei au știut locul unde să meargă și aceasta arată că exista un fel de loc în care se aduna Biserica (probabil casa mamei lui Ioan Marcu).

Despre existența unei forme de organizare locale vorbește și pasajul din Faptele Apostolilor 4:32-37.

„Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște... Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsa; toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie...“.

Ținând seama de numărul creștinilor din Ierusalim, performanța celor care au organizat acea biserică este extraordinară: „Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă“.

Evidența și cunoașterea nevoilor fiecăruia erau desăvârșite. „Apoi se împărțea fiecăruia după nevoie“.

Primul accident în funcționarea bisericii locale din Ierusalim îl găsim relatat în Faptele Apostolilor 6:1-6. Paradoxal, cauza principală a incidentului a fost tocmai succesul extraordinar al lucrării:

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește, căteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele“ (Faptele Apostolilor 6:1).

Dimensiunile lucrării depășiseră numărul și capacitatea lucrătorilor. Cum au rezolvat apostolii problema? Nu suprimând orice formă de organizare și nici cu o mai puțină organizare, ci cu mai multă. În ocazia aceea, biserica locală din Ierusalim a promovat în structura ei încă șapte oameni cărora li s-a dat numele și slujirea de „diaconi“.

Dar bisericile locale nu au existat numai la Ierusalim. În Faptele Apostolilor 13:1-3 ni se vorbește despre biserica din Antiochia. Și această

adunare avea deja o structură foarte bine conturată în care funcționa o pluralitate de lideri:

„În Biserica din Antiochia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod și Saul“ (Faptele Apostolilor 13:1).

Din mijlocul acestora, Duhul Sfânt i-a chemat pe Saul (Pavel de mai târziu) și pe Barnaba să plece din Biserică și să devină misionari și întemeietori de noi biserici locale.

În toate călătoriile lui, Pavel a predicat, a convertit și a înființat biserici.

„Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul“ (Romani 15:20).

Când nu a avut destul timp ca să organizeze el însuși o structură locală a Bisericii, Pavel a plecat mai departe, dar de fiecare dată el a lăsat în urma lui un colaborator însărcinat cu organizarea și creșterea celor care crezuseră:

„După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ...“ (1 Timotei 1:3).

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit“ (Tit 1:5).

Alteori a revenit el însuși în locuri din care plecase, pentru a corecta biserici locale greșite în doctrină sau în organizare:

„Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte lucruri le voi rândui când voi veni“ (1 Corinteni 11:34).

Uneori, bisericile locale din primul veac au trecut prin crize sfâșietoare : „învățători mincinoși“ (Faptele Apostolilor 20-29:30; Galateni 4:17-20; 5:12; 1:8), „erezii nimicitoare“ (Galateni 4:11; Iuda 8-16, „curvie“ (1 Corinteni 5) „processe publice între credincioși“ (1 Corinteni 6), „lupte de partide“ (1 Corinteni 11:18), „idolatrie păgână“ (2 Corinteni 6:14-18; 1 Corinteni 10:19-27), „lideri corupți sau firești“ (3 Ioan 9-10), „persecuție“ (1 Petru 5:8-9; Galateni 3:4). De fiecare dată însă, bisericile au supraviețuit, ieșind biruitoare:

„Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume“ (1 Ioan 4:4).

Oriunde au existat credincioși, au existat biserici locale. Bine sau rău organizate, pricepute sau mai puțin cunoscătoare, ele au funcționat din plin ca veritabile „ambasade” ale lui Dumnezeu într-o lume ostilă (2 Corinteni 5:20), iar sfaturile apostolilor pentru cei credincioși au fost întodeauna: „Strângeți rândurile !”:

„Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:23-25).

Cei care au părăsit bisericile locale, au fost în majoritatea cazurilor cei care nu aveau, de fapt, nici un motiv să se afle acolo:

„Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19).

5. Lecții ale trecutului

Este adevărat că, din datele pe care ni le pune la dispoziție un studiu al bisericilor din vremea apostolică, nu putem extrage un tipar clar și unic pentru biserica locală. Aceasta nu înseamnă însă că bisericile acelea nu au fost organizate. De fapt, organizarea bisericilor locale, ca și organizarea tuturor formelor vii de viață, nu se bazează pe forme fixe sau pe tipare, ci pe principii vitale. Așa cum corpul funcționează armonios adaptându-și activitățile în jurul unor principii clare și indispensabile (trebuie să ne hrănim, să dormim, să ne spălăm, să avem viață socială, etc.) și biserica locală își organizează activitățile adaptându-le principiilor fundamentale pe care le-au respectat toate bisericile din toate timpurile.

Trebuie să distingem clar între principiu și formă. Principiul aduce viața și o întreține în cele mai bune condiții, forma se adaptează realităților de timp, societate și resurse. Principiul rămâne mereu același, forma trebuie să se schimbe. A ține la forme înseamnă a renunța de multe ori la principii și asta este întodeauna în detrimentul vieții (vezi anexa nr. 1).

Principiile de bază ale bisericilor locale, așa cum le putem studia noi în cărțile Noului Testament, sunt cuprinse în textele din Matei 28:19 și Faptele Apostolilor 2:42. La fiecare dintre aceste principii de bază îi corespund o mulțime de forme, alese în funcție de condiții, de necesități și nu o dată, în funcție de ... posibilități.

1. Principiul evanghelizării lumii - Biserica lui Hristos trebuie să se preocupe de mântuirea celor pierduți. Ea trebuie să găsească cele mai

bune și mai eficace metode pentru a vesti Evanghelia „la orice făptură“.

2. Principiul maturizării credincioșilor - Mărturia Bisericii este mărturia celor credincioși. De aceea, fiecare nou convertit trebuie să fie „învățat“. Biserica are această datorie: „Învățați-i tot ce v-am poruncit“. Unde să fie învățați cei convertiți (în Seminarii, acasă sau în Biserică), cât să dureze procesul de învățare, care sunt cele mai bune metode de transmitere a învățăturii, și multe alte astfel de „forme“ rămân la latitudinea Bisericii și pot fi oricând schimbate.

3. Principiul trăirii în părtășie - Trupul lui Hristos este alcătuit din mădulare unite între ele, sănătoase și slujindu-se reciproc: „Ei stăruiau în legătura frățească“ (Faptele Apostolilor 2:42). Creștinii trebuie să aibe părtășie ! Formele prin care este pus în practică acest principiu sunt infinite de variate. Unde să se adune, cât timp să stea împreună, ce formă să aibe clădirile, care să fie programul întâlnirilor lor, cine să conducă cutare program și cine să conducă celălalt, etc. sunt „forme“ necesare, dar neimportante în ele însele.

4. Principiul amintirii lucrării Domnului Isus - Biserica nu poate exista în afara lucrării mântuitoare a lui Hristos. -,Să faceți aceasta spre amintirea Mea“ a spus Mântuitorul despre Cina Domnului. Pavel a adăugat : „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Hristos și pe El răstignit“ (1 Corinteni 11:25 2:2). Biserica trebuie să practice „frângerea pâinii“. De câte ori să facă aceasta într-o lună, ce fel de pâine să aleagă, cum să frângă pâinea, etc. , rămân iarăși „forme“ necesare, dar neimportante în ele însele. Condițiile în care trebuie luată Cina Domnului trebuie hotărâte în funcție de călăuzirea specifică pe care Domnul o dă fiecărei biserici locale în parte.

5. Principiul închinăciunii - „Ei stăruiau ... în rugăciuni“ (Faptele Apostolilor 2:42). Biserica există pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Toată ființa și activitatea unei biserici locale trebuie subordonate acestui scop. NU este esențial câtă participare este la serviciul unei biserici locale, dar este esențial câtă închinăciune este în programul acela. Duhul dă viață, dar slova (forma) omoară. Istoria greșelilor Bisericii este și istoria bisericilor care s-au obișnuit într-atât de mult cu forma, încât n-au mai observat că între timp viața dispăruse. Bisericile acelea au fost atât de mult lipite de formă, încât viața a trebuit să le părăsească și să se stabilească în alte „tipare“, socotite multă vreme „eretice“. Trebuie să spunem că „istoria reformelor“ nu a fost niciodată istoria transformării vieții religioase“ (cum susțin criticii ateï), ci istoria re - „formelor“, adică istoria succesiunilor de crize provocate de cei care, confundând forma cu conținutul, au trebuit să fie lăsați în urmă de o biserică energetică, militantă și mereu egală cu ea

însăși. Un alt lucru pe care trebuie să-l spunem despre viața bisericilor locale este că ne aflăm în perioada de „construcție“. Grupurile locale de credincioși sunt deocamdată numai părți componente „în devenire“ așezate în marele ansamblu al Bisericii universale. Din punctul lui Dumnezeu de vedere, Biserica este deja desăvârșită prin faptul că a fost câștigată de Domnul Isus la Cruce:

„Cum a iubit și Hristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca s-o înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană“ (Efeseni 5:25-27) .

În practică, bisericile locale se află în etapa de „sfințire și curățire prin Cuvânt“. Apostolul Pavel scria cu încredere deplină:

„Sunt încredințat că Acela care A ÎNCEPUT în voi această bună lucrare, O VA ISPRĂVI... “ (Filipeni 1:6)

În Efeseni, capitolul 4 vorbește despre Biserică în termeni de creștere: - „Din El, tot trupul... își primește creșterea,... și se zidește în dragoste“. (Efeseni 4:16),- așa că nu trebuie să cădem în disperare ori de câte ori observăm greșeli, nedesăvârșiri și inconsistențe în bisericile locale. Domnul Isus a spus: -„Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18) Cel ce face lucrarea este așadar, Domnul Isus Însuși, iar noi trebuie să fim extrem de prudenți atunci când ne exprimăm asupra felului în care El lucrează.

Cu imperfecțiunile din Biserica locală este la fel ca și cu cele care se manifestă în viața spirituală a oricărui credincios. Noi știm că Hristos lucrează în noi prin Duhul Sfânt și că are ca scop să ne transforme după chipul și asemănarea Lui. Același Duh Sfânt este la lucru și în biserica locală. Scopul Lui este s-o aducă la o desăvârșită frumusețe morală și s-o maturizeze în „adevăr“. Ne aflăm însă încă în plin proces de construcție. Lucrarea nu s-a terminat, așa că nu trebuie să ne fie rușine să ne recunoaștem imperfecțiunile. Ar fi total neînțelept să ne așteptăm să găsim undeva o biserică locală perfectă. Din „sfinți în devenire“, nu se poate clădi decât o biserică „în devenire“. Cu toate acestea, ținta fiecărei biserici locale trebuie să rămână „Biserica desăvârșită“, căci Dumnezeu este El însuși la lucru și El nu se va mulțumi cu jumătăți de măsură.

ÎNVĂȚĂTURA APOSTOLILOR

- 1. Importanța și rolul apostolilor.*
- 2. Sistemul de învățatură al apostolilor.*
- 3. Biserica locală și asemănările ei.*
- 4. Biserica locală și revelația divină..*
- 5. Biserica locală și Împărăția lui Dumnezeu..*
- 6. Biserica locală și tainele împărăției.*

1. Importanța și rolul apostolilor

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat și anume că...”
(1 Corinteni 11:23).

Noul Testament este cartea Bisericii, tot așa cum Vechiul Testament este cartea poporului evreu. Nimeni nu poate înțelege care este originea, menirea și destinul Bisericii dacă nu citește mai întâi scrierile Noului Testament. În paginile lor este cuprins un sistem de învățatură și de practică creștină unic. Valoarea textului cărților Noului Testament nu poate fi întrecută de nici o altă scriere din lume. Totuși, foarte puțini oameni au răbdarea și dorința să se aplece asupra paginilor sfânte pentru a afla ce dorește Dumnezeu de la oameni în epoca actuală.

Autorul Noului Testament este însuși Dumnezeu care a inspirat oamenii aleși special pentru a scrie un mesaj de har către omenirea pierdută (2 Petru 1:21). Autorii umani ai Noului Testament sunt, direct sau indirect, apostolii. De fapt, am putea spune, fără să greșim, că acestei cărți creștine i s-ar putea da și un alt nume. În loc să i se spună Noul Testament i s-ar putea foarte bine spune: „Cartea care cuprinde învățătura apostolilor”.

Cine au fost acei oameni cărora Dumnezeu le-a făcut o cinste așa de mare

În limba greacă, numele de apostol („apostolos“) se aplica unui trimis special cu misiunea de a reprezenta o putere sau o autoritate și de a reorganiza și administra domeniul care intrase sub o nouă stăpânire. Acest sens îl găsim în limbajul lui Pavel în 2 Corinteni 5:20:

„Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu !“

Apostolii au fost deci un grup special dăruit de Dumnezeu Bisericii pentru a-L reprezenta în mod special pe El și pentru a pune în lumină bazele fundamentale ale învățaturii și practicii Bisericii creștine.

Cronologic, apostolii au fost primii slujitori în Biserică

Activitatea lor a fost „să înceapă“ și să pună temelia Bisericii. Rolul lor a fost unic și nimeni nu poate pretinde astăzi că este continuatorul lor. Aceasta pentru simplul motiv că astăzi nu mai există apostoli. Rolul lor a fost necesar numai în perioada de început a Bisericii.

Revelația primită de apostoli a fost unică. Este scris că Domnul Isus a stat de vorbă după învierea Sa cu apostolii și că „le-a deschis mintea să priceapă Scripturile“ (Luca 24:45). Ei au fost depozitarii unei înțelegeri adânci la care nu avuseseră încă acces niciunul din profeții Vechiului Testament. Petru ne spune aceasta în 1 Petru 1:10-12.

Ca apostol al Neamurilor, Pavel a avut și el o revelație specială, despre care amintește în Efeseni 3:3-5:

„Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre Taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul“.

Despre această realitate se vorbește și în Romani 16:25-26.

Apostolii au avut o autoritate unică

Dumnezeu a certificat lucrarea apostolilor însoțind-o cu „tămăduiri, minuni și semne“ (Faptele Apostolilor 4:30) „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod“ (Faptele 5:12).

Pavel, pentru o vreme controversat ca apostol, se apăra pe sine și își apăra mesajul făcând apel la aceiași certificare pe care Dumnezeu a dat-o celor chemați -să-l reprezinte în lucrarea de început a Bisericii:

„Am ajuns nebun; voi m-ați silit. Dar voi trebuia să mă lăudați: căci, măcar că nu sunt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai prejos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi“ (2 Corinteni 12:11-12).

Apostolii au avut o lucrare unică. Rolul unic al apostolilor a constatat în așezarea modelului de învățătură și de practică pentru Biserică. Asemănând biserica cu o clădire, apostolul Pavel plasează lucrarea apostolilor la început, la punerea temeliei:

„Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos“ (Efeseni 2:19-20).

După cum nimeni nu poate zidi o casă decât deasupra temeliei, nici Biserica nu are voie să se abată de la temelia de învățătură și de practică stabilită de către apostoli. Tradiții ulterioare, alte scrieri ale altor „sfinți“ și tot felul de „bule papale“ sau de hotărâri sinodale nu au ce căuta în viața unei biserici creștine. Nimeni nu are voie să facă astăzi lucrare de apostol. Revelația divină ne-a fost transmisă prin ei și ea s-a încheiat odată cu moartea ultimului dintre ei. Astăzi, nimeni nu are voie să iasă din perimetrul circumscris de scrierile apostolice din Noul Testament.

Apostolii trebuie să aibe o influență unică asupra Bisericii. Preocuparea creștinilor de astăzi trebuie să fie împlinirea învățaturii apostolilor. Despre primii creștini este scris că „stăruiau în învățătura apostolilor“ (Faptele Apostolilor 2:42).

Astăzi, nimeni nu trebuie să mai umble după o revelație suplimentară celei aflate în scrierile Noului Testament. Preocuparea noastră trebuie să fie studierea sistematică și regulată a „ceea ce este scris“.

Lucrarea creștină va fi evaluată prin comparație cu învățarea apostolilor. Pavel ne spune lucrul acesta în 1 Corinteni 3:10-15:

„După harul care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie,... lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; ziua Domnului o va face cunoscută,...“

În lucrarea Bisericii nu există loc de îmbunătățiri sau modernizări. Trebuie să zidim conform cu temelia care a fost pusă de apostoli. Secretul succesului unor biserici este tocmai această dependență totală de Biblie și de sfaturile ei.

Biserica primară a cunoscut un succes remarcabil într-o perioadă de timp relativ scurtă. Dacă este să ne comparăm cu cei de atunci, bisericile de astăzi, în ciuda enormelor posibilități tehnice și tehnologice, înaintează cu pași de melc. Care să fie cauza?

Eu cred că ne-am îndepărtat prea mult de învățătura apostolilor și bisericile de azi se organizează și funcționează pe baza tradiției, și nu pe temeiul scrierilor Nou Testamentare. Este timpul să ne întoarcem înapoi la studiu și la dependența de înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt convins că o biserică așezată pe temelia de învățătură și organizare descrisă în cărțile Noului Testament poate repeta astăzi succesul bisericii primare.

2. Sistemul de învățătură al apostolilor

Pentru că învățătura apostolilor s-a constituit într-un „sistem de învățătură” caracteristic este important să recunoaștem în cuprinsul epistolelor metoda de expunere a acestui material.

Apostolii mergeau din loc în loc, formau Biserici, uneori în timp foarte scurt, și plecau apoi mai departe lăsând în urma lor un sistem de învățătură clar și complet. Cum reușeau ei să parcurgă toată învățătura într-un timp record? Care le era secretul?

Dacă vom citi cu atenție epistolele, vom observa că aproape în fiecare dintre ele se găsesc trei capitole distincte de învățătură. Se pare că apostolii sistematizaseră crezul creștin, reducându-l la trei categorii distincte.

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea”
(1 Corinteni 13:13).

„**CREDINȚA**” - este acea parte a crezului creștin care cuprinde fapte și învățături pe care se fundamentează mântuirea. Ea se referea întotdeauna la lucrări din trecut. Un exemplu clar este 1 Corinteni 15:1-7.

„**NĂDEJDEA**” - este acea parte a crezului creștin care cuprinde consecințele finale ale mântuirii. Ea se ocupă cu lucrurile aflate în viitor. Un exemplu bun este acela din Romani 8:18-25.

„**DRAGOSTEA**” - este acea parte a crezului creștin care cuprinde fapte și învățături privitoare la sfințenia vieții creștine. Ea se referea întotdeauna la lucrări din timpul prezent. Exemplul cel mai cunoscut este acela din 1 Corinteni 13:1-8.

Credință, nădejde și dragoste, sau trecut, viitor și prezent. Ce s-a petrecut, ce așteptăm să se întâmple și cum trebuie să trăim știind și așteptând aceste lucruri.

Este important să observăm că Pavel spune: „cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13). De ce oare?

Și credința și nădejdea se ocupă cu lucrări pe care le-a făcut sau le va face Dumnezeu însuși. Noi nu avem nici un fel de parte activă în ele. Dragostea însă este singura lucrare în care se dovedește loialitatea și consacrarea noastră ! Probabil că așa se explică de ce epistolele lui Ioan, ultimul supraviețuitor dintre apostoli, sunt epistole ale iubirii în care accentul se pune atât de mult pe dragoste.

Bisericiile din toate veacurile s-au străduit să alcătuiască tot felul de „mărturisiri de credință“, care de care mai complicate. Simplitatea și claritatea sistemului de învățătură al apostolilor nu își are însă egal în nici unul dintre acestea. Cred că ar fi bine să ne întoarcem cu toții la „manualul Biblic“ și să căutăm „să rămânem în învățătura“ atât de eficient și rapid răspândită de creștinii primelor veacuri.

Vom parcurge în continuare câteva pasaje în care vom vedea cum acest sistem simplu al apostolilor era folosit pentru: inițierea, funcționarea și evaluarea viețuirii creștine. Pentru inițiere să luăm exemplul Bisericii din Tesalonic. În Faptele Apostolilor capitolul 17:1-10 ni se arată cum apostolul Pavel a ajuns în acest oraș după ce a trecut în Europa din Asia Mică. În acest oraș funcționa deja o Sinagogă a iudeilor, așa că Pavel s-a grăbit să se ducă acolo, „după obiceiul său“ (v.2). Romani 9:1-5 ne explică motivele pentru care Pavel frecventa încă Sinagoga evreilor.

Timp de aproximativ trei săptămâni, apostolul a fost relativ bine primit și ascultat de evrei, dar după această perioadă, evreii care nu au crezut în propovăduirea lui au început să-l prigonească. Totuși „unii dintre ei și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu și multe femei de frunte au crezut și au trecut de partea lui Pavel“ (Faptele Apostolilor 17:4).

Probabil că apostolul a mai petrecut un timp oarecare împreună cu acest grup nou de convertiți, dar foarte curând „iudeii care nu crezuseră“ au căutat să pună mâna pe Pavel și pe Sila ca să-i omoare. Din acest motiv „frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea“ (Faptele Apostolilor 17:10).

Din această relatare reiese clar că Pavel nu a putut petrece decât un timp foarte scurt în Tesalonic. Totuși, când după o bucată de timp le scrie 1 Tesaloniceni el spune:

„Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream“ (1 Tesaloniceni 2:11).

„Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Isus“ (1 Tesaloniceni 4:2).

În 2 Tesaloniceni Pavel le aduce aminte lucrurile învățate de la el: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?“ (2 Tesaloniceni 2:5)

Este clar că preocuparea lui Pavel a fost ca să dea Tesalonicenilor „întreg planul lui Dumnezeu“ într-un timp foarte scurt. Chiar și evenimentele viitoare privind venirea Domnului fuseseră deja discutate.

Care pastor sau învățător de astăzi s-ar gândi să discute aceste lucruri cu niște proaspăt convertiți? Câți dintre predicatorii de astăzi se încumetă să discute în adunări despre „venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El“ (2 Tesaloniceni 2:1)?

Sistematizarea crezului creștin în capitolele despre credință, nădejde și dragoste l-au ajutat de minune pe Pavel să spună ceea ce avea de spus într-un timp record.

Aceiași preocupare o observăm la Pavel și față de Biserica din Efes:

„Știți că nu am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case,... căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu“ (Faptele Apostolilor 20:20,27).

În ceea ce privește funcționarea și evaluarea vieții creștine din Bisericile primare, sistemul „credința, nădejdea și dragostea“ a fost întrebuințat aproape în toate epistolele Noului Testament.

O Biserică era considerată echilibrată numai dacă toate trei capitole de învățătură erau respectate:

„Mulțumim lui Dumnezeu... căci am auzit despre credința voastră în Hristos Isus, și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții, din pricina nădejzii care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei“ (Coloseni 1:3-5).

Uneori, bisericile intrau în stări de criză și Pavel le scria scrisori pentru a le ajuta să-și recapete echilibrul duhovnicesc. De fiecare dată el folosește cele trei virtuți ale crezului apostolic. -Iată de exemplu cazul Bisericii din Efes:

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, ... (Efeseni 1:15-18).

Apropie toate epistolele sunt compuse pe un anumit schelet care respectă succesiunea „credința, nădejdea și dragostea“. În prima parte,

epistolele conțin învățături privitoare la credința și la nădejdea creștină, pentru că în cea de a doua parte să se concentreze asupra unor sfaturi și învățături privitoare la dragoste, ca relație de viață între cei credincioși.

Apostolul Petru scrie 1 Petru cu intenția de a-i întări pe credincioșii aflați în prigoană și după ce amintește despre: „credința și nădejdea“ lor (1 Petru 1:21), continuă cu sfaturi pentru o trăire în consacrare și loialitate față de Dumnezeu, ambele fiind manifestări ale „dragostei“ !

3. Biserica Locală și asemănările ei

Conceptul despre Biserică este cheia care ne ajută să înțelegem atât relația credinciosului cu Dumnezeu prin Hristos, cât și relația credinciosului cu frații săi din lume.

A. Metafore folosite în Noul Testament pentru a descrie Biserica preluate din Vechiul Testament unde descriau Israelul.

O soție (Osea; Efeseni 5:25-32; Apocalipsa 19:7-9)

O vie (Isaia 5; Ioan 15:1-8)

O turmă (Isaia 40:11,12; Ioan 10:1-16)

B. Metafore folosite doar aluziv în Vechiul Testament pentru a descrie Israelul

O împărăție (Coloseni 1:13; Romani 14:17)

O familie (Romani 8:16; Evrei 2:11)

O clădire (Efeseni 2:20-22)

C. Singura metaforă fără echivalent în Vechiul Testament este:

Un trup (1 Corinteni 12; Romani 12:1-16. Biserica are o poziție unică în Hristos, ea nu este o organizație și nici o clădire, în sens fizic, ci este părtașia unor oameni chemați să alcătuiască un trup comun cu Hristos).

4. Biserica Locală și revelația divină

Cuvântul latin „revelatio“ înseamnă „descoperire, arătare de sine“ și este folosit în creștinism pentru a desemna acțiunea prin care Dumnezeu a hotărât să intre în legătură cu oamenii.

Un text foarte interesant din Luca 19:10 ne spune că oamenii nu-L pot găsi pe Dumnezeu pentru că sunt „pierduți“. Numai Dumnezeu poate schimba ceva din această situație, dacă El Însuși se hotărăște să se „descopere pe Sine“ oamenilor pornind astfel în căutarea lor.

Revelația dumnezeiască este cuprinsă în natură, în conștiința umană și mult mai explicit în Biblie.

Vorbind despre revelație trebuie să spunem că ea este:

1. *Generală* - există anumite lucruri la care au acces toți oamenii.

Despre această realitate vorbește Pavel în Romani 1:18-32 și Romani 2:14-16.

2. *Limitată* - aceasta însemnând că Dumnezeu păstrează anumite lucruri secrete pe care nu ni le va descoperi decât în veșnicie și poate chiar și acolo El va păstra taine pentru El Însuși. Texte care ne comunică această realitate sunt Iov 15:18 și Deuteronom 29:29.

3. *Specială* - aceasta însemnând că anumite lucruri au fost comunicate de Dumnezeu numai anumitor oameni care au fost aleși special pentru anumite scopuri. Acesta a fost cazul poporului evreu și în special al profeților. Amos 3:7 și Psalmii 25:14 sunt sugestive în această direcție.

4. *Tainică* - aceasta însemnând că Dumnezeu a hotărât să țină ascunse anumite lucruri pentru o perioadă de timp și numai după aceea să le facă cunoscute oamenilor. Biserica Noului Testament este beneficiara unor astfel de taine care, deși au fost conținute parțial în Vechiul Testament nu au putut fi înțelese de oamenii din vechime. 1 Petru 1:10-12 și Romani 16:25,26 vorbesc foarte clar despre aceasta.

Un pasaj semnificativ se află și în Matei 13. Iată de exemplu versetele 16 și 17:

„Ferice de... voi... vă spun că mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit“.

Ca și versetul 35:

„Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii“.

Capitolul 12 din cartea lui Daniel este un alt text care ilustrează revelația tainică. La „plinirea vremii“, apostolii și proorocii au fost folosiți de Dumnezeu pentru a descoperi Bisericii această revelație tainică.

5. Biserica locală și Împărăția lui Dumnezeu

Biserica nu trebuie confundată cu forma finală a Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta a fost la început și greșala apostolilor (Faptele Apostolilor 1:6). Domnul Isus a vorbit despre Împărăție cu ucenicii Săi înainte de înălțarea Sa la cer (Faptele Apostolilor 1:3), dar din cauză că Israelul L-a refuzat pe Mesia, instaurarea Împărăției a fost amânată. Noi ne aflăm acum în vremea Bisericii.

Ce este atunci Biserica? Ea este o formă tainică a Împărăției. În timp ce le vorbea evreilor în pilde neînțelese, Domnul Isus avea grijă să-i ia deoparte pe ucenici și să le explice înțelesul ascuns pentru că lor „le fusese dat să cunoască tainele Împărăției cerurilor“ (Matei 13:11).

Biserica este o avanpremieră a Împărăției. La scara redusă, tot ce se va întâmpla în Împărăție se întâmplă astăzi în inimile credincioșilor. Ei experimentează acum: pacea Împărăției, bucuria Împărăției, călăuzirea lăuntrică a Împărăției, biruința asupra Diavolului, și natura neprihănită a Împărăției.

Necunoscută și nebagată în seamă, Biserica este astăzi cea mai redutabilă „asociație secretă“ din câte au cunoscut vremurile. Apostolul Ioan exclamă: -,Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-au cunoscut nici pe El“ (Ioan 3:1).

Că Biserica este într-un anume sens „Împărăție“, dar că nu este veritabila Împărăție se vede și din compararea următoarelor două texte din Noul Testament: Matei 5:9 și Apocalipsa 1:5,6. În primul, Domnul Isus învață Biserica să se roage; -,Vie Împărăția Ta“ și de aproape două mii de ani Biserica repetă această proclamare. În cel de al doilea, Ioan scrie: „A lui,... care a făcut din noi o Împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său“.

Împărăția în forma ei tainică va înceta să mai existe după perioada necazului cel mare, la a doua venire a Domnului Isus, când Împărăția va fi proclamată public și instaurată cu putere, („... în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună (Evanghelia) vestită de El robilor Săi proorocilor“ (Apocalipsa 10:7). Până atunci, Biserica este reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ și în ea sunt depozitate „tainele Împărăției“.

6. Biserica locală și tainele Împărăției

Aceste taine sunt cunoștințe care aparțin numai credincioșilor, căci mesajul creștin nu este primit astăzi de lume. El este pentru „iudei o pricină de poticnire și pentru Neamuri o nebulie“ (1 Corinteni 1:23). Iată pe scurt tainele revelate de apostoli Bisericii:

A. Taina întrupării - Coloseni 2:2 și 2:9 ca și Timotei 3:16 vorbesc despre această de neînchipuit întrupare a Creatorului în dimensiunile create (Vezi și anexa: „Minunea Veacurilor“).

B. Taina locuirii lui Hristos în noi - Credinciosul nu este numai răscumpărat, ci și îndumnezeit prin natura născută din Hristos în el. Texte relativ cunoscute sunt: Coloseni 1:26-27 și mai ales 2 Tesaloniceni 1:10.

C. Taina împietririi lui Israel - Biserica nu este Israel și Israelul

nu este scos definitiv din planul lui Dumnezeu. Motivele împietririi lui Israel, durata acestei stări și revenirea Israelului sunt descrise larg de Pavel într-o aparentă polemică cu Biserica îngâmfată și disprețuitoare (vezi Romani 9,10 și 11:7, 25).

D. Taina fărădelegii - Este amintită în 2 Tesaloniceni 2:7 și se va manifesta cu toată puterea odată cu apropierea sfârșitului.

E. Taina Babilonului cel Mare - Este istoria unui sistem de organizare politico-religioasă începută în istoria timpurie a omenirii și cu o revenire surprinzătoare în vremurile din urmă (Apoc. 17:5-7).

F. Taina Bisericii - Amintită în Apocalipsa 1:20 și nebagată în seamă de lumea care preferă să stea „în întunec“.

G. Taina răpirii - Eveniment șocant (1 Tesaloniceni 4:15-19) care va năuci întreaga omenire și o va prăbuși într-o spirală fatală de neascultare și răzvrătire, răsplătite cu o serie de pedepse cumplite „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi“ (Matei 24:21).

H. Taina Bisericii ca Mireasă - În plin pasaj despre viața de familie, Pavel introduce această temă prezentând-o drept „mare“ (Efeseni 5:22- 32). După răpire, Biserica va merge la Nunta Mielului (Apocalipsa 19:7-9).

I. Taina Bisericii ca Trup (Efeseni 1:9, 3:3, 5-6,9) - Este cea mai mare dintre toate tainele. Dumnezeu își formează un trup - din iudei și din Neamuri, din bogați și săraci, învățați și neînvințați, bărbați și femei, robi și slobozi.

Epistola către Efeseni este tratatul despre Biserica ca și trup al lui Hristos. În capitolele 1 la 3 se găsește învățătura despre trup, iar în cele de la 4 la 6 se găsește descrisă viața și interacțiunea în trupul lui Hristos. Primul verset din Epistolă prezintă credincioșii „în Hristos“. Noi nu numai că am ajuns să credem în Hristos ci suntem așezați de Dumnezeu „în Hristos“. - „În El avem viața, mișcarea și ființa“ (Faptele Apostolilor 17:27) (vezi și Corinteni 12:12).

SFINȚIREA CREDINCIOȘILOR

- 1. Biserica locală și desăvârșirea sfinților*
- 2. Metode și instrumente pentru desăvârșirea sfinților*
- 3. Încercarea credinței - metodă de creștere spirituală*

1. Biserica locală și desăvârșirea sfinților

În predica rostită pe munte (Matei 5-7), Domnul Isus spune :

„Voi fiți dar desăvârșiți cum și tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“ (Matei 5:48).

La prima vedere această proclamație pare imposibil de atins. Totuși planul lui Dumnezeu cu noi este desăvârșirea noastră. El a început această lucrare și nu se va opri până ce nu o va duce până la capăt. Încă din veșnicie, Dumnezeu a hotărât ca noi să devenim asemenea Lui, iar istoria omenirii este istoria unui plan în care Creatorul lucrează la desăvârșirea creaturii Sale.

Când vorbim despre „desăvârșire“ este bine să avem în vedere că acest termen este folosit în Biblie în trei sensuri distincte.

A. Desăvârșirea pozițională - Când o persoană îl primește pe Domnul Isus, ea devine chiar în clipa aceea „desăvârșită“ din punct de vedere pozițional. „... Noi propovăduim printre cei desăvârșiți“ (1 Corinteni 2:6).

Autorul epistolei către Evrei scrie:

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10:14).

La convertire, cel credincios primește o nouă poziție, fiind așezat în trupul lui Hristos și fiind părtaș neprihănirii pe care o răspândește Hristos asupra celor spălați în sângele Lui. Dacă imediat după convertire ar urma clipa morții, credinciosul ar intra direct în prezența lui Dumnezeu, căci poziția lui în Hristos îi asigură desăvârșirea.

B. Desăvârșirea finală - În Evrei 12:23 citim despre: „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți“. Ioan scrie: „... știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:2).

Când cel credincios va ajunge acasă la Dumnezeu, el va intra într-o stare specială numită „desăvârșirea finală“. Știind acest lucru, apostolul Pavel scrie: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit,...“ (Filipeni 3:12)

Această stare urmând să fie atinsă „la învierea din morți“ (Filipeni 3:11).

C. Desăvârșirea practică - Pozițional și ca finalitate, credinciosul este „desăvârșit“, dar practica vieții de zi cu zi îl arată a fi foarte departe de o „trăire în desăvârșire“. Între desăvârșirea pozițională și desăvârșirea finală se găsește desăvârșirea practică, sau desăvârșirea ca proces de devenire și de creștere în asemănare cu Hristos: „... în vederea lucrării de slujire, până vom ajunge toți... la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos,... să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos“ (Efeseni 4:11-15).

Moartea și învierea lui Hristos fac posibile desăvârșirea pozițională și desăvârșirea finală. Viața lui Hristos în noi face posibilă atingerea desăvârșirii practice. (vezi Anexa no.3 și Anexa no.4)

Întreaga chemare a vieții creștine este aceea a creșterii. „Ca să nu mai fim copii...“ (Efeseni 4:14).

Fiecare clipă trecută ar trebui să măsoare o schimbare calitativă din bine în mai bine și din mai bine în perfecțiune.

În toate epistolele Noului Testament se poate vedea că între aspectul pozițional și aspectul practic trebuie să existe o corelare dinamică. Întreaga experiență creștină trebuie să ne ajute să devenim practic ceea ce suntem deja pozițional. Pentru fiecare adevăr pozițional, există în textul epistolelor un îndemn corespunzător pentru punerea lui în practică.

Iată o listă cu astfel de exemple:

POZIȚIONAL	PRACTIC
2 Petru 1:3-4 Efeseni 1:3 Coloseni 2:10 Evrei 10:14	2 Petru 1:5-8 Efeseni 4:1 2 Timotei 3:17 Coloseni 4:12; Evrei 13:20-21
Vii spiritual Efeseni 2:1,4-5 1 Ioan 4:9 Ioan 11:25; 14:19 Fapte 17:28 Morți față de păcat Efeseni 1:7 Făcuți neprihăniți Romani 1:17; 3:21-26; 5:17 Cetățeni ai cerului Filipeni 3:2 Ioan 17:14-16 1 Ioan 5:4-5 Părtași vieții noi 2 Corinteni 5:17 Liberi față de lege Romani 6:14; 7:1-6 Răstigniți față de lume Galateni 1:4; 6:14-15 Spălați Ioan 15:3 1 Ioan 1:7,9 În Hristos Efeseni 1:3,10; 2:6,13 Făcuți una Efeseni 4:4-6; 1:9,10 1 Corinteni 12:13 Părtași Duhului Sfânt 1 Corinteni 6:19-20 Romani 8:9 Plini de dragoste Romani 5:5 1 Ioan 2:5 1 Ioan 5:1	Trăiți ca atare Filipeni 1:21 Galateni 2:20 Romani 6:11-13 Tit 2:12 Nu mai dați păcatului Romani 8:1 Trăiți în neprihănire 2 Timotei 2:22 Trăiți ca atare 1 Ioan 2:15 Coloseni 3:1-2 Iacov 1:27 Umblați în ea Romani 6:4 Împlinind legea Galateni 5:1; Romani 8:4 Fugiți de lume 1 Ioan 2:15-17 Iacov 4:4; Spălați-vă 2 Corinteni 7:1 Filipeni 4:8 Rămâneți în El 1 Ioan 2:28 Trăiți în unitate Efeseni 4:3 Ioan 17:21 Predați-vă Duhului Efeseni 5:18; 4:30 1 Tesal. 5:19; Galateni 5:25 Deci iubiți! 1 Petru 1:22; 4:8 Ioan 13:34-35 1 Ioan 3:18

2. Metode pentru desăvârșirea sfinților

Procesul de dobândire a desăvârșirii practice se numește în Biblie „sfințirea celor credincioși“, sau mai pe scurt „creștere“. Acest proces este continuu și trebuie să fie în atenția tuturor celor ce se preocupă de mersul bun al Bisericii:

„Urmăriți pacea și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evrei 12:14).

Cel mai potrivit text pentru studierea procesului de creștere a credincioșilor în Trupul lui Hristos este fără îndoială Efeseni 4:1-16. Pentru o mai ușoară înțelegere, iată o scurtă exegeză a acestui pasaj:

1. Scopul procesului de creștere. Capitolul 4:1 - „să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o“.

2. Locul creșterii. Capitolul 4:4 - „Este un singur Trup“ - în Biserica locală

3. Inițiatorul creșterii. Capitolul 4:4-6 - „*Un singur Duh*“ care cheamă la mântuire și așează în inimă nădejdea. v.4

„*Un singur Domn*“ în care trebuie să credem și cu care trebuie să ne identificăm. v.5

„*Un singur Dumnezeu și Tată al tuturor*“ care guvernează întregul proces. v.6

Versetele acestea ne arată că întreaga Sfânta Treime este angajată în procesul de creștere al copiilor lui Dumnezeu. Versetul 6 reia întreaga schemă definind rolul fiecăreia dintre persoanele Sfintei Treimi:

Dumnezeu Tatăl: - „*care este mai presus de toți*“

Dumnezeu Fiul: - „*care lucrează prin toți*“

Dumnezeu Duhul Sfânt: - „*care este în toți*“

Creșterea celor credincioși (sau desăvârșirea sfinților) este o preocupare primordială a lui Dumnezeu Însuși. De fapt, fără Dumnezeu nu ar fi posibilă nici un fel de creștere. Nimeni nu poate crește, dacă nu crește de la Dumnezeu:

„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească... Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2:8,9).

Singura garanție a reușitei procesului de creștere stă în faptul că Dumnezeu este Acela care inițiază creșterea:

„Sunt încredințat că acela care a început în voi această lucrare bună, o va isprăvi...” (Filipeni 1:6) (Vezi Anexa nr.9-)

4. Instrumentele lucrării de creștere. Capitolul 4:7-12 - „oameni cu daruri” -v.7,8 ; „și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători” -v.11; „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire pentru zidirea Trupului lui Hristos” v.12

În plan uman, Dumnezeu se folosește în lucrarea sa, de slujitori dați Bisericii. Ei sunt conduse prin care se revarsă asupra Bisericii energia spirituală necesară pentru creșterea duhovnicească.

5. Ținta finală a creșterii. Capitolul 4:13,15 - „până vom ajunge la... starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” -v.13; „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” v.15

6. Pericolul lipsei de creștere. Capitolul 4:14 - „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură” v.14a; „prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” -v.14b

Lipsa de creștere produce o viață dezorientată și dezordonată, iar cel necrecut este oricând o pradă ușoară în mâna celor folosiți de diavol pentru a duce în rătăcire. (vezi Anexa nr.5)

7. Dinamica procesului de creștere. Capitolul 4:16-17 - Încheierea pasajului este o recapitulare a tuturor celor spuse anterior:

„*Din El*” - inițiatorul și sursa

„*tot trupul, bine încheșat și strâns legat*” -- locul creșterii

„*prin ceea ce dă fiecare încheietură*” - instrumentele creșterii

„*potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei*” - instrumentele creșterii

„*își primește creșterea și se zidește în dragoste*” - schimbare în devenire asemenea Lui.

Metodele folosite de Dumnezeu pentru creșterea noastră sunt multiple. Cele mai folosite par a fi:

a. Încercări și suferințe. (Iacov 1:2-4; 1 Petru 5:10)

b. Cuvântul lui Dumnezeu. (1 Petru 2:2; 1 Timotei 3:16,17)

Pentru că este cea mai dureroasă dintre toate, se cuvine să spunem ceva mai mult despre „încercările” prin care-Și trece Dumnezeu copiii.

3. Încercarea credinței - metodă de creștere spirituală.

Pentru tratarea acestui subiect, ne vom opri asupra textului din Iacov 1:1-4, dar mai înainte de a ne apuca de lucru se cuvine să spunem câteva cuvinte despre întreaga epistolă și despre interesantul ei autor.

În cazul epistolelor Noului Testament, epistola lui Iacov ocupă un loc special și controversat. Pentru cei care înțeleg prin Noul Testament doar o chemare la mântuire, conținutul scrisorii lui Iacov este greu de înțeles și dificil de armonizat cu doctrina mântuirii prin har și fără fapte. Martin Luther, marele reformator german, considera mesajul lui Iacov nedemn de a sta alături de celelalte cărți ale Noului Testament și caracteriza întreaga scriere drept o epistolă „de paie“, făcând aluzie desigur la „judecata focului“ din 1 Corinteni 3, în care „faptele bune“ vor fi mistuite ca „lemnul, fânul și trestia“.

Noi știm însă că Noul Testament nu este numai o chemare la mântuire. El este mult mai mult decât așa ceva. Scrierile -nou-testamentale se adresează și celor care au primit deja evanghelia, învățându-i „să-și ducă până la capăt mântuirea, în frică și cutremur“.

Dumnezeu nu ne-a mântuit numai de pedeapsa cuvenită pentru păcat. El vrea să continue în cei credincioși mântuire de sub puterea păcatului, pentru ca într-o bună zi să ajungem să trăim „binecuvântata noastră nădejde“: mântuirea din prezența păcatului și strămutarea noastră într-o lume în care va domni neprihănirea („nimic întinat nu va intra acolo“).

Cititorul Noului Testament trebuie să fie conștient că mântuirea nu este doar un eveniment unic legat de ceasul acceptării lui Isus Hristos ca mântuitor, ci mai mult, ea este un proces continuu început atunci, continuat în lucrarea de sfințire și încununat „ân ziua aceea“ cu lucrarea de proslăvire, când tot ce este muritor în noi va fi îmbrăcat în nemurire.

În acest context epistola lui Iacov este una din cele mai prețioase scrieri ale Noului Testament. Cine vrea să o înțeleagă bine trebuie să țină în minte faptul că ea nu este adresată celor necredincioși spre a le oferi mântuirea, ci, așa cum scrie în versetul 1: „celor douăsprezece seminții ale lui Israel care...“

Destinatarii acestei epistole, scrise cam prin anii 46-49 după Hristos, erau evreii care se convertiseră în Ierusalim în urma predicilor lui Petru și a mărturiei celorlalți apostoli, (Fapte 2:41) și care trăiau acum răspândiți peste tot din pricina prigoanei stărnite de Saul din Tars (Fapte 12:1). Că aceștia erau deja creștini, o dovedește faptul că deși epistola este scrisă unor evrei, ea nu pomeneste nimic despre Sabat, Templu, tăiere împrejur, jertfa suficientă a lui Hristos, sau alte subiecte caracteristice pseudo-creștinilor șovăelnici din comunitățile evreiești. Evreii aceștia cărora le-a fost destinată epistola știau deja ceea ce trebuiau să știe. Creștinismul lor fusese deja definit la Ierusalim, la picioarele apostolilor. Acum venise

ceasul ca ei să fie testați practic, în suvoiul vieții, sub prigoană, printre lovături și binecuvântări. Conținutul epistolei este corespunzător unei asemenea situații, punând accentul nu pe ceea ce trebuie să fie știut, ci pe ceea ce trebuie să fie făcut de cei ce sunt mântuiți ai Domnului.

Cine este autorul care se încumetă să scrie o astfel de epistolă?

Numele lui este Iacov, „rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos“. Acest om nu poate fi în nici un caz Iacov, fratele lui Ioan, fiul lui Zebedei, căci el murise chiar în timpul prigoanei care-i împrăștiase pe evrei din Ierusalim (Fapte 12:1,2). Autorul epistolei nu este altul decât Iacov, fratele de corp al Domnului Isus, cel mai vârstnic dintre toți frații Domnului (Matei 13:55; Fapte 1:14; 1 Corinteni 15:7). Sceptic și necredincios în tot timpul vieții pământești a Mântuitorului, Iacov a fost convins de divinitatea Domnului Isus Hristos după înviere, când s-a întâlnit personal cu El.

Nu trebuie să-l judecăm prea aspru pe Iacov pentru zăbăvnicia credinței lui, căci dacă ne gândim bine, nu este prea ușor să crezi că fratele tău mai mare, fiul aceleiași mame pe care o ai și tu, poate fi în același timp și Fiu al Dumnezeului celui viu și adevărat. Oricum ar fi fost, șovăiala lui a fost compensată de devotamentul și respectul cu care s-a pus în slujba lui Isus Hristos după convertire. La începutul epistolei el se numește pe sine: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos“.

Din textul Scripturii înțelegem că Domnul Isus s-a arătat în mod deosebit lui Iacov după înviere și că poziția ocupată de el în biserica primară a fost aceea de „episcop“ sau „presbiter“ (1 Corinteni 15:7; Fapte 12:17; 15:13). Este greu de înțeles cum a putut Iacov să fie promovat așa de repede în fruntea Bisericii. Probabil că Domnul Isus l-a impus celorlalți apostoli, sau probabil că experiența lui de viață acumulată în viețuirea alături de Isus în familie l-a îndreptățit în ascensiunea lui. În orice caz Iacov nu face în tot cuprinsul epistolei lui nici cea mai ușoară aluzie la amănunte autobiografice care i-ar fi fost favorabile.

Ceva din caracterul hotărât pe care l-a avut acest om se vede din stilul clar și direct al epistolei. Iacov nu se pierde în introduceri și nici nu argumentează prea mult. El merge direct la subiect, punând foarte repede degetul pe rană și nesfiindu-se să sfătuiască cu toată puterea și cu toată autoritatea. În epistola lui sunt aproximativ 50 de expresii imperative. Se vede de la sine că pentru Iacov, între teorie și practică, nu existau pași intermediari. Caracterul său hotărât și devotat s-a exteriorizat perfect în cele cinci capitole, ale căror temă principală este: „Cine se numește creștin trebuie neapărat să ducă o viață creștină“, sau în limbajul autorului: „Cine știe să facă bine (nu „un bine“ cum se citește adeseori, greșit) și nu-l face săvârșește un păcat“ (Capitolul 4:17).

Tema epistolei lui Iacov este: „Încercări pentru credința cea vie“ sau „Încercări pentru probarea și desăvârșirea adevăratei credințe“. Așa cum am spus deja, Iacov nu se adresează celor care trebuie să ajungă la credință, ci celor care mărturisesc deja că o au. Este foarte clar că el nu se ocupă nici de rădăcinile credinței, nici de structura ei, preferând să stăruiască asupra roadelor pe care trebuie să le producă adevărata credință.

Fără a se pierde în detalii, Iacov trece după un simplu salut de: „Sănătate!“ la cea dintâi temă a epistolei: „Încercarea credinței“. Lipsa oricărui preambul, ne arată autoritatea de care se bucura Iacov ca lider al Bisericii din Ierusalim și hotărârea cu care el veghea la starea spirituală a credincioșilor de atunci. De fapt scopul cu care își scrie Iacov epistola este ilustrat de salutul de la început: „Sănătate!“ . Preocuparea principală a autorului este starea spirituală a celor credincioși, sănătatea credinței și credincioșiei lor. Nici un doctor nu pierde prea mult timp la ușa casei la care a fost invitat să îngrijească pe cineva. El întreabă repede: Unde este? Apoi intră, consultă, prescrie tratamentul și pleacă, însumând într-o singură urare întreaga sa preocupare și vocație: „Sănătate!“.

„Încercări ale credinței“ sau „Încercări ale credincioșilor? Ce sunt acestea? Prilejuri de cădere sau de biruință? Pricini de întristare sau motive de bucurie? Și apoi, care trebuie să fie atitudinea noastră față de ele? Să căutăm să scăpăm cât mai repede de ele, sau să le primim cu bunăvoință ca pe un dar venit de la Domnul? Iată ce spune Iacov:

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.

Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.

Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale“ (Iacov 1:2-8).

Analizând ceea ce spune Iacov putem trage câteva concluzii:

1. Încercările sunt ocazii de triumf, nu de tragedie (tristețe)

Pentru a ajunge la această concluzie este bine să ne uităm mai de aproape la ceea ce înseamnă de fapt încercările. Este bine de știut că toate produsele destinate folosirii, trebuie să treacă printr-un proces de „încercare“. Ele trebuie să „testate“. Prin felul în care se comportă sub

încercări, ele își câștigă încrederea sau neîncrederea noastră. Perioada de încercări este un timp de îmbunătățiri succesive și substanțiale. De exemplu, cauciucurile automobilelor sunt încercate în perioada „probelor“ prin tot felul de solicitări. Aceste solicitări verifică măsura în care, materialele din care sunt făcute cauciucurile, sunt demne să le încredințăm viața celor ce vor circula în viitor cu mașina. Prin încercări succesive, fabrica de cauciucuri auto ajunge la cea mai bună compoziție a materialului din care se vor face amvelopele.

Transatlanticul „Queen Mary“ a trebuit să fie supus la probe grele înainte de a pleca în prima cursă. Nimănu i-a trecut prin cap că ar fi mai bine să-l încarce cu pasageri și să-l încerce punându-l de la început să treacă Atlanticul ! Constructorii l-au supus întâi la probe în danele șantierelor navale, iar apoi l-au încercat în curse scurte pe lângă coastele insulei britanice.

Cauciucurile nu sunt încercate ca să fie aruncate la gunoi, ci pentru a ajunge cauciucuri de performanță. Transatlanticul „Queen Mary“ n-a fost testat pentru a se renunța la el, ci pentru a fi lăsat apoi să înfrunte valurile și furtunile, ducând la liman viețile acelor ce i-au pășit cu încredere pe punte.

Încercările produselor au ca scop să se descopere natura și calitățile lor. Măsura în care ele corespund se numește „induranță“. În limba română, versetul 2 amintește despre „răbdare“, dar sensul cel mai apropiat de intenția lui Iacov este „durabilitate“. Încercarea credinței noastre are ca scop îmbunătățirea capacității noastre de a „îndura“, iar capacitatea de a îndura măsoară creșterea și maturizarea credinței noastre.

Dumnezeu lucrează cu unicate. Putem spune că așa cum nu există nici măcar două frunze de stejar identice, tot așa, Dumnezeu vrea ca doi credincioși să fie identici. Din această cauză:

2. Încercările sunt „felurite“ (v. 2)

Ele sunt adaptate naturii noastre și specificului pe care vrea Dumnezeu să-l imprime personalității noastre. Există încercări specifice pentru bărbați și altele specifice pentru femei; există încercări pentru tineri, încercări pentru adulți și încercări pentru cei în vârstă. Încercările pot diferi și în natura lor. Pot fi încercări ale răbdării, încercări ale mândriei, ale dragostei, ale nădejdi, etc.

Un alt lucru pe care-l înțelegem din mesajul lui Iacov este că:

3. Încercările sunt inevitabile (v. 2)

Ele mărturisesc preocuparea constantă cu care Dumnezeu ne crește și ne îngrijește. Am putea adăuga faptul, că multe încercări vin pe neașteptate și adesea în locurile în care ne așteptam cel mai puțin. Această realitate

dovedește cât de puțin ne cunoaștem pe noi înșine și cât de bine ne cunoaște Dumnezeu fiecare, punctele slabe.

Care este reacția noastră caracteristică atunci când trecem prin încercări? Care este reacția corectă?

4. Plini de bucurie sau în mrejele deznădejdi?

Iacov le spune celor credincioși să privească drept „o mare bucurie“ atunci când trec prin felurite încercări. Ce să însemne aceasta? Să însemne oare că trebuie să ne bucurăm de încercări? Bine dar, cine se poate veseli atunci când se află sub presiunea lor? Să fie oare o exclamație retorică din partea lui Iacov? Să fie oare un îndemn la ipocrizie? Nicidecum.

Iacov nu ne spune să ne bucurăm de încercare în sine. Așa ceva nu se poate. Ceea ce vrea el de la noi este să ne bucurăm de ceea ce știm că este în spatele încercărilor. Reacția noastră este în funcție de ceea ce „știm“: „Ca unii care știți...“, spune el în versetul 3. Viața nu trebuie să ne ia prin surprindere. Îndemnul lui Iacov este să punem în practică ceea ce știm. Înțelepciunea procesului de creștere prin care ne trece Dumnezeu este desăvârșită. Știind aceasta putem ajunge la bucuria anticipării scopului lui Dumnezeu cu viața noastră. La fel a trăit și Hristos. El „a suferit crucea, a disprețuit rușinea...“ „pentru bucuria care-i era pusă înainte“ (Evrei 12:2).

Cei credincioși știu că încercările fac parte din procesul de creștere, de maturizare. Dumnezeu ne vrea desăvârșiți. Despre un marinar care știe totul despre navigație și despre nave se spune că poate fi admis în corpul de marină ca începător, dar numai după ce ani de zile a trecut prin încercări și furtuni grele se poate spune despre el că este un adevărat „lup de mare“ experimentat. Nu se poate ajunge experimentat fără trecerea prin experiențe și tot așa nu poți ajunge „âncercat“ fără să treci mai întâi prin vâltoarea „âncercărilor“.

5. Să căutăm să trecem „prin“ încercări sau „pe lângă“ ele?

Cel mai bun sfat pe care îl poate primi un creștin este acesta: „Așteaptă-te să fii încercat în punctele cele mai slabe“. Nu te mai întreba de ce ți s-a întâmplat „tocmai ție“, ci bucură-te că Dumnezeu lucrează exact acolo unde suporti mai greu încercarea. Locul acela este locul în care Dumnezeu vrea să te crească, să te desăvârșească.

Există oameni care ar vrea să fie crescuți fără disciplinare și fără încercări. Așa ceva însă nu se poate. Blocurile de metal se trec prin filiere care le imprimă forma dorită. Mai întâi ele sunt așezate în fața acestor filiere, iar apoi se exercită asupra lor o presiune puternică pentru a le face să treacă prin deschiderea filierelor. Dacă am întreba blocul de metal: „Vrei să capeți profilul acesta frumos?“ „Vrei să devii un ornament, un decor sau o piesă folositoare?“ El ne-ar răspunde: „Sigur că da.“ „Atunci acceptă să treci prin filierele acestea. Lasă-mă să pun presiune asupra ta și să te ajut

să iei forma dorită“. Există creștini care de ani de zile nu cresc pentru că ori de câte ori sunt puși în fața încercărilor ei caută să scape de ele, în loc să accepte să treacă „prin“ ele.

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“.

„Doamne, Dumnezeu al mântuirii mele, aprinde focul încercărilor prin care trebuie să trec și lasă să sufle asupra mea vântul puterii Tale. Înmoaie-mă, mestecă-mă, frământă-mă, împinge-mă și trage-mă. Fă-mă să trec prin filierele devenirii mele; aruncă-mă în ger și pune-mă la loc fierbinte; ia-mă așa cum sunt și fă-mă așa cum mă vrei Tu să fiu. Sunt lutul docil în mâinile Tale de Maestru. Sunt bucuros să mă lucrezi Tu, căci știu de acum că vrei să mă faci asemenea Ție. Mulțumesc pentru această chemare. Sunt flămând după acest destin. Facă-se de aceea numai voia Ta. Amin“.

6 Primejdia căderii în ispită pe timpul încercărilor

Este bine să știm că în textul original, Iacov folosește același cuvânt pentru a numi și „încercarea“ și „ispita“.

Sensul în care trebuie înțeles acest cuvânt (peirasmon), este dat de fiecare dată de sensul contextului în care se află. În prima parte a capitolului 1 se vorbește despre planul pe care îl are Dumnezeu cu cel credincios și despre procesul de creștere înspre „cununa vieții“ prin maturizarea interioară. În textul grec, acest context face ca „peirasmon“ să capete sensul de „încercare“ și el definește acțiunile prin care Dumnezeu lucrează devenirea noastră în procesul de creștere.

Începând cu versetul 13 însă, Iacov ne avertizează despre un pericol major la care suntem expuși atunci când trecem prin încercări: Diavolul poate folosi aceste situații pentru a ne face să cădem în păcat. În acest context, „peirasmon“ trebuie tradus prin „ispită“ și el definește acțiunea prin care Satan se folosește de slăbiciunile firii noastre pământești pentru atragerea noastră în cursa păcatului. Scopul lui final este „moartea“ noastră despre care se vorbește în versetul 15.

Oscar Șilde obișnuia să spună: „Mă pot împotrivi la orice în afara ispitelor.“ („pot rezista la orice, numai la ispite, nu“). Urmând același raționament oamenii obișnuiesc să privească ispitele drept ocazii inevitabile de cădere ajungând să dea vina pe Dumnezeu pentru că le îngăduie. Iacov se ridică împotriva unei astfel de gândiri în versetul 13: „-,Nimeni, când este ispitit să nu zică: Sunt ispitit de Dumnezeu.“

Încercarea vine de la Dumnezeu, ispita de la diavolul. Prima are ca scop viața, cea de a doua urmărește moartea. Dumnezeu ne încearcă pentru creștere, pe când diavolul caută să ne distrugă, folosindu-se de slăbiciunea firii noastre pământești. Dumnezeu pune presiune asupra noastră ca să ne înalțe, pe când diavolul caută să folosească situația pentru a ne face să

cădem. Putem asemăna această situație cu o răscruce de drumuri. Fiecare răscruce are două direcții și două alegeri posibile. Dumnezeu vrea să ne ducă pe una dintre ele, diavolul pe cealaltă. Noi suntem cei care facem în final decizia.

Iată un exemplu simplu. Dumnezeu ne încearcă în sectorul financiar pentru a ne determina și mări încrederea în El. În ceasul de criză noi putem spune: „Bine Doamne, am să mă încred în Tine. Știu că Tu vei rezolva cumva această problemă.“ În aceeași clipă vine și diavolul și ne șoptește: „Știu eu o altă soluție. Ia din gestiune. Fă ceva necinstit de data aceasta. Mai târziu vei pune înapoi și nimeni nu va bănui nimica.“ Dumnezeu ne încearcă pentru creștere, pe când diavolul ne ispitește pentru distrugere.

Începând cu partea a doua a versetului 13, Iacov ne dă câteva argumente pentru care noi nu avem voie să spunem că „suntem ispitiți de Dumnezeu.“

Mai întâi este vorba de sfințenia lui Dumnezeu. „Dumnezeu nu poate fi ispitit să facă rău“ (v.13b). Răul nu are ce căuta alături de sfințenia divină. „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul; cel rău nu poate locui lângă Tine“ (Psalmi 5:4). „Ochii Tăi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea !“ (Habacuc 1:13)

Apoi este vorba de improbabilitatea ca ispita să vină din partea lui Dumnezeu. -„Dumnezeu nu ispitește pe nimeni“ (v.13b). El poate face totul și are în stăpânirea Sa totul. Numai cineva care dorește ceva ce nu poate obține prin sine însuși, este pus în situația de a apela la altcineva. Dumnezeu nu poate fi pus în astfel de situații, de aceea: „El nu ispitește pe nimeni.“

Iacov ne ajută să înțelegem mai bine care este procesul ispitei. În versetul 14 ni se spune că izvorul ispitei este în natura ființei noastre căzute: -„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit.“ În fiecare dintre noi există înclinația naturală spre păcat. „În păcat și nelegiuire m-a zămislit mama mea,“ spune și David (Psalmi 51:5). Imaginea pe care ne-au dat-o verbele folosite de Iacov, („atras“ și „momit“) este aceea a unui pește prins în undiță. Scopul pescarului este să scoată peștele din elementul lui vital, apa, și să-l aducă în alt element în care îl așteaptă moartea.

În versetul 15 ni se spune că există un întreg proces de gestație, prin care ispita dă naștere păcatului. Iacov ne spune că pofta „zămislește“. Trebuie să înțelegem că ispita nu înseamnă neapărat păcat, ea fiind numai un prilej de păcătuire. Nu prima privire căzută la întâmplare pe un obiect dorit este păcătoasă, ci revenirea ei, stăruirea în ea, însoțirea privirii cu un proces mental corespunzător, imaginația voluptuoasă și anticiparea flămândă sunt păcătoase. Toate acestea cer timp și cer mai ales participarea noastră activă și consimțită. Ispita este numai un prilej de cădere, pe când păcatul

este acceptarea elaborată a căderii. Păcatul când este „făptuit“, scrie Iacov, aduce după sine „moartea“, adică despărțirea de sfințenia lui Dumnezeu și privarea de binecuvântările prezenței Sale.

Noi suntem astăzi în situația unui pește care știe ce se ascunde în dosul „momelii“ și care sunt intențiile celui ce ne aruncă undița, de aceea Iacov ne spune:

„Nu vă înșelați prea iubiții mei frați.“ (v. 16)

Versetul următor întărește cele spuse mai înainte, amintindu-ne natura și intențiile lui Dumnezeu:

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus,
pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare,
nici umbră de mutare.“

Scopul lui Dumnezeu cu cei credincioși este încă o dată descris în versetul 18: „El de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.“ În timpul Vechiului Testament, pârgă era întotdeauna închinată Domnului. Dumnezeu ne-a mântuit de păcat prin Cuvântul adevărului, pentru a ne avea pe totdeauna alături de Sine în slavă. Dacă El este cel ce ne-a mântuit de păcat, cum ar putea să fie tot El cel care să ne ispitească? Un asemenea raționament i se pare lui Iacov „o înșelare“. „Duhul lui Dumnezeu ne vrea cu gelozie pentru Sine“, ne spune Iacov și siguranța pe care o avem este că celor credincioși le putem spune împreună cu apostolul Pavel:

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită
cu puterea omenească de a o răbda. Și Dumnezeu care este
credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci
împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o
puteți răbda.“ (1 Corinteni 10:13)

Într-o cântare creștină se spune:

O, nu-s mai mari ispitele ca harul
ce-l vei primi ca să le poți răbda
căci nu ești pus să urci întâi calvarul,
ci-ntâi primești puterea de-al urca.
Credință se cere, credință, și orice ispite-ai să-nvingi.
Credință, atâta credință, puterea ispitei s-o stingi.

Nu avem nici o scuză ca să cădem în ispită și să ajungem să păcătuim. Dumnezeu vrea să ne crească prin încercări. Ori de câte ori El ne arată că suntem slabi, n-o face ca să ne batjocorească, ci ca să ne dea posibilitatea să-I cerem să ne întărească. S-o facem cu bucurie.

„Încolo fraților întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.“
(Efeseni 6:10)

„Iar Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, sa fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci.“ -(Iuda 25)

Exersarea darurilor

- 1. Despre darurile Duhului*
- 2. De ce trebuie să ne identificăm darurile duhovnicești?*
- 3. Cum să ne identificăm darurile duhovnicești*
- 4. Greșeli care trebuiesc evitate în problema darurilor*

Biserica locală, darurile și roada Duhului

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. (Romani 8:9)

Subiectul acesta face parte din sfera relațiilor personale dintre Duhul Sfânt și credinciosul în Hristos. În cadrul acestei relații, fiecare creștin primește unul sau mai multe daruri duhovnicești și răspunde lucrării Duhului Sfânt, rodind duhovnicește.

Ca să ne înțelegem bine de la început, trebuie să subliniem că și darurile și roada Duhului Sfânt sunt ... ale Duhului. Nimeni nu se poate lăuda cu aceste lucruri pentru că ele aparțin „altuia“.

Al doilea lucru care trebuie spus acum, este că există o mare diferență între cele două lucrări ale Duhului. - „Darurile“ ne sunt date, în timp ce roada este lucrată numai în funcție de predarea noastră. Cu alte cuvinte, pentru darurile duhovnicești este responsabil numai Duhul Sfânt („care dă fiecăruia cum voiește“ - 1 Corinteni 12:11), în timp ce pentru rodirea Duhului se cere și participarea noastră.

Există astăzi în mișcarea creștină o goană după „darurile“ duhovnicești, care nu ar fi rea dacă nu ar fi însoțită de o completă și vinovată ignorare

a „roadei Duhului“. Nădărdum că ceea ce vom scrie în continuare să clarifice, într-o oarecare măsură, orizontul creștin în viețile celor chemați să fie „asemenea lui Hristos“.

1 Despre „DARURILE DUHULUI“.

1. Așa cum le arată și numirea, darurile Duhului nu-l caracterizează pe cel ce le primește, ci pe Cel ce le dăruiește. Trebuie înlăturată confuzia care amestecă „darurile“ cu „răsplătirile“ dumnezeiești.

ILUSTRAȚIE: Există copii cuminți care primesc daruri sărace pentru că părinții lor sunt săraci și există copii obraznici care primesc daruri bogate pentru că părinții lor sunt bogați.

2. Darurile Duhului nu ilustrează creșterea. Este normal să fie așa deoarece ele Îl caracterizează numai pe Duhul Sfânt.

ILUSTRAȚIE: Bradul de sărbători poartă daruri care nu sunt ale lui. După ce trec sărbătorile, darurile sunt luate de pe ramuri, iar bradul este scos afară și este aruncat la gunoi, pentru că toți își dau seama de lipsa lui de valoare.

3. Darurile Duhului Sfânt sunt „instrumente“ de lucru. Duhul Sfânt ne pune la dispoziție aceste abilități supranaturale pentru a ne putea face părtași lucrării extraordinare a lui Dumnezeu („Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului în folosul altora“ - 1 Corinteni 12:7; Romani 12:6-8).

4. Darurile Duhului nu trebuiesc cerute. În primul rând a cere un dar este o obrăznicie ! Iar în al doilea rând fiindcă ne lipsește înțelepciunea de a ști ce să cerem. Darurile Duhului ne sunt necesare nu pentru lucrarea noastră, ci pentru lucrarea lui Dumnezeu. Iar noi nu putem ști dinainte ce vrea Dumnezeu să facem într-o anumită circumstanță sau pentru o anumită perioadă de timp. Dumnezeu ne poate echipa cu daruri diferite în timpuri diferite și pentru lucrări diferite. Aduceți-vă aminte de lucrările diferite pe care le-a îndeplinit Filip în Samaria și în pustia Gazei (Fapte 8).

ILUSTRAȚIE: Putem asemăna lucrarea lui Dumnezeu cu un șantier uriaș în care noii angajați nu pot pretinde cu ce instrumente să lucreze sau în ce parte să se așeze. Dacă am cere, să zicem: Un stilou, o geantă și hârtie milimetrică, ni s-ar putea răspunde: „Ce vrei să faci cu acestea? Eu vreau să te pun să sapi un șanț !“ Nu avem nici priceperea și nici dreptul să ne alegem „instrumentele“ de lucru.

5. Darurile Duhului trebuiesc identificate. Lipsa de creștere spirituală se manifestă și în ignoranță față de darurile duhovnicești. În multe biserici

nu există destui lucrători, tocmai pentru că nu există oameni care să stea înaintea Domnului și să-și identifice lucrarea la care au fost chemați. De prea multe ori se aude suspinul: „La noi nu sunt oameni cu daruri duhovnicești“.

Această plângere este o ofensă adusă Duhului Sfânt și o cârtire împotriva Capului Trupului, Isus Hristos !!! Și iată de ce:

a. Biblia spune că darurile duhovnicești necesare slujirii în Biserică sunt repartizate de Duhul Sfânt „așa cum el voiește“ (1 Corinteni 12:11; Romani 12:1-8). Orice nemulțumire în problema darurilor este deci o reclamație împotriva felului cum lucrează Duhul Sfânt.

b. Efeseni 4:7-11 ne spune că însuși Domnul Isus se îngrijește să dea Bisericii slujitori. („Pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, iar pe alții păstori și învățători,,). Criza de lucrători din Biserică nu poate fi o criză a resurselor lui Hristos și nici o dovadă de neglijență din partea Lui !!! Care să fie adevărul?

După părerea noastră adevărul este că majoritatea credincioșilor din biserici trăiesc într-o ignoranță vinovată față de lucrarea lui Hristos în Biserică și din cauza lipsei de consacrare, n-au nici un fel de preocupare pentru identificarea darurilor duhovnicești încredințate lor. Întrebați direct, ei răspund ca și credincioșii din Efes: „Nici n-am auzit că a fost dat.....“ (Faptele Apostolilor 19:2).

Alteori, lipsa de interes se naște din credința că singurele daruri duhovnicești din Biserică sunt cele legate de predicarea Evangheliei și că deci singurii care trebuie să le dețină sunt păstorii și cei însărcinați cu vestirea Cuvântului. Există însă multe alte daruri duhovnicești date de Duhul Sfânt credincioșilor din adunare. De fapt, oricine din adunare a primit cel puțin un dar și se cere de la el să-l folosească. Lucrarea Bisericii este o lucrare „sfântă“, în care „omenescul“ și „firescul“, oricât de strălucite par el, e nu au ce căuta. Din această cauză, pentru fiecare lucrare necesară în adunarea sfinților există un dar duhovnicesc corespunzător pus la dispoziție de Duhul Sfânt. În Romani 12:6-8 găsim câteva astfel de daruri:

- darul proorociei,	- darul dărniceii
- darul slujirii,	- darul cârmuirii
- darul învățaturii,	- darul milosteniei
- darul îmbărbătării,	

În 1 Corinteni 7:7 apostolul Pavel spune: „Fiecare are de la Dumnezeu darul lui ; unul într-un fel, altul într-altul“.

Alte pasaje care vorbesc despre subiectul nostru sunt: Romani 12:1-8, 1 Corinteni 12-14, Efeseni 4:7-16, 1 Petru 4:10-11.

Multe daruri duhovnicești zac latente în fiecare credincios până în clipa în care el se predă cu adevărat în slujirea lui Hristos. Atunci începe de fapt „marea aventură” a lucrării împreună cu Mântuitorul, în care cel chemat la lucrare nu se mai măsoară cu măsura posibilităților lui, ci cu măsura posibilităților ascunse în Hristos. („pot totul în Hristos care mă întărește” - Filipeni 4:13). Atunci se dezleagă lanțurile închiririi și începe, în toată frumusețea ei, creșterea spre asemănarea cu statura plinătății lui Hristos. De ce să trăim ca niște sărăntoci când Dumnezeu ne-a îmbogățit „peste măsură de mult” în Hristos?

2. De ce trebuie să ne identificăm darurile duhovnicești?

a. Este o datorie față de Dumnezeu - Dumnezeu nu ne-a dat darurile Sale pentru ca noi să nu le băgăm în seamă, ci pentru ca să le punem la lucru. Pavel ne spune că vom fi trași la răspundere pentru ceea ce ni s-a încredințat. (1 Corinteni 12:1 și mai ales 1 Timotei 4:14 „nu fi nepăsător de darul care este în tine“....). Domnul Isus ne-a spus aceste adevăruri în pildele despre poli și talanți (Matei 25:14-30).

b. Este o datorie față de noi înșine - Dumnezeu ne-a făcut astfel încât să ne împlinim pe noi înșine în slujirea altora. Fiecare credincios să fie un factor activ în familia eternă a lui Hristos. Inactivitatea înseamnă an-chilozare și moarte. Asemănarea noastră cu Hristos trebuie să se manifeste și în felul în care ce consacrăm viața pentru slujirea altora.

c. Este o datorie față de ceilalți - Fiecare dintre noi este o parte mică, dar indispensabilă a trupului lui Hristos. Ceilalți credincioși au nevoie de slujirea noastră și dacă nu ne facem datoria devenim responsabili pentru lipsa lor de creștere spirituală. Darurile duhovnicești ne sunt date pentru participarea noastră la lucrarea de zidire a Bisericii. (1 Corinteni 12:7, Efeseni 4:11-13, 1 Petru 4:10) Ele nu sunt pentru uzul personal.

3. Cum să ne identificăm darurile date de Duhul Sfânt?

a. Prin citirea Bibliei - Studiați diferite pasaje care vorbesc despre daruri și vedeți ce ecou găsesc acestea în voi înșivă.

b. Prin rugăciune - Dumnezeu nu ne va lăsa în ignoranță. Să-I cerem să ne arate ce așteaptă de la noi înșine.

c. Prin autoanalizare - Gândiți-vă la activitățile din trecut și căutați să vedeți în care ați dat maximum de randament în slujirea altora.

d. Prin experimentare - S-ar putea să fim ispițiți să alegem

darurile cele mai spectaculoase, de aceea este bine să nu ne lăsăm purtați de preferințele personale. Este bine să ne uităm în jur și să începem cu darurile care sunt necesare în Biserica noastră. Pe măsură ce înaintăm în lucru este important să fim atenți la reacțiile celorlalți. Iluminarea lăuntrică merge de obicei mână în mână cu confirmarea din partea celorlalți. O mașină în mers se cârmuiește mult mai ușor decât una care stă pe loc. Așteptați-vă să fiți direcționați „din mers” spre lucrările în care vrea să vă așeze Domnul.

e. Prin sfatul altora - Există un fel de înțelepciune colectivă pe care a așezat-o Dumnezeu în Biserică. De aceea este bine să stăm de vorbă cu ceilalți și să acceptăm părerea lor în identificarea darurilor duhovnicești.

f. Prin împlinire lăuntrică - Dacă alegem bine, vom ajunge să simțim curând plinătatea Duhului Sfânt în viața noastră. Ceea ce este însoțit de puterea Duhului Sfânt este cu siguranță de la Dumnezeu.

4. Greșeli care trebuie evitate în problema darurilor Duhului.

a. Nu vă concentrați asupra darurilor duhovnicești, ci asupra slujirii. În afara slujirii din Biserică, darurile Duhului rămân fără sens și devin pricină de vinovăție înaintea lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte de pilda talanților. Talantul ascuns și nefolosit a provocat mânia stăpânului și a atras asupra posesorului temporar o pedeapsă necruțătoare. (Matei 25:14-30)

De fapt, cuvântul de ordine printre cei credincioși ar trebui să fie nu „ce dar al Duhului ai primit?”, ci „ce faci cu darurile primite?” Apostolul Pavel îi scria tânărului Timotei: „Nu fi nepăsător de darul care este în tine.” (1 Timotei 4:14). Darurile Duhului sunt instrumente care ne fac efectivi în lucrare, nu podoabe date pentru lăudăroșenie și pentru divizarea Trupului lui Hristos.

b. Nu uitați că Satan, marele falsificator, vă poate pune oricând la dispoziție imitații corespunzătoare fiecărui dar al Duhului. (Ex: Dar al vorbirii, sentimentalisme ieftine, vorbire în alte limbi... drăcești, vindecări trupesti... pentru înrobiri sufletești, coborârea focului din cer, scoaterea dracilor și câte și mai câte.) Hristos ne-a avertizat că la vremea Judecății vor veni mulți și vor zice: „Doamne, Doamne ! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Tuturor acestora li se va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7:22-23).

Verificați calitatea dumnezeiască a darurilor duhovnicești, controlând dacă nu cumva ele:

- produc dezbinare în Biserică. Adevăratele daruri sunt date pentru unificarea și creșterea Bisericii. (1 Corinteni 12:7; 14:19,32,33)

- sunt pietre de poticnire pentru cei necredincioși. Evanghelizarea este unul din scopurile principale ale Duhului Sfânt. Nu se poate ca ceea ce oferă El să fie împotriva atingerii acestui scop. (1 Corinteni 14:23)

c. Orice activitate creștină trebuie desfășurată pe fondul dragostei. Nu întâmplător fiecare dintre pasajele care vorbesc despre darurile Duhului este urmat imediat de un pasaj care subliniază importanța dragostei.

DARURI	DRAGOSTE
Romani 12:6-8	Romani 12:9-21
1 Corinteni 12	1 Corinteni 13
Efesenii 4:10-15	Efesenii 4:14-16
1 Petru 4:10-11	1 Petru 4:8-9

În ierarhia valorică a lui Dumnezeu, darurile Duhului măsoară ceea ce putem eventual face, dar numai dragostea măsoară ceea ce, cu siguranță, suntem.

d. Nu căutați darurile în ele însele, ci apropiați-vă de Cel care le dă din belșug. Străduiți-vă să-L cunoașteți pe Dumnezeu și lăsați-vă în puterea prezenței Lui. Odihniți-vă în Domnul și nu vă istoviți în inițiative personale: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2:13)

Roada Duhului Sfânt

- 1. Despre roada Duhului Sfânt .*
- 2. Care este scopul rodirii Duhului Sfânt .*
- 3. Care este partea noastră în toate acestea?*
- 4. Despre paradoxul creșterii spirituale .*

1. Despre „Roada Duhului Sfânt“

În introducerea capitolului precedent am scris că pentru rodirea Duhului Sfânt în viața noastră se cere participare personală. Spre deosebire de „darurile Duhului”, rodirea duhovnicească indică, într-o oarecare măsură, nivelul consacrării și creșterii fiecăruia dintre noi. Iată cum:

a. Rodirea este întotdeauna dependentă de calitatea solului. Aduceți-vă aminte de parabola semănătorului spusă de Domnul Isus. Calitatea solului a determinat mărimea recoltei. Tot așa, Duhul Sfânt ar putea face din fiecare credincios un caracter ca acela descris de Pavel în Galateni 5:22,23. De ce nu o face? Pentru că rodirea Duhului depinde de felul în care ne lăsăm noi modelați și de măsura în care răspundem inițiativelor Lui în viața noastră.

ILUSTRAȚIE: Doi credincioși sînt diferiți după același număr de ani de credință, pentru că asemănarea lor cu Hristos a fost lucrată numai în măsura în care L-au lăsat pe Duhul Sfânt să-și facă lucrarea în viața lor.

b. Roada Duhului arată cît ne-am lăsat lucrați de Dumnezeu. Înainte de a lucra prin noi, Dumnezeu vrea să lucreze prin noi, pregătindu-ne așa cum un meșter iscusit își pregătește instrumentele. Pe de altă parte, scopul lui Dumnezeu cu noi este în primul rînd să ne facă asemenea Lui și numai în

planul secundar să ne dea bucuria de a deveni „împreună lucrători cu El”. Un proverb înțelept spune: „Ceea ce avem este darul lui Dumnezeu pentru noi, ceea ce devenim este darul pe care-l putem face noi Domnului”. Cu ceea ce L-am lăsat pe Dumnezeu să ne facă, vom intra în veșnicie !!!

Mulți vor să meargă înaintea lui Dumnezeu în virtutea lucrărilor la care au fost părtași, dar sărmanii de ei, aceștia nu știu că „darurile duhovnicești” nu sînt pricină de laudă înaintea Celui care ni le-a dat „după buna plăcere a voiei Lui”.

ILUSTRATIE: „Doamne, nu am scos noi draci în Numele Tău, nu am predicat noi în Numele Tău?” - „Depărtați-vă de la Mine. Niciodată nu v-am cunoscut !” (Matei 7:22,23)

c. Roada Duhului Sfînt caracterizează creșterea. „După roadele lor îi veți cunoaște”, spune Domnul Isus (Matei 7:16). Pomii nu sînt apreciați iarna, cînd au crengile goale. Atunci ar trebui tăiați cu toții, dar nimeni nu-i taie. Gospodarul priceput așteaptă vremea roadelor și numai atunci vine cu toporul în grădină, gata să pună capăt lipsei de rodnicie.

d. Roada Duhului Sfînt ne certifică „rămînerea” noastră în Hristos. În Ioan 15:1-8, Domnul Isus nu spune: „Rămîneți în Mine și veți avea multe ... daruri”, și nici „dacă veți avea multe daruri, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit”, ci spune „veți aduce multă roadă” și „dacă veți aduce multă roadă” veți fi astfel „ucenicii Mei”.

e. Dumnezeu știe darurile, dar caută roada. „Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiță care rămîne în mine și nu aduce roadă, El o taie... și o aruncă afară” (Ioan 15:1-8).

f. Roada Duhului Sfînt va fi criteriul de judecată. Pilda smochinului neroditor din Luca 13 este o bună ilustrație: „Iată că sînt trei ani de cînd vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă pămîntul degeaba.” Numai ce este dumnezeiesc va intra în cer. Dacă Hristos nu se reproduce în noi acum pe pămînt, nu vom avea acces cu El în lumea de mîine.

2. Care este scopul rodirii Duhului Sfînt în viața noastră?

Biblia ne spune că „toți (oamenii) au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23) Așa cum sîntem, noi sîntem victime sigure ale Diavolului și candidați fără drept de apel la osînda iadului veșnic. Omul, ca urmaș al lui Adam, este sub blestem, iar firea pămîntească este aservită legii păcatului și a morții. (Rom. 7:22-24)

Pentru a fi recuperat de Dumnezeu, omul nu mai poate fi reparat, ci trebuie regenerat. „Trebuie să vă nașteți din nou” este mesajul pe care L-a adus Domnul Isus celor pe care venise să-i readucă la Tatăl. (Ioan 3:1-16) Trebuie să fim născuți „de sus” din Dumnezeu (Ioan 1:13).

Aceasta este lucrarea pe care vrea să o facă Duhul Sfânt. În 1 Ioan 3:9 ni se spune că: „Oricine este născut din Dumnezeu” are „sămînța Lui în el”. Duhul Sfânt ne ia din starea în care ne aflăm, ne naște „dintr-o sămînță nepieritoare”, și vrea să ne crească apoi „pînă vom ajunge toți... la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. (Efeseni 4:13)

Este interesant să subliniem că în Galateni ni se descrie roada Duhului Sfânt. Deși este vorba de mai multe trăsături de caracter, este menționată o singură roadă, la singular, pentru că este vorba de Hristos. Duhul Sfânt vrea să lucreze în noi asemenea cu Hristos. Apostolul Pavel ne spune că noi toți: „Privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. (2 Corinteni 3:18) Cu fiecare zi care trece, oglinda în care privim trebuie să ni-L arate din ce în ce mai mult pe Hristos, sau cum zice Pavel: „, Hristos

în voi, nădejdea slavei”. (Coloseni 1:27) Credincioșilor din Galatia, același apostol le scrie: „copilașii mei, pentru care simt din nou durerile nașterii, pînă ce va lua Hristos chip în voi !” (Galateni 4:19)

Roada Duhului din Galateni 5:22,23 este o schițare a caracterului lui Hristos. După fiecare din elementele ei s-ar putea adăuga fără îndoială expresia „a lui Hristos”:

dragostea	îndelunga răbdare	credincioșia
bucuria	bunătatea	blîndețea
pacea	facerea de bine	înfrînarea poftelor

Scopul rodirii este deci asemenea cu Hristos. Planul lui Dumnezeu a fost ca El să fie numai „Cel dintîi dintre mai mulți frați”, urmînd ca prin înfierea lucrată de El, noi să intrăm de drept în familia lui Dumnezeu.

„Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru” (Ioan 20:17).

Ceea ce a cîștigat Hristos pentru noi „de drept”, prin moartea și învierea Sa glorioasă, este lucrat acum „de fapt” în noi de către Duhul Sfânt, prin nașterea din nou și prin procesul de creștere spirituală.

Început în veșnicie, acest plan de mîntuire se va desăvîrși odată cu intrarea noastră în veșnicia viitoare cînd „vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”. (1 Ioan 3:2)

Între veșnicia trecută și veșnicia viitoare, Duhul Sfânt lucrează în ceea ce noi numim „timp” la transformarea noastră din oameni aparținînd speciei Adamice, în oameni așezați în Cel de-al doilea Adam și făcuți părtași firii dumnezeiești ca fii. (1 Corinteni 15:45-49)

3. Care este partea noastră ?

Am spus deja că pentru rodirea Duhului Sfânt în viața noastră se cere și participarea noastră și că rodirea duhovnicească măsoară într-o oarecare măsură consacrarea și contribuția fiecăruia dintre noi. Evidențele ne arată că la același timp de convertire, nu există nici măcar doi credincioși care să fi crescut în aceeași măsură, și aceasta se întâmplă deoarece nu există nici măcar doi oameni care să răspundă la fel față de inițiativele Duhului Sfânt în viețile oamenilor.

Biblia ne vorbește despre câteva categorii de oameni care au răspuns diferit lucrării Duhului Sfânt:

a. Împotriviți față de lucrarea Duhului - În Faptele Apostolilor capitolul 7 ni se amintește de cuvântarea lui Ștefan. Ni se spune că în acele zile Iudeii „nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el”. (Fapte 6:10) Totuși, argumentele lui Ștefan nu au reușit să-i determine pe ascultătorii lui să-L primească pe Hristos ca Mesia. Din această cauză Ștefan le spune deschis: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile ! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi” (Fapte 7:51).

b. Creștini care întristează Duhul Sfânt - În Efeseni 3:17-32, Pavel îi îndeamnă pe creștini să-și pună viața în armonie cu învățătura care le-a fost dată. Din felul în care li se adresează se vede limpede că apostolul credea că schimbarea felului lor de viață era în parte și o responsabilitate care apăsa pe umerii lor. Refuzul de a începe această „dezbrăcare de omul cel vechi” și „îmbrăcare cu Hristos”, este prezentat de apostol drept o atitudine care „Îl întristează pe Duhul Sfânt”. (4:30)

c. Creștini care sting Duhul Sfânt - În 1 Tesaloniceni 1:19 sîntem sfătuiți să „nu stingem Duhul”. Versetul acesta a fost greșit interpretat ca o primejdie posibilă a căderii din Har. Contextul imediat ne arată însă altceva. În versetul 15 este scris:

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi”. În procesul de sfințire pe care Îl lucrează în viața noastră, Duhul Sfânt folosește tot felul de lucruri, stări și evenimente. Noi știm că „toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sînt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

Totuși, uneori uităm lucrul acesta și nu-I mai mulțumim lui Dumnezeu chiar pentru „toate” lucrurile, iar aceasta zădărnicește sau întîrzie într-o oarecare măsură lucrarea Duhului în viața noastră. Expresia „stingeți

Duhul” se referă tocmai la o asemenea situație în care energia Duhului este împiedicată să lucreze. Este ca și cu „stingerea entuziasmului”.

d. Creștini care se predau Duhului Sfânt - Acest subiect este dezvoltat pe larg de apostolul Pavel în Romani 6 și Romani 8. Spicuum aici numai câteva expresii mai edificatoare: „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu” (6:13), „v-ați făcut robi ai neprihănirii” (6:18), „ trăiesc după îndemnul Duhului” (8:5), „umblă după îndemnul Duhului” (8:5), „prin Duhul faceți să moară faptele trupului” (8:13), „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu” (8:14). (Vezi anexa nr. 6)

4. Despre paradoxul creșterii spirituale

Pentru cei care au citit cu atenție epistolele Noului Testament, nu este nici un secret că ele sînt structurate în trei secțiuni care cuprind, de obicei în ordine: învățătură, îndemnuri, saluturi. Învățătura pune accent pe explicarea lucrării făcute de Dumnezeu în folosul oamenilor, îndemnurile pun accentul pe felul în care oamenii trebuie să răspundă lucrării lui Dumnezeu, iar saluturile ilustrează legăturile care s-au stabilit între cei care au intrat în viața cea nouă.

Dacă vom cerceta cu atenție, vom vedea că, luate separat, capitolele de învățătură și capitolele de îndemnuri par a spune lucruri diferite în problema creșterii spirituale. Uneori informațiile primite par a se contrazice de-a dreptul. Iată de exemplu ce scrie în Filipeni 1:6: „Sînt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos”. Din acest text reiese clar că lucrarea din lăuntru nostru este în întregime o lucrare a lui Dumnezeu prin Duhul. El a început-o, El o face și tot El este Acela care o va duce la desăvîrșire.

În 1 Petru 1:5-7, după ce ni s-a spus că: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat...” (1:3), sîntem îndemnați să ne dăm și noi toate silințele, ca să unim cu credința noastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”. Iar în 1 Petru 1:10 se adăuga: „De aceea fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta nu veți aluneca niciodată”.

Singura explicație a acestor aparente contraziceri este că Biblia vrea să știm că lucrarea de creștere spirituală, ca și mîntuirea de altfel, este o lucrare în întregime dumnezeiască și tot în întregime o lucrare pe care este chemat să o facă omul. În mintea noastră aceste lucruri nu se împacă, dar se pare că în mintea lui Dumnezeu ele se împacă de minune.

În teologie situația aceasta se numește „antinomie” și ea mărturisește limitările gândirii noastre. Pentru noi există o aparentă opoziție între suveranitatea divină și responsabilitatea umană. Altfel spus, noi înțelegem doar în parte cum împacă Dumnezeu activitatea Sa ca Împărat suveran și activitatea Sa ca Judecător.

Biblia ne învață că, de pe poziția de Împărat, Dumnezeu hotărăște și controlează toate lucrurile, între care și activitățile omului, conform cu planurile Lui veșnice. (vezi: Geneza 45:8; 50:20; Proverbe 16:9; 21:1; Matei 10:29; Faptele Apostolilor 4:27; Romani 9:20; Efeseni 1:4,5,11; etc.)

Aceeași Biblie ne spune însă și că, din poziția de Judecător, Dumnezeu trage la răspundere pe fiecare om și-l socotește responsabil pentru alegerile pe care le face în vederea împlinirii propriilor lui planuri. (vezi: Matei 25; Romani 2:1-16; Apocalipsa 20:11-13; etc.)

Așa că oricine aude Evanghelia este socotit răspunzător de felul în care răspunde și dacă nu o primește, este vinovat de necredință. „... dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut...” (Ioan 3:18)

Și tot așa, apostolul Pavel simțea apăsînd asupra lui responsabilitatea Evangheliei: „... căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia !” (1 Corinteni 9:16)

În aceeași Biblie se găsesc laolaltă și suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea umană. Uneori ele se întrepătrund în conținutul aceluiași text, (vezi Luca 22:22), „Negreșit, Fiul omului se duce, după cum este rînduit. Dar vai de omul acela prin care este vîndut El !”

Datoria noastră este să păstrăm în echilibru cele două adevăruri și să nu ne lăsăm ispitiți să-l preferăm pe unul în dauna celuilalt. Într-o bună zi Dumnezeu ne va explica El însuși de ce n-am putut înțelege unele lucruri care sînt „potrivite cu înțelepciunea” divină.

O foarte frumoasă poezie care redă paradoxul creșterii spirituale este scrisă de unul dintre cei mai mari poeți creștini ai neamului nostru: Traian Dorz. Fratele Dorz a surprins cum nu se poate mai bine tensiunea care există între promisiunea lui Dumnezeu și angajamentul pe care ni-l pretinde pentru ajungerea la „desăvîrșire”. Iată mai jos această scurtă, dar bogată poezie, pe care este bine s-o citim, s-o înțelegem, să o învățăm pe dinafară și mai ales... s-o trăim.

Tu ne-ai promis împărăția

*Tu ne-ai promis împărăția
cerească, Doamne, tuturor -
dar nu o dai decît acelor
ce cred și luptă pînă mor.*

*Tu ai promis izbîndă-n lupta
cu cel viclean și rău, oricui,
dar nu o dai decît acelui
statornic în credința lui.*

*Tu ai promis c-ascuți pe-oricare
îndreaptă rugăciuni spre cer,
dar nu răspunzi decît acelor
ce-au gînd curat în tot ce-Ți cer.*

*Tu ai promis că ești de-a pururi
cu toți ai Tăi în tot ce fac,
dar nu rămîi decît cu-aceia
ce vor trăi după-al Tău plac.*

*Tu ai promis desăvîrșirea
oricui se străduie mereu,
dar nu o dai decît acelui
ce suie dealul cel mai greu.*

*Tu ai promis tot ajutorul
oricui în lupta vieții grea,
dar nu i-l dai decît acelui
ce luptă cît puterea sa.*

5. Problema maturității duhovnicești

„Cheia care deschide lacătul pătrunderii în tainele adevărului divin nu este cantitatea de cunoștințe adunate în anii de studiu, ci calitatea caracterului dobândit prin alegerile bune făcute în viață. Numai cei cu inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu! Cu o inimă pătată vom avea tot atât succes cît are cel ce privește stelele printr-un telescop cu lentilele murdare” – John Piper

„Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” – Evrei 5:14

Nu treceți prea ușor peste versetul acesta. Este uimitor! Principiul conținut în el vă poate scuti de irosirea celor mai frumoși ani din viață. Textul acesta ne spune că, dacă dorești să ajungi la maturitatea care poate pătrunde adevărurile profunde ale Scripturii, trebuie să folosești laptele

învățăturilor începătoare pentru a face alegeri personale corecte între ceea ce este bine și ceea ce este rău.

Dați-mi voie să o formulez altfel. A reuși să te hrănești cu lucrurile adânci din Cuvântul lui Dumnezeu nu este o problemă de abilitate intelectuală, ci una de moralitate. Dacă vrei să te ospătezi cu hrană tare, trebuie să te califici mai întâi printr-o ascultare care alege binele și ocolește răul. Se cere mai mult caracter decât cunoștințe.

Adevărul surprinzător este că dacă ai probleme să înțelegi ceea ce scrie despre Melhisedec în Geneza și în epistola către Evrei s-ar prea putea să fie din cauză că te-ai întinat privind ceea ce nu trebuia la televizor. Dacă nu poți pătrunde în problema divinei alegeri, s-ar putea să fie din cauză că ai fost necinstit în afaceri în ultima vreme. Dacă nu poți înțelege lucrarea desăvârșită și suficientă făcută de Dumnezeu prin Hristos la cruce, s-ar putea să fie din cauză că ești ahtiat după bani, cheltuiești doar pentru tine și nu dai suficient la alții.

Cărarea către maturitatea duhovnicească și către hrana tare nu este pregătirea intelectuală, ci poteca îngustă a ascultării. Ceea ce faci tu cu alcoolul, cu poftele cărnii, cu banii, cu timpul liber, cu distracțiile, cu mâncarea și cu computerele și felul în care-i tratezi pe ceilalți va determina mai mult dacă vei fi în stare să mănânci „hrană tare” decât anii de școală sau cărțile. Mesajul acestui verset este cu atât mai important cu cât societatea foarte avansată tehnologic în care trăim ne spune că educația, cu precădere cea care ne dezvoltă intelectual, este cheia spre maturitate. Avem o seamă întreagă de absolvenți cu Ph. D. care-și maschează imaturitatea în lucrurile lui Dumnezeu sub roba de solvent. Și există mulți sfinți maturi mai puțin școliți care se pot hrăni și se desfată la masa bogată a adevărilor tainice din Cuvântul lui Dumnezeu.

Am cerut permisiunea să redau aici un articol foarte bun scris de Emanuel Conțac și Sorin Loghin, apărut în Cuvântul Adevărului, seria II, anul XXX, nr. 1 (Ianuarie 2019), p. 9.

Chibzuința (sōphrosynē) – cea mai importantă virtute în Epistolele Pastorale

În vârful listei de virtuți pe care o putem alcătui în urma unei lecturi atente a Epistolelor Pauline stau, precum se știe, „credința, nădejdea și dragostea” (1 Cor. 13:13), cea din urmă fiind, de altfel, și cea mai importantă. Ce virtute am pune însă pe locul întâi, dacă ne-am opri doar asupra celor trei epistole cunoscute sub numele de Pastorale?

Repertoriul de calități enumerate de Apostolul Pavel conține una care se repetă: sōphrosynē, termen pentru care nu este simplu de găsit un echivalent românesc adecvat. Înainte de a ne apleca

asupra acestui cuvânt, să precizăm că din aceeași familie lexicală face parte și verbul *sōphroneō* care în sens larg înseamnă „a fi cu mintea întregă” sau „a judeca sănătos”. Îl găsim folosit cu acest sens în Marcu 5:15, după exorcizare, îndrăcitul care fusese posedat de o legiune de demoni a redevenit „întreg la minte” (*sōphronoūnta*).

În esență, termenul *sōphrosynē* se referă la un anumit mod de gândire care are consecințe practice. Dar înainte de a lămuri sensul termenului în Epistolele Pastorale, este necesar să facem o scurtă incursiune în trecut, pentru a vedea sensurile pe care le-a avut termenul de-a lungul timpului. În stoicism, curent filozofic fondat de Zenon în secolul al III-lea î.Hr., *sōphrosynē* este considerată una din cele patru virtuți cardinale, fiindu-le cerută în mod deosebit conducătorilor, întrucât aceștia au de luat decizii politice și militare importante. Echivalentul românesc ar fi „chibzuință”.

Fiindcă *sōphrosynē* presupune și capacitatea de autocontrol (stăpânirea patimilor), ea a ajuns să fie asociată cu sobrietatea și castitatea. Treptat, termenul a ajuns să fie folosit într-un sens particular, ca virtute prin excelență feminină: o femeie caracterizată de *sōphrosynē* este fidelă soțului. În Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament, cuvântul apare doar de câteva ori. Potrivit înțelepciunii lui Solomon, *sōphrosynē* (alături de pricepere, dreptate și curaj) se numără printre virtuțile produse de înțelepciune (*sophía*). În perioada creștină ulterioară Noului Testament, Iustin Martirul (sec. II d.Hr.) folosește și el cele două sensuri ale termenului în interiorul aceleiași scrieri: mai a întâi, pentru a demonstra caracterul rațional al credinței (Apologia 13.2) și apoi, cu sensul de „castitate” (*sōphrosynē* este opusul desfrâului; Apologia 14.2).

Din analiza surselor grecești clasice rezultă că *sōphrosynē* ține atât de caracter, cât și de trăirea practică, întrucât ea presupune capacitatea de a discerne ce trebuie făcut și ce nu. În Epistolele Pastorale (1 Tim. 3:2) se precizează că un episcop trebuie să fie *sōphrōn*. În același verset, Pavel precizează că slujitorul trebuie să fie fidel în căsătorie („bărbat al unei singure soții”) și „cu mintea trează”. Regăsim termenul *sōphrōn* și în Tit 1:8, în lista de calități cerute de la presbiteri (= „episcopi”). De această dată, termenul este în vecinătatea lui „înfrânat”. Nu doar liderii creștini trebuie să dea dovadă de *sōphrosynē*. Nu ne surprinde să găsim virtutea și în lista de calități asociată cu experiența de viață: bătrânii, spune Pavel, trebuie să fie *sōphrōnas* (Tit 2:2).

Sensul specializat („feminin”) pomenit la începutul articolului apare și în Pastorale (1 Tim. 2:9), într-un verset în care Pavel le cere femeilor să se „împodobească” (kosmeîn) cu o ținută decentă, cu sōphrosýnē, tradus de Cornilescu prin „sfială”. Totuși, termenul grec nu transmite ideea că o femeie trebuie să se simtă timorată sau lipsită de încredere în sine, ci la faptul că ținuta ei exterioară trebuie să facă dovada discernământului și a chibzuinței. O femeie caracterizată de sōphrosýnē nu se îmbracă indecent, provocator sau fără gust. Folosirea verbului „a împodobi” (kosmeîn) și a adjectivului kósmios (prezentabil, plăcut, ordonat) arată că elementul estetic nu este exclus, ci subordonat unei rațiuni superioare. În orice caz, îmbrăcămintea constituie expresia unei virtuți importante și a unui comportament mai larg.

De-a lungul timpului, termenul a fost redat în moduri diferite, fiecare traducere încercând să surprindă cât mai fidel, în funcție de context, sensul lui. Traducătorii Noului Testament de la Alba Iulia (1648) l-au tradus prin „înțelepție” (1 Tim. 2:9), încercând probabil să-l apropie de „înțelepciune”. Mai aproape de sensul primar al termenului sunt echivalenții din Biblia de la București (1688): „întregăciunea minții” (1 Tim. 2:9), respectiv „minte întreagă” (1 Tim. 2:15). O schimbare majoră se produce odată cu introducerea neologismului „castitate” (1 Tim. 2:15) de către traducătorii Bibliei de la Iași (1874). Acest din urmă termen acoperă foarte bine sensul „feminin” analizat în prima parte a articolului. Cât despre termenii „sfială” și „smerenie” din Cornilescu 1924, ei nu redau în mod satisfăcător sensul termenului grec. Problema a fost însă remediată în EDCR, în care sunt folosiți termenii „decentă” (1 Tim. 2:9), respectiv „chibzuință”.

În rezumat, sōphrosýnē are o gamă largă de înțelesuri și utilizări, de la cel larg (judecată rațională, moderație, sobrietate, trăsături manifestate în diferite contexte), până la cel specializat, circumscris căsătoriei (castitate, înfrânare).

Chibzuința în lucrare

Maturitatea și chibzuința se văd cel mai bine din strategia cu care abordăm lucrarea lui Dumnezeu în adunarea creștină. Să iei o Biserică de la început nu este un handicap, ci un mare avantaj! Este mult mai ușor să formezi, decât să îndrepti ce este deja deformat! Iată sfatul unui om cu experiență:

„Iată ce aş face dacă ar fi să încep acum o Biserică nouă. Să spunem că m-aş duce într-un sat, aş găsi nişte oameni, le-aş vorbi despre Hristos şi ei ar deveni credincioşi. Şi poate ar fi opt sau zece oameni într-un grup mic. Le-aş spune că vom porni o Biserică nouă împreună şi că primul lucru pe care îl voi face este de a ajuta fiecare persoană să identifice scopul faţă de care se simte cel mai atrasă. Probabil, cineva ar veni şi mi-ar spune: „Ştii, aş vrea foarte mult să fac oamenii să se simtă că fac parte din familia lui Dumnezeu. Şi vreau să am grijă de cei care sunt membri ai Bisericii. Vreau să am grijă ca fiecare să se simtă iubit şi că nevoile fiecăruia sunt împlinite în cadrul Bisericii.” I-aş spune acelei persoane: „Vrei să fii lider al primului nivel?” sau în America: „Vrei să fii lider pentru prima bază?”; „Vrei să mă ajuti la predarea unui curs pentru noii membri? Apoi, după ce devin membri, vrei să ai grijă ca nevoile fiecărui membru să fie împlinite, şi ca fiecare membru să fie vizitat, preţuit şi iubit?”

„Apoi, aş găsi pe cineva care are o chemare pentru a ajuta la creşterea spirituală. I-aş spune: „Vrei să fii lider la nivelul doi, pentru baza a doua? Tu mă vei ajuta să țin cursul: „Cum să creşti spre maturitate?” Tu mă vei ajuta să planific toate studiile biblice, cursurile de ucenicie şi toate evenimentele dedicate maturizării creştine. Mă vei ajuta să găsesc nişte versete biblice pe care să le memorăm şi vom memora un verset împreună în fiecare săptămână.” Acest lider al celui de-al doilea nivel ar fi persoana responsabilă cu scopul uceniciei, la fel cum liderul primului nivel ar fi responsabil cu scopul părtăşiei.”

„Apoi, aş găsi pe cineva care are chemare pentru a ajuta fiecare creştin să-şi descopere lucrarea şi locul lui în slujire. I-aş spune: „Vrei să fii liderul celui de-al treilea nivel? Tu mă vei ajuta să țin cursul „Cum să-ţi descoperi lucrarea”. În acel curs vom învăţa oamenii cum să-şi descopere darurile spirituale şi chemarea, şi îi vom ajuta să privească la trecutul lor şi să îşi dea seama că Dumnezeu poate folosi toate experienţele din viaţa lor... pentru a fi eficienţi în lucrare. Tu mă vei ajuta şi vei avea grijă ca fiecare persoană din Biserică să aibă un loc în care să slujească. Aceasta este responsabilitatea ta majoră ca lider al celui de-al treilea nivel.”

„Apoi, aş găsi pe cineva a cărui chemare este evanghelizarea, câştigarea lumii şi i-aş spune: «Vrei tu să fii liderul bazei numărul patru? Tu mă vei ajuta să-i instruiesc pe cei din Biserică pentru vestirea Evangheliei. Îi vom învăţa cum să dezvolte genul de mărturie pe care o pot împărtăşi cu cei necredincioşi.»”

„După aceea, aş găsi pe cineva pasionat pentru închinare. L-aş întreba: «Vrei să fii liderul de închinare? Ajută-mă să planific serviciile de închinare pentru ca atunci când oamenii vin la adunarea noastră, să simtă prezenţa lui Dumnezeu, puterea Lui. Ajută-mă să expun Cuvântul Lui cu claritate, aşa încât oamenii să vină la Hristos şi creştinii să crească.»”

„Aş găsi deci, cinci oameni diferiţi, pentru a fi susţinători, antrenori, sponsori sau lideri în urmărirea celor cinci scopuri ale Bisericii.”

„Vă daţi seama că, dacă aş avea o Biserică cu numai zece oameni, cinci dintre ei ar fi deja implicaţi în conducere. Pe măsură ce Biserica ar începe să crească... aş chema şi pe alţii să ajute în fiecare din cele cinci scopuri. În timp ce Biserica ar creşte mai mare, am construi o echipă. Echilibrarea lucrărilor Bisericii n-ar mai fi treaba unei singure persoane, ci ar fi lucrarea celor chemaţi să activeze în fiecare dintre cele cinci scopuri.”

„Întreaga ta Biserică poate fi organizată în jurul celor cinci scopuri, pentru ca fiecare persoană care slujeşte într-o echipă să se dedice unuia dintre cele cinci scopuri şi să atingă unul dintre cele cinci deziderate – să facă evanghelizare în comunitate..., să se închine cu mulţimea..., să aibă părtăşie cu adunarea..., să-i ucenicizeze pe cei devotaţi..., şi să facă lucrare cu cei din miezul (nucleul) Bisericii. Această stare va produce echilibru spiritual, care va produce la rândul lui sănătate duhovnicească, iar sănătatea va produce creştere.”

Temelia acestei strategii de lucru în Biserica locală este aşezată pe sfaturile date de apostolul Pavel mai tinerilor lui colaboratori. Vă invit în capitolele următoare să le parcurgem şi să le analizăm împreună.

Importanța formării cârmuitorilor spirituali ai Bisericii

1. *Ordinea (cronologia) lucrării lui Hristos în Biserică.*
2. *O critică constructivă și necesară.*
3. *Principiul pluralității.*
4. *Principiul unanimității.*
5. *Purtătorul de cuvânt.*
6. *Pași practici în formarea cârmuitorilor spirituali.*
7. *Procesul de identificare și formare a presbiterilor.*
8. *Caracterul și caracteristicile spirituale ale presbiterilor.*
9. *Ordinarea presbiterilor.*
10. *Disciplinarea unor presbiteri.*

1. Ordinea lucrării lui Hristos în Biserică

Așa cum am subliniat deja, Biserica îi aparține lui Hristos, iar soarta ei nu se hotărăște în nici un Sinod, Congres sau Adunare Legislativă. Domnul Isus este capul Bisericii. Toate măduarele trupului spiritual al Bisericii poartă o legătură strânsă cu El și tot ceea ce se face în trup este hotărât „în locurile cerești”, unde Hristos stă la dreapta Tatălui.

Biserica este chemată împreună, crescută și întrebuințată pentru mântuirea lumii de către Hristos însuși care ne dă după plăcerea Lui „și voința și îndeplinirea“:

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13)

„Eu voi zidi Biserica mea” Matei 16:18)

Noul Testament ne face cunoscut planul lui Dumnezeu cu privire la Biserica și strategia lucrării lui Hristos în trupul spiritual al Bisericii. Nimeni nu are voie să schimbe ceva în felul în care Hristos a hotărât că trebuie să se lucreze în Biserică. Există o rânduială la care trebuie să ne supunem cu cea mai minuțioasă ascultare. Efeseni 4:4-16 descrie această rânduială a lucrării lui Hristos în Biserică. Noi o vom numi-o de acum înainte „strategia lucrării lui Hristos în Biserică”.

Să privim mai întâi la ordinea lucrării lui Hristos în Biserică. Chiar și la o trecere fugară asupra pasajului, se poate vedea că lucrarea lui Hristos a început la Crucea de la Golgota unde El a înfrînt puterea Diavolului și Și-a cîștigat pentru Sine „o sămînță de urmași”. (Isaia 53:10-11) După biruința de la Calvar, El „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor”. (Efeseni 4:8) În această a doua etapă a lucrării Sale, Hristos a ales și a dăruit „sămînței de urmași” sau „Bisericii” slujitori prin care El să se manifeste în plinătatea dragostei și puterii Sale. Aceasta este ceea ce scrie în Efeseni 4:11-12:

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”.

Notați că aceste categorii de slujitori trebuie să lucreze „pentru desăvîrșirea sfinților”. În planul lui Dumnezeu, la maturizarea credincioșilor lucrează Duhul Sfînt prin intermediul acestor instrumente umane. Apostolii, profeții, evangheliștii și păstori-învățători sînt agenții lucrării divine. Ei sînt chemați să producă schimbări în viața credincioșilor funcționînd ca un fel de conduite spirituale prin care se manifestă puterea de creștere. Slujba lor are ca scop realizarea sfințirii practice în viața celor din biserică.

Din cele spuse mai sus, se desprinde clar un principiu: „Apostolii, proorocii, evangheliștii și păstori-învățători aparțin în primul rînd Capului Bisericii și numai în al doilea rînd bisericii. Responsabilitatea lor este primordială față de Cel ce i-a chemat la slujire și numai în subsidiar față de cei pe care sînt chemați să-i slujească. Apostolul Pavel se numește pe sine „apostol, nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos” (Galateni 1:1) iar în 2 Corinteni 2:15 și 3:3 citim: „În adevăr, noi sîntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sînt pe calea mîntuirii”....„Voi sînteți arătați ca fiind epistole lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui...”

Să aruncăm în continuare o privire asupra slujitorilor bisericii pomeniți în Efeseni 4:11 și să încercăm să desprindem rolul specific pe care l-au avut ei în formarea, creșterea și răspîndirea bisericii creștine:

„În bisericile primare, apostolii și proorocii au jucat un rol de o factură unică, despre care putem spune că astăzi este suplinit de scrierile canonice ale Noului Testament”.

„Cea de a doua pereche de daruri, evangheliștii și păstorii-învățători, sînt (însă) necesari în fiecare generație. Biserica nu se poate lipsi niciodată de oamenii care predică Evanghelia și care îi aduc pe bărbați și femei la cunoștința adevărului și cu atît mai mult de aceia care îi pot prelua pe acești noi convertiți ca să-i îndrume și să-i povățuiască. Cei doi termeni; „păstori și învățători” numesc una și aceeași grupă de oameni. Ei sînt cei care „păstoresc turma Domnului” și se îngrijesc de bunăstarea ei, dîndu-se pildă celorlalți creștini prin învățătura și purtarea, arătîndu-le astfel cărarea vieții și credinței creștine. Sînt aceiași bărbați care în alte locuri sînt numiți; „presbiteri și episcopi”, avînd printre calitățile lor și pe aceea de a fi „în stare să învețe pe alții”. (F.F.BRUCE, *The Epistle To The Ephesians*, Fleming H. Revell Co., N.J.1961, pp 85,86.)

„Darul (profetic), împreună cu cel precedent (apostolii), pare a fi încetat odată cu epoca apostolică, fiind subsistuit de revelația deplină a Scripturilor Noului Testament. Ultimele daruri de pe listă par a fi permanente și se manifestă și azi în biserică. Evangheliștii sînt predicatori itinerari care nu au în grija lor o turmă anumită cu caracter permanent. Ei își găsesc echivalent în „evangheliștii” de astăzi. Păstori și învățători sînt numiți într-o singură unitate gramaticală (în textul grec, prin folosirea unui singur articol - tous). Din cauză că propovăduirea adevărului lui Dumnezeu este un element de bază în activitatea pastorală, cele două slujiri formează o combinație naturală. Este bine de luat aminte că în Noul Testament, ambele funcții sînt îndeplinite de către presbiteri (i.e.episcopi) ;,...presbiteri...păstoriți turma lui Dumnezeu...” (H.A.KENT Jr. *Ephesians: The Glory Of The Church*, Moody Press, Chicago, 1971, pp.71,72.)

Calea către desăvârșire - Pavel menționează niște pași specifici în procesul de maturizare a trupului. În primul rînd, oamenii care au anumite daruri echipează sfinții (Efes 4:11,12a). Dumnezeu Isus Hristos a cîștigat la cruce oameni care posedă anumite daruri și i-a dat Bisericii pentru ca astfel, copiii Săi să poată fi bine echipați pentru slujire și maturi în credința lor.

În zilele noastre, acești oameni împlinesc slujiri speciale. Vorbim acum nu despre darurile spirituale date tuturor credincioșilor, ci de cele date oamenilor aleși de Dumnezeu și puși conducători peste întregul trup al bisericii. Slujbele sînt scrise în mod „cronologic” în raport cu planul lui Dumnezeu pentru dezvoltarea bisericii.

„Apostolii”. Apostolii au fost un grup mic de oameni, aleși la început de însuși Domnul Isus. Ei au avut o relație unică cu Domnul întrupat; L-au însoțit pretutindeni, au fost martori la tot ce a spus și a făcut și au devenit „trimișii Săi” pentru a predica, pentru a vindeca și pentru a scoate afară demoni. După trădarea și moartea lui Iuda, în locul lui a fost ales Matia. Acestor doisprezece le-a dat Domnul Isus marea misiune. Ei au trebuit să devină sursa autoritară a adevărului despre Hristos, așa cum explica Ioan:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mîinile noastre... aceea vă vestim și vouă”. (1 Ioan 1:1,3)

În afara celor doisprezece, a mai fost încă un om care a făcut parte dintre apostolii Noului Testament. Pavel a avut tot dreptul de a se numi pe sine apostol deoarece Domnul Isus Hristos i s-a arătat în mod direct și a stat de vorbă cu el. (Efeseni 1:1; Coloseni 1:1; Galateni 1:1) Chemarea lui unică și însărcinarea primită au stat la baza autorității pe care a avut-o în biserică. (vezi Faptele Apostolilor 9)

Alți oameni intră într-un grup secundar de apostoli: Barnaba, Sila, Timotei și unii mai puțin cunoscuți cum ar fi Andronic și Iunia. (Romani 16:7) Aceștia au fost apostoli ai bisericii, dar n-au fost împuterniciți în mod direct de către Domnul Isus după învierea Sa.”

Apostolii au avut un scop special în planul lui Dumnezeu. Biserica a fost zidită pe temelie apostolilor și proorocilor (Efeseni 2:20 și 3:5). Învățătura propovăduită de apostoli a devenit temelie credinței creștine. Biserica primară funcționa pe baza învățurii apostolilor (Faptele Apostolilor 2:24). Acești oameni plini de daruri au proclamat adevărul lui Dumnezeu cu o autoritate deplină, bazați pe Scripturile Vechiului Testament și pe propria lor experiență în învățătura, moartea și învierea Domnului Isus Hristos.

Dumnezeu a confirmat autoritatea apostolică prin faptul că le-a dat puterea de a face minuni. El a „întărit mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni”. (Evrei 2:4)

În istoria bisericii primare, așa cum ne este ea redată în Faptele Apostolilor, grupul apostolilor s-a întrînit pentru ultima oară la Consiliul de la Ierusalim. Cu excepția lui Pavel și a colaboratorilor lui, ei dispar după aceea din cronicile scrise. Pe măsură ce Evanghelia s-a răspîndit și s-au înființat biserici, rolul de conducere a revenit unor oameni credincioși care au stăruit în învățătura apostolică. Am putea spune într-un anumit sens că apostolii au pus temelia și au dat naștere Bisericii. Treptat, treptat însă, apostolii au fost înlocuiți de presbiterii bisericilor respective. Adunările mici au început să devină de sine stătătoare. În măsura în care clădirea creștea, temelia era din ce în ce mai puțin vizibilă. Concluzia firească ce se desprinde este că apostolii au fost un grup de oameni duhovnicești cu un rol foarte important în evoluția Bisericii, dar cu existență temporară. Ei nu au o structură permanentă în Biserică. Nici un om în zilele noastre nu se poate pretinde a fi un apostol Nou Testamental.

„Profeții” - În epistola către Efeseni, apostolul Pavel nu se referă la profeții Vechiului Testament, ci la profeții Noului Testament. aceștia au fost un alt grup cu existență temporară. Și ei erau oameni înzestrați cu daruri speciale și dați Bisericii primare. Împreună cu apostolii (Efeseni 2:20; 3:5), acești oameni erau folosiți ca vorbitori din partea lui Dumnezeu. Pe atunci Noul Testament nu exista încă. Profeții vorbeau direct de la Dumnezeu, la fel ca și profeții Vechiului Testament. (vezi anexa nr. 7)

„Desigur, acest lucru ar fi putut deveni o problemă dacă un profet ar fi început să-și proclame propriile-i idei cu autoritatea unui trimes divin. Datorită acestui lucru Pavel a hotărît că : „Duhurile proorocilor sînt supuse proorocilor”. (1 Corinteni 14:23) Acești oameni aveau datoria de a se verifica unul pe altul de-a lungul perioadei lor de slujire. (1 Corinteni 14:29)

„Slujba profetică a încetat odată cu scrierea Noului Testament. În zilele noastre Dumnezeu nu mai vorbește Bisericii printr-o revelație directă față de anumiți credincioși. „Revelația Sa directă” se află în cuvintele Scripturii. Fiind inspirată de Duhul Sfînt, Biblia a devenit pentru cei credincioși un mesaj cu autoritate supremă. Lucrarea de așezare a temeliei, făcută de apostoli și de prooroci este de domeniul trecutului și nu mai este necesară. Revelația lui Dumnezeu în Biblie este completă și ea conține o avertizare foarte serioasă și deslușită împotriva oricui ar vrea să adauge sau să scoată ceva din conținutul ei. (Apocalipsa 22:18,19) Astăzi, credincioșii nu mai au nevoie să caute o revelație profetică directă; ei au nevoie să cunoască Biblia. ”

„Evangelheliștii” - Noul Testament descrie evangelistul ca pe un m care merge din loc în loc, pe acolo pe unde evanghelia nu a fost vestită. El Îl predică pe Domnul Isus Hristos, conduce oamenii la credință și formează un mic grup de credincioși pe care îi învață doctrinele de bază, numește dintre ei presbiteri și-apoi pleacă mai departe. Evangelistul este de fapt un plantator de biserici. El nu este un om care vine în oraș pentru o săptămână de întruniri, după care pleacă. Lucrarea sa nu este terminată pînă ce nu a fost fondată o nouă biserică. Timotei și Filip pot fi dați ca exemple de acest fel.

„Păstorii-învățători” - Funcția pomenită aici este una singură, nu două. Imaginea este aceea a unui păstor care să-i învețe pe ceilalți. El stă într-un singur loc, explicînd evanghelia și învățătura sănătoasă, făcînd în același timp și lucrarea de păstorie a turmei. În felul acesta, el continuă slujirea cînd evangelistul pleacă.

„Obiectivul principal al păstorului-învățător, este apărarea turmei. A păstori înseamnă a feri turma atît de locurile periculoase, cît și de dușmani. Păstorul-învățător face acest lucru luînd măsuri de precauție, învățîndu-i pe ceilalți adevărul și sprijinindu-i pe cei în viața cărora căderea în păcat este iminentă. El nu numai că îi protejează pe credincioși, ci îi și întărește și încurajează. Desigur că Domnul Isus Hristos este Păstorul cel Mare. El își iubește turma și El își clădește Biserica, dar o face dînd trupului oameni cu daruri duhovnicești corespunzătoare: Evangelheliști și păstori-învățători.”

„Trupul trebuie să știe să recunoască planul lui Dumnezeu. Într-unele biserici, sînt înlăturați în mod greșit de la conducere oamenii plini de daruri, în numele spontaneității spirituale și a libertății Duhului Sfînt. Este o mare greșală să ajungi să gîndești cam așa: „Ne vom strînge laolaltă și apoi vom vedea ce ne va călăuzi Duhul să facem.”

„În planul lui Dumnezeu pentru Biserică, Duhul Sfînt nu are nici un fel de atribuții în păstrarea ordinii în Biserică sau în planificarea serviciilor divine. De fapt, în timpul bisericii primare, la Corint a apărut o problemă datorată tocmai unei conduceri greșite din partea oamenilor chemați special la aceasta. Biserica de acolo s-ar putea să fi avut presbiteri, dar niciunul dintre ei nu este menționat ca atare. Credincioșii din Corint încercau să facă totul de capul lor și ajunseseră la haos și confuzie, așa că Pavel a trebuit să-i mustre (1 Corinteni 14:23,24) și să le reamintească faptul că Dumnezeu „nu este un Dumnezeu al neorînduiei”. Ordinea în biserică este responsabilitatea oamenilor cu daruri pe

care Dumnezeu i-a așezat acolo. Ori de câte ori se întâmplă ca ordinea să fie lăsată „în voia soartei”, fără o supraveghere strictă din partea celor puși deoparte și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, există mari șanse ca în activitate să se strecoare oameni nechemați și necălăuziți de Duhul Sfânt. Ceea ce va urma, va fi poate valoros din punct de vedere sociologic sau psihologic, dar nu va fi biblic. Rezultatele ajung nesigure, confuze și poate chiar demonice.

„Astfel, în trup, apostolii și profeții au fost înlocuiți în zilele noastre de plantatorii de biserici și de păstori-învățători. Slujirea care se face astăzi are însă același scop pe care l-a avut slujirea apostolilor și profeților și anume: ducerea celor credincioși la desăvârșire. Lucrarea mea nu trebuie să fie considerată încheiată atîta timp cît credincioșii din turma încredințată mie nu au ajuns încă la maturitate duhovnicească. Atîta vreme cît va exista cel puțin un credincios nematurizat, voi avea încă serios de lucru. Eu nu am datoria de a umple clădirea, ci de a-i desăvârși pe sfinți.” (John Mac Arthur Jr., *Body Dynamics*, Victor Books, Wheaton, IL, 1982, pp114-118 (Publicată la început sub titlul: „The CHURCH, THE BODY OF CHRIST”))

Notă istorică:

Se pare că în biserica primului secol, oamenii nu erau chemați din altă parte să vină și să păstorească o biserică locală. Slujirea de pastor-învățător-episcop era preluată de unul sau de mai mulți credincioși care dovedeau abilitate și maturitate duhovnicească din felul în care înțelegeau scripturile și le aplicau în practică, manifestîndu-și astfel printre ceilalți credincioși darurile de pastor și/sau predicator. „Presbiterii care cîrmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora.” (1 Timotei 5:17)

2.0 critică constructivă și necesară

Din descrierile de mai sus reiese că biserica locală este slujită astăzi de evangheliști și de păstori-învățători. Aceștia au preluat lucrarea începută de „apostoli și prooroci” („fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor” - Efeseni 2:20; „stăruiau în învățătura apostolilor” - Fapte 2:42). Pe lângă slujirea spirituală a evangheliștilor și a păstorilor-învățători, în Faptele Apostolilor capitolul 6 întîlnim o altă grupă de slujitori în domeniul material numiți: „diaconi”. Ce sînt aceștia și cum se raportează lucrarea lor la autoritatea conducătorilor spirituali ai Bisericii puteți citi pe larg în anexa nr. 8 la acest studiu.

Aruncînd o privire asupra Bisericii de astăzi, putem observa că rolul și prioritățile biblice ale păstorului-învățător au fost abandonate. În loc să se concentreze asupra „hrănirii turmei” prin Cuvîntul lui Dumnezeu, el a

devenit în principal un „administrator-mobilizator- îndrumător” în toate problemele bisericii, păstrându-și astfel foarte puțin timp pentru un studiu aprofundat din care să-și poată hrăni apoi biserica. A împovăra un păstor-învățător cu alte lucrări, înseamnă a- i fura din timpul său destinat studierii Cuvîntului și rugăciunii. Acest lucru va cauza o expunere superficială a învățăturii, care la rîndul ei va produce slăbirea „trupului” micșorîndu-i puterea de rezistență în fața atacurilor diavolului și influența asupra lumii căzute în păcat.

Se poate afirma că mulți păstori mor fără a-și îndeplini slujba primită de la Dumnezeu din cauză că prioritățile lor au fost greșit așezate. Încercînd să le facă pe toate, acești oameni ajung să se istovească peste măsură de mult, iar randamentul lor este jalnic.

În textul din Efeseni 4:11-17 ni se spune că în strategia lucrării lui Hristos în Biserică, păstori-învățătorii trebuie să se concentreze asupra „desăvîrșirii sfinților, în vederea lucrării de slujire”. O traducere mai contemporană ar suna cam așa „pentru echiparea sfinților chemați să facă lucrarea de slujire”. Biserica lui Hristos nu trăiește doar prin lucrarea slujitorilor bisericii. Versetul 16 ne spune că: „trupul, bine încheșat și strîns legat,... își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în parte, și se zidește în dragoste... prin CEEA CE DĂ FIECARE ÎNCHEIETURĂ”.

Menirea pastorului nu este aceea de a înlocui „mădularele” în slujire, ci aceea de a aduce fiecare „parte” și fiecare „încheietură” într-o stare duhovnicească în care să dea un randament maxim în trup. Păstorul-învățător este un fel de antrenor spiritual al bisericii. Tot așa cum antrenorul unei echipe nu coboară el însuși în teren să joace, nici păstorul nu trebuie să-și confunde misiunea încercînd să le facă el însuși pe toate. Din păcate, multe bisericii se pot asemăna cu o caricatură a lucrării în care „echipa” stă pe banca antrenorului strigînd sfaturi confuze și necompetente către antrenorul buimăcit și depășit de cerințele mult prea mari ale „jocului” (vezi Anexa nr.9).

În stadiul incipient, ca rezultat al evanghelizărilor, în multe locuri au apărut grupuri izolate de „ucenici” numiți și „sfinți” neașezați încă în tiparul frumos al structurii practicate de Pavel. Uneori, aceste grupuri cunoșteau doar în parte și de multe ori eronat adevărul Evangheliei creștine. Este suficient să amintim cazul grupului de ucenici din Efes:

„Pe cînd era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin țînturile de sus ale Asiei a întîlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: «Ați primit voi Duhul Sfînt cînd ați crezut?» Ei i-au răspuns: «Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt.»” (Fapte 19:1-2).

3. Instalarea presbiterilor

Regula stabilită de Pavel a fost ca, în astfel de grupuri de convertiți, rezultate în urma evanghelizărilor, să fie instalați cât se poate de repede „presbiteri”. Numirea nu trebuie să deranjeze pe cei care folosesc în Biserici termenul de „păstori”. De fapt, Noul Testament are trei termeni dedicați celor puși de Duhul Sfânt să călăuzească Bisericile: presbiter, episcop și păstor, așa cum se vede clar din text:

„Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre” (1 Petru 2:25).

„Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza (episcopia) voastră.” (1 Petru 5:1-2).

Ca autoritate în Biserică, presbiterii au apărut lângă apostoli în cadrul consiliului de la Ierusalim și au continuat să conducă Biserica după dispariția apostolilor:

„Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite, și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba și câțiva dintre ei să se suie la Ierusalim, la apostoli și presbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri” (Faptele Apostolilor 15:2).

„Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de presbiteri și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei” (Faptele Apostolilor 15:4).

Numirea de presbiteri a avut rădăcini adânci în tradiția poporului Israel și a fost preferată un timp în noile adunări creștine. Când n-a putut instala el însuși presbiteri în adunările locale, din cauza grabei sau a deplasării în alte părți, apostolul Pavel a lăsat în urma sa pe unul din colaboratorii săi să facă această lucrare:

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit...” (Tit 1:5).

4. Principiul pluralității liderilor

Nu numai că în multe biserici se cere și se așteaptă mult prea mult de la păstorul - învățător, dar în majoritatea cazurilor, bisericile creștine au înlăturat din practică un al doilea principiu al strategiei lucrării lui Hristos în trup, și anume : „principiul pluralității liderilor spirituali”.

În mod foarte clar, toate informațiile puse la dispoziție de textul Noului Testament ne arată că Hristos a rânduit ca pastoratul să fie un efort colectiv produs de o pluralitate de lideri. Este semnificativ că peste tot în Noul Testament, termenul presbiter, atunci când apare este folosit la plural. Excepție fac cazurile din 2 Ioan și 3 Ioan, în care apostolul Ioan vorbește despre el însuși și 1 Petru 5:1 în care termenul este folosit identic.

Situația normală din bisericile timpurii a fost aceea a unei pluralități de lideri. Nu există în tot Noul Testament nici o singură referire la o biserică condusă după sistemul „un singur păstor”. Aceasta nu înseamnă neapărat că nu au existat și astfel de cazuri, dar este clar că astfel de situații nu au fost menționate. Este folositor să ne uităm la felul în care se adresează apostolul Pavel bisericii din Filipi: „către toți sfinții în Hristos care sînt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii”. (Filipeni 1:1) Din această introducere reiese clar că apostolul recunoaște o ordine existentă deja în biserică și că în această ordine „episcopii” constituiau o pluralitate.

(Scurtă notă explicativă: Numirea de „episcopi” nu trebuie să ne dezorienteze. În biserica Noului Testament, păstori și presbiterii sînt aceleași persoane privite din perspective diferite.

Termenul „presbiter”, face apel la maturitatea omului în cauză, termenul „episcop” descrie slujba sa, iar termenul „păstor” ilustrează natura slujirii și sentimentelor lui.

Există multe dovezi în text că acești trei termeni denumesc aceeași persoană. Calificativele cerute unui episcop în 1 Timotei 3:1-7 sînt identice cu caracteristicile cerute unui presbiter în Tit 1:6-9. Apostolul Pavel folosește ambele terminologii pentru a se referi la una și aceeași persoană în Tit 1:5-7.

Textul din 1 Petru 5:1,2 cuprinde toți trei termenii într-un îndemn adresat presbiterilor îndemnîndu-i să fie buni episcopi în slujba lor de păstorie a celor credincioși.

„Sfătuiesc pe presbiterii (PRESBUTEROS) dintre voi, eu, care sînt un presbiter, ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaş al slavei care va fi descoperită: Păstoriți (POIMAINO) turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră (EPISKOPEO) nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu”.

În Faptele Apostolilor capitolul 20, cei trei termeni sînt folosiți iarăși în același context unul în locul celuilalt. În versetul 17 Pavel a chemat pe presbiterii Bisericii (PRESBUTEROS) ca să-și ia rămas bun. În versetul 28 el spune: „Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Dumnezeu episcopi (EPISKOPOS) ca să păstoriți (POIMAINO) Biserica Domnului”.

Cuvîntul EPISKOPOS înseamnă priveghetor, supraveghetor și este folosit în Noul Testament de cinci ori. În 1 Petru 2:25, Domnul Isus este numit: „Episcopul sufletelor voastre”. În celelalte patru cazuri cînd este folosit, acest termen se referă la lideri locali din Biserică.

În societatea greacă, EPISKOPOS era un om numit de împărat să guverneze o cetate cucerită sau un oraș nou format. Episcopul era responsabil înaintea împăratului, dispunînd de toată autoritatea locală pe care i-o delegase acesta.

Numirea de „episcop” sugera două idei clare minții grecești din secolul întîi: aceea de responsabilitate în fața unei puteri superioare și aceea de reprezentant al unei noi ordini de lucruri.

Cuvîntul „POIMEN”, tradus prin numirea de păstor sau cioban, este foarte des folosită în Noul Testament. De două ori ea este aplicată Domnului Isus Hristos (Evrei 13:20,21; 1 Petru 2:25) Termenul este folosit pentru a descrie natura lucrării liderilor spirituali din Biserică. El cuprinde activitatea de hrănire, de protejare și de conducere - călăuzire a turmei. Pentru a se califica la slujirea în biserică, un credincios trebuie să aibă inima și mintea unui bun cioban al oilor.

Cuvîntul „PRESBUTEROS” este echivalent cu numirea de „bătrîn” (aici în sens de om cu experiență, de maturitate spirituală). În societatea greacă, el era folosit pentru a desemna pe unul care era „trecut prin viață”, sau „cu barba mare”, sau „cu părul nins”).

Pluralitatea conducătorilor spirituali era o regulă pentru toate bisericile primare. În Faptele Apostolilor 14:23 găsim scris: „Au rînduit presbiteri în fiecare biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mîna Domnului, în care crezuseră”. Tit 1:5 spune: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rînduială ce mai rămîne de rînduit, și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit”.

Un verset trecut prea adesea cu vederea se află în 1 Timotei 5:17:

„Presbiterii care cîrmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cînstă, mai ales cei ce se îndeletnicesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora”.

Segmentînd acest verset de dragul unei analize mai atente, observăm că:

1. Se vorbește despre o pluralitate de lideri. („presbiterii”)
2. Se definește activitatea lor. („care cîrmuiesc”)
3. Se recomandă o atitudine specială față de ei. („să fie învredniciți de o îndoită cînstă”)
4. Se face o deosebire între specificul slujbelor lor. („mai ales cei ce se ocupă cu ...”)

5. Se scot în relief cele mai înalte priorități. („propovăduirea și învățătura”)

Trupul lui Hristos s-a bucurat la început de activitatea unei pluralități de lideri spirituali care și-au împărțit între ei slujirile necesare în Biserică. Din rîndul celor credincioși erau puși la o parte „presbiteri” care să cîrmuiască Biserica printr-o activitate de echipă, fiecare activînd în slujirea la care se califică în virtutea darului spiritual încredințat lui.

„Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: Cine are darul proorociei să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cîrmuiește, să cîrmuiască cu rîvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie”. (Romani 12:6-8)

Fiecare sector de activitate al bisericii se cere coordonat de unul sau mai mulți „episcopi - supraveghetori”, iar suma totală a „supraveghetorilor” dă numărul de „presbiteri” chemați să răspundă de bunul mers al Bisericii. Acest grup de presbiteri nu constituie un grup dictatorial în Biserică. Ei conduc prin învățatură curată și prin pilda și exemplul personal pe care-l dau altora.

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viață și urmați-le credința!”

„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele: pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos”. (Evrei 13:7,17)

„Poruncește și învață aceste lucruri. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință și curăție.”

„Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora”. (1 Timotei 4:11,12,16)

În funcție de posibilitățile financiare și de dorința Bisericii, unii dintre presbiteri se pot suporta singuri, avînd totuși suficient timp și pentru a conduce și învăța pe alții (presbiteri, priveghetori, păstori, laici), în timp ce alții vor fi scutiți de povara unei slujbe din afara Bisericii, ca să se poată consacra în cea mai mare parte a timpului lor „cu propovăduirea și învățătura pe care o dau altora”. (presbiteri, priveghetori, păstori consacrați).

5. Selectarea presbiterilor

Uneori, instalarea presbiterilor nu se putea face imediat din pricina imaturității celor proaspăt convertiți. Acesta a fost motivul pentru care Pavel l-a lăsat uneori în urma sa pe Timotei sau pe Tit.

Din cauza poziției și autorității lor, acești presbiteri trebuiau să prezinte anumite caracteristici. Despre acest proces de selecție găsim scris în îndrumările lăsate de Pavel mai tinerilor săi colaboratori, Tit și Timotei.

Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva ...“ (Tit 1:6-11)

„Adevărat este cuvântul acesta: „Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun”. Dar trebuie ca episcopul să fie ...“ (1 Tim. 3:1-3)

6. Diversitatea presbiterilor

Ar fi greșit să credem că acești presbiteri erau un fel de „predicatori” însărcinați doar cu vestirea Cuvântului. Predicarea este doar una din lucrările ce poate fi în responsabilitatea presbiterilor. Alți presbiteri pot și trebuie să-și desfășoare activitatea și să-și exercite autoritatea în alte zone pertinente „cârmuirii” Bisericii creștine. Iată ce găsim scris în 1 Tim. 5:17:

„Presbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei care se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora.”

Este clar că doar unii dintre presbiteri se osteneau cu propovăduirea, ceilalți se osteneau cu tot felul de alte activități necesare bunului mers al Bisericii. În cazul unei Biserici locale, putem avea o pluralitate de lideri ai Bisericii numiți grupați în Consiliul Bisericii (presbiterul cu evanghelizarea, presbiterul cu părtășia, presbiterul cu maturizarea, presbiterul cu închinarea, presbiterul cu coordonarea diferitelor slujiri, presbiterul cu casieria etc.).

7. Poziția presbiterilor

Din cauza poziției lor, apostolul Pavel spune că poziția de presbiter poate trezi interesul și râvna celor din adunare. În 1 Timotei 3:1-7, apostolul Pavel ne spune că așa ceva nu este neapărat rău dacă este o motivație pentru creștere spirituală în maturitate și în consacrare:

„Adevărat este cuvântul acesta: «Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun. Dar... trebuie ca episcopul să fie...»”

De ce ar râvni cineva să ajungă presbiter? Pentru că, în perspectiva adunării, presbiterul se bucură de o poziție predominantă în demnitate și activitate. Iată cum o definește Pavel.

Presbiterul se bucură de cinste din partea celor din adunare:

„Presbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste” (1 Tim. 5:17).

Presbiterii pot fi sprijiniți material de membrii adunării:

„Căci Scriptura zice: «Să nu legi gura bouului când treiere bucatele» și «Vrednic este lucrătorul de plata lui»” (1 Tim. 5:18).

„În adevăr, în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul!” Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește el înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, și cine treiere grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? ... NU știți că cei ce împlinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot așa Dumnezeu a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9:9-14).

Presbiterii se bucură de credibilitate și de încredere din partea celor din adunare. Cine caută să facă dreptate își face dușmani. Cei nedrepți nu sunt înclinați spre pocăință, ci spre răzbunare, de aceea Pavel spune:

„Împotriva unui presbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori” (1 Tim. 5:19).

Prin prisma poziției lor de „cârmuitori”, presbiterii se bucură de ascultare din partea celorlalți credincioși din adunare.

În Biserica creștină, lucrurile nu se rezolvă pe principiul democrației, ci prin autoritatea presbiterilor care implementează Cuvântul Bibliei. Acest lucru se vede clar în două situații de criză relatate în cartea Faptele Apostolilor. Cea dintâi a fost provocată de pretenția „iudaizatorilor”, ca cei convertiți dintre neamuri să fie tăiați împrejur și să țină Legea lui Moise. Pentru soluționarea acestei probleme n-a fost convocată adunarea generală a Bisericii din Ierusalim și nici nu s-a pus la vot. Biblia ne spune astfel:

„Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de presbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei... Apostolii și presbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut” (Fapte 15:4, 6).

Majoritatea membrilor Bisericii a trebuit să aștepte deliberarea apostolilor și presbiterilor. După aceea, ei s-au supus hotărârii luate de aceștia. Aceeași realitate o găsim descrisă și în cazul Bisericii din Efes. Aflat în drum spre Ierusalim, apostolul Pavel cheamă la Milet pe presbiterii Bisericii din Efes: „Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe presbiterii Bisericii...” (Fapte 20:17). Din felul în care le vorbește Pavel, reiese foarte clar că apostolul îi privea ca pe stâlpii lucrării din Efes, ca pe cei ce aveau autoritatea să păzească și să hotărască bunul mers al lucrării de acolo. Generic, aceeași subliniere a autorității de care se bucură presbiterii în Biserică este descrisă și în ultimul capitol al epistolei către Evrei:

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința!” (Evrei 13:7).

„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos. Rugați-vă pentru noi căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile” (Evrei 13:17-18).

8. Pericolul dictaturii presbiterilor

Din cauza poziției de autoritate pe care o au în Biserică, presbiterii sunt în pericolul de a-și folosi poziția, nu pentru binele celorlalți, ci pentru împlinirea ambițiilor proprii. Pavel spunea:

„Rugați-vă pentru noi căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile” (Evrei 13:18).

Însă nu toți își dau această silință. În multe cazuri, poziția de presbiter poate fi abuzată și folosită în firea pământească. Cazul lui Diotref din cea de-a treia epistolă a lui Ioan și avertizarea dată de Petru în 1 Petru 5:1-4, ne stau mărturie despre aceasta:

„Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaş al slavei care va fi descoperită:

- păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră;
- nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu;
- nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine;
- nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.

Și când se va arăta Păstorul cel Mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5:1-4).

Orice presbiter care o ia razna trebuie disciplinat. Când păcatul este public, disciplinarea trebuie să fie și ea publică. Iată ce spune apostolul Ioan despre Diotref:

„De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face...” (3 Ioan v. 10).

Iată ce-l sfătuiește apostolul Pavel pe Timotei:

„Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică” (1 Tim. 5:20).

9. Principiul unanimității.

Presbiterii trebuie să aibe unanimitate în deciziile lor. Dacă fiecare este călăuzit de Duhul Sfânt, acest lucru se va face cu ușurință. În Noul Testament nu se pomeneste nimic de regula votului majoritar. Deciziile din Trupul lui Hristos nu trebuiesc luate „de mai mulți oameni” împotriva a „mai puțini oameni”, ci de însuși Capul Bisericii care își face cunoscută voia prin călăuzirea unanimă a Duhului. Există multe texte care spun acest lucru. (vezi: Filipeni 2:2,3; Romani 12:16; 1 Corinteni 1:10; Filipeni 1:27; Romani 15:5,6)

În situația în care nu există unanimitate, presbiterii trebuie să amâne deciziile, să se retragă pentru post și rugăciune, pentru o mai bună înțelegere și pentru o deplină cercetare de sine. Unitatea și armonia unei biserici începe de la presbiterii ei, iar Biserica este liniștită atâta timp cât știe că hotărârile au fost luate în unanimitate și în supunere față de „gîndul lui Hristos”.

10. Purtătorul de cuvînt

„Pluralitatea” și „unanimitatea liderilor” nu elimină în nici un fel rolul singular al unui lider prin excelență. În cadrul sistemului biblic de cîrmuire prin presbiteri, va exista o mare diversitate de personalități care-și vor arăta fiecare manifestarea darurilor spirituale într-o formă unică. Unii vor fi înzestrați în mod special pentru sectorul de administrație, alții vor fi mai tari în abilitatea de a-i învăța și povățui pe alții. Unii vor fi activi în sectoarele foarte vizibile, alții vor activa în „munca de subteran”. Toți vor fi însă activi în viața bisericii, iar fiecare va avea responsabilitatea și autoritatea în sectorul său specific. Conducerea în echipă nu înseamnă un fel de anarhie în care „fiecare este activ în toate și răspunde de toate”, ci o armonizare a activităților în care „fiecare om potrivit este așezat la locul potrivit”, dîndu-i-se posibilitatea să-și exercite priceperea într-un cadru în

care își va expune soluțiile urmînd ca hotărîrile majore să fie trecute prin regula unanimității.

Un bun exemplu în această direcție îl constituie situația celor doisprezece apostoli. Ei ne pot arăta cum diversitatea poate lucra într-un sistem unitar. Cei doisprezece s-au bucurat de o egalitate deplină în ceea ce privește poziția și privilegiile. Cu excepția lui Iuda, ceilalți vor domni fiecare pe tronuri și vor fi respectați și înălțați la fel (Matei 19:28). Totuși, chiar și în grupul celor doisprezece au existat diferențieri categorice.

Biblia ne pune la dispoziție patru liste ale celor doisprezece în Matei 10:2-4, Marcu 3:16-19, Luca 6:14-16 și Faptele Apostolilor 1:13. În fiecare listă succesiunea celor doisprezece este împărțită în trei grupe, cuprinzînd fiecare cîte patru nume și de fiecare dată cele trei grupe conțin aceleași persoane (chiar dacă nu în aceeași ordine). În general trecerea în revistă se face în ordinea intimității avute cu Domnul Isus, de fiecare dată terminîndu-se cu Iuda Iscarioteanul.

Primii patru enumerați sînt întotdeauna: Petru, Iacov, Ioan și Andrei. Pe aceștia îi și cunoaștem de altfel mai bine. ei au fost cei mai apropiați de Hristos, iar Evangheliile ni-i prezintă mai adesea. A doua grupă i-a cuprins pe Filip, Matei, Natanael și Toma, în timp ce ultima era compusă din Iacov, cei doi Iuda și Tadeu.

Este semnificativ să observăm că, deși ordinea în grupe nu este întotdeauna aceeași, primul numit este mereu același. În grupa întâia era Petru. În cea de-a doua, Filip, iar în ultima, apare de fiecare dată primul, Iacov.

Este destul de clar că fiecare grupă a avut un lider recunoscut de ceilalți. Poziția aceasta nu le-a revenit printr-o nominalizare exterioară, ci prin influența puternică pe care acești ucenici au exercitat-o asupra celorlalți din grupă. Petru, cel dintîi din prima grupă, a devenit de altfel purtătorul de cuvînt al tuturor celor doisprezece. Ori decîte ori ucenicii au vrut să-L întrebe ceva pe Învățătorul, Petru a fost reprezentantul lor.

Apostolii au fost în aceeași slujire, au avut aceleași privilegii, s-au bucurat de aceeași cinste și responsabilitate, au predicat cu toții mesajul împărăției, au avut fiecare puterea de a face minuni, au stat toți aproape de Domnul Isus, dar, fără să fie deosebiți în merite personale, unii dintre ei s-au distins ca lideri între lideri, devenind surse de influență asupra celorlalți.

Același fenomen îl putem observa și în Faptele Apostolilor. Iacov, de exemplu apare ca un lider proeminent în întreaga biserică existentă (Faptele Apostolilor 12:17; 15:13). Cu toate că nu se află în nici un fel așezat în vreo demnitate mai înaltă decît a celorlalți, se pare că toți îl respectau profund și așteptau ca el să-și spună punctul de vedere.

Poziția de lider nu implică neapărat o superioritate spirituală. În Biserică toți trebuie să asculte, nu de călăuzirea unui om, ci de călăuzirea Duhului. S-ar putea prea bine ca Petru să nu fi fost superior din punct duhovnicesc lui Ioan, sau lui Natanael, de pildă. Totuși, și Ioan și Natanael și ceilalți, au acceptat ca Petru să-i reprezinte.

În primele doisprezece capitole din Faptele Apostolilor, Petru și Ioan sînt cele două caractere predominante. Totuși nu găsim scrisă nici măcar o predică de a lui Ioan. Încă o dată se pare că Petru vorbea pentru amîndoi. Asta nu pentru că Ioan nu ar fi știut ce să spună sau pentru că n-ar fi avut nimic de spus (a scris trei epistole monumentale), ci pentru că se pare că în planul lui Dumnezeu, Petru fusese înzestrat cu un dar specific care-l califică să fie mereu „vorbitoarea” grupului. Ioan a avut rolul de însoțitor și de adevăritor - nu mai puțin important, dar mai puțin public.

Începînd cu capitolul 13, în Faptele Apostolilor se schimbă personajele principale și în prim plan apare Barnaba și Pavel. În acest cuplu, Pavel este caracterul dominant, deși Barnaba fusese învățător în Biserică înaintea convertirii lui. Grecii care i-au ascultat l-au și numit pe Pavel - „Mercur”, pentru că el vorbea cel mai mult și cel mai elocvent. Cu siguranță că și Barnaba a predicat și a ținut discursuri, totuși vorbele lui nu au fost păstrate în paginile Scripturii. Și rolul lui a fost un rol de sprijin pentru cel destinat să activeze în primul plan al lucrării.

Orice lucrare pe care noi o găsim în Noul Testament a fost o lucrare de „echipă”. Pavel îi pomenește mereu pe cei care au lucrat împreună cu el. Fără îndoială unii dintre aceștia au fost învățători în Biserică. Alții au îndeplinit alte slujbe necesare. Toată pluralitatea aceasta nu tăgăduiește în nici un fel importanța existenței unui lider care să se afirme cu preponderență. Secretul reușitei acestuia însă, rămîne încadrarea în angrenajul lucrării. În această poziție el se va supune hotărîrilor celorlalți, se va verifica pe sine prin starea de vorbă cu ceilalți și va crește, contribuind în același timp la creșterea celorlalți.

Un exemplu de cum nu trebuie să fie un lider spiritual al bisericii este Diotref - „cărui îi place să aibă ÎNTÎIETATEA ÎNTRE EI și NU VREA SĂ ȘTIE DE NOI” (3 Ioan 9). Apostolul Ioan a fost hotărît să-l confrunte și să restabilească ordinea „din toate bisericile Domnului” („De aceea, cînd voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face.” - 3 Ioan 10).

În aceeași epistolă este descrisă și apariția unui lider veritabil: Dimitrie. De fapt, se pare că 3 Ioan a fost scrisă pentru a-l îndemna pe ne-experimentatul, dar rîvnitorul Gaiu să se ferească de influența nefastă a lui Diotref și să se lase absorbit în sfera de influență a evlaviosului Dimitrie:

„Toți, chiar și Adevărul, mărturisesc bine despre Dimitrie; și noi mărturisim despre el și știi că mărturisirea noastră este adevărată”. „Prea

iubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele, este din Dumnezeu; cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu” (3 Ioan 11,12).

Rezumînd cele spuse în acest subcapitol, trebuie să atragem atenția celor care lucrează astăzi în biserici asupra devierilor de „metodă”, care au apărut și să-i îndemnăm pe toți să revină la principiile biblice ale pluralității de presbiteri, ale unanimității în decizii, ale colaborării și subordonării reciproce și ale recunoașterii liderilor înzestrați pentru reprezentare și coordonare.

11. Pași practici în formarea cărmuitorilor spirituali

Trecem acum la partea practică a procesului de formare a presbiterilor Bisericii. În 1 Timotei 3:1, apostolul Pavel face o afirmație care a fost mult timp și în multe locuri un prilej de tulburare:

„Adevărat este cuvîntul acesta: Dacă dorește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.”

Dorința aceasta a fost considerată adesea drept o ambiție firească, iar în bisericile în care funcționa deja cîte un păstor, o asemenea dorință a fost considerată drept o încercare de „răsturnare” a păstorului sau de divizare a bisericii. În majoritatea cazurilor, cei care au dorit să intre în slujire ca „episcopi”, n-au avut zile ușoare.

Nădăjduim că acuma, după ce am clarificat semnificația termenului de „episcop” și după ce am stabilit că în biserica primară, principiul pluralității era „regula de aur” a lucrării, ne va fi tuturor mult mai ușor să vedem de ce ne spune apostolul Pavel că trebuie să-i privim cu ochi buni pe cei ce doresc „promovarea în lucrare”.

În chiar inima Noului testament, între cărțile destinate Neamurile și cărțile destinate evreilor, se găsesc materiile de studiu pentru cei chemați la lucrarea creștină. La prima vedere, ele sunt adresa lui Timotei, Tit și Filimon, dar Dumnezeu nu le-ar rînduit spre păstrare dacă ar fi vorba doar de ei. Scrierile acestea sunt adresate tuturor lucrătorilor din bisericile locale de pretutindeni.

Cum poate ajunge un lucrător „desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”? Am putea înlocui expresiile de mai sus prin altele două, contemporane; complet și competent. Cum poate ajunge cineva „complet și competent”? Este visul și dorința oricărui lucrător în via Domnului. Este ținta școlilor care-i pregătesc și așteptarea bisericilor care-i așteaptă la slujire. Apostolul Pavel ne dă două metode: modelul mai marilor noștri și Cuvîntul lui Dumnezeu. Pare simplist, dar numai la prima vedere. Vă propun o abordare diferită a subiectului.

Omul este o creatură înclinată să imite pe cei din jur, de aceea avem nevoie de modele vrednice de urmat. „Tu însă ai urmărit de aproape

învățătura mea, purtarea mea, hotărârile mele“ spune Pavel în 2 Tim. 3:10. Nu există succes fără succesori și nu există ucenici fără modele vrednice de urmat. Aș adăuga aici ceva despre treptele procesului de ucenicie:

- Prima fază: eu fac și tu te uiți
- Faza a doua: eu fac și tu mă ajuți
- Faza a treia: tu faci și eu te ajut
- Faza a patra: tu faci și eu mă uit

Avem însă nevoie de ceva mai solid și mai stabil decât oameni la care să ne uităm, de aceea Pavel ne vorbește despre Biblie. El scrie:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, ...“ 2 Tim. 3:16).

Verbele acestea sunt acțiunile dinamice ale unei persoane, nu atributele statice ale unei cărți. De fapt, spune Pavel, Biblia nu este o carte ca oricare alta. Scriptura este o portavoce a lui Dumnezeu, o fereastră deschisă prin care auzim vocea Lui. Nu avem de a face cu o carte, ci cu autorul ei, care este viu, se uită la noi și interacționează cu noi. Mai mult decât o carte pe care o citim, Biblia este o carte care ne citește pe noi înșine. Biblia este vocea unui tată desăvârșit care-și crește cu drag copiii. Scriptura este un proiect la care a lucrat Dumnezeu de-a lungul secolelor, un instrument făurit de El pentru modelarea caracterului oamenilor.

Citește-o! Roagă-te întotdeauna să auzi vocea lui Dumnezeu! Ascult-o! Fă întotdeauna ce-ți spune! Ai de-a face cu Creatorul tău care-ți vobete. Nu tu, nu înțelepciunea ta te va face complet și competent pentru orice lucrare bună, ci Duhul lui Dumnezeu care-ți vorbește direct și proaspăt ori de câte ori deschizi Biblia cu anticipare, cu smerenie și cu credință.

Pentru cei ce vor să înțeleagă mai bine Scripturile, atragem atenția asupra faptului cădeclarația lui Pavel din 1 Timotei 3:1, este introdusă cu afirmația: „Adevărat este cuvântul acesta...“. Aceeași introducere solemnă o mai întâlnim și în capitolul 1:15. Și acolo, ea precede un citat pus între ghilimele. Nu greșim dacă presupunem că și primul citat și cel de-al doilea au fost preluate dintr-o altă scriere pe care o bănuim a fi fost o mărturisire de credință și de principii de organizare publicată în vremea aceea și cunoscută de majoritatea bisericilor. (vezi și 1 Timotei 4:9; 2 Timotei 4:11; Tit 3:8)

Iată de ce credem noi că „Dacă cineva rîvnește să fie episcop, dorește un lucru bun”:

a. Biserica trebuie să aibe „episcopi”. Pluralitatea conducătorilor spirituali este o binecuvîntare și o condiție a binecuvîntării. Dumnezeu a

investit diferite daruri în diferite persoane și Biserica are nevoie de slujirea acestor credincioși, „dăruți de Hristos trupului Său”. Nimeni nu trebuie să aibe pretenția de a fi suficient singur. Pavel însuși, cu care nu ne putem asemăna prea mulți în capacitate, a ajuns să suspine și să ofteze spunînd: „Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2:16)

Dar va zice cineva: „Bine, dar și noi avem pluralitate în comitetele bisericilor”. Este adevărat și nu este adevărat. Într-un fel este vorba despre o pluralitate, căci sînt mai mulți participanți. Totuși, la o privire mai atentă, comitetul bisericii, așa cum funcționează el în majoritatea cazurilor, este mai mult o influență a societății înconjurătoare, decît o materializare a principiilor biblice. De-a lungul istoriei, Biserica a preluat forma de organizare prevalentă în societatea în care a viețuit. În timpul monarhilor, structura bisericilor a devenit piramidală, cu ierarhii bine stabilite și cu un „cap” pămîntesc, greu de justificat în contextul existenței „Capului ceresc”. După ce au apărut democrațiile, moda s-a schimbat și în biserici și au apărut modelele de conducere bazate pe „autoritatea mulțimii” („adunările generale”), sau pe „autoritatea reprezentanților aleși și schimbați periodic”. Toate aceste forme de conducere a Bisericii nu aparțin ei, în lumina învățăturii Nou Testamentale. Biserica nu este „lumea” și ea nu ar trebui să facă așa de ușor compromis cu strategiile și structurile „lumii”.

Biblia spune că Biserica trebuie condusă de o pluralitate de lideri duhovnicești, promovați în măsura în care dovedesc maturitate spirituală („presbiteri”) și capacitate specifică de slujire („episcopi”). Numai darurile spirituale pot autoriza pe cineva să intre în slujirea Bisericii, iar cine are un dar în sfera conducerii, nu trebuie schimbat în fiecare an, pe dăunătorul principiu al „rotării cadrelor”. Comitetele alese anual, nu fac altceva decît să ațîțe mîndria și orgoliul firii pămîntești și, în realitate, împiedică creșterea nedînd nici o șansă celor recunoscuți de Biserică să crească într-un climat de responsabilitate continuă și consacrare. Membrii comitetului nu sînt considerați întotdeauna „la același nivel cu păstorul” și de multe ori, „comitetul”, este sortit să se subordoneze păstorului care conduce cu formula: „Dumneavoastră și-așa nu veți mai fi în comitet anul viitor, așa că lăsați cum spun eu, căci eu rămîn în lucrare”.

Pentru a se reîntoarce la strategia lucrării lui Hristos în Biserică, adunările creștine de astăzi ar trebui să-și caute păstori - învățători care să cunoască foarte bine Biblia și care să înceapă un proces de identificare și creștere a liderilor potențiali din sînul frățietății. O asemenea preocupare nu ar fi un lucru nou, ci ar însemna o reîntoarcere la metodele folosite de apostolul Pavel și recomandate de el tuturor lucrătorilor pe care i-a format și promovat în slujire. Iată ce-i scrie el lui Timotei:

„Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de nădejde, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:1,2).

În acest pasaj identificăm un „lanț de creștere” sau un „proces de creștere în lanț”. În total, există patru generații de lideri spirituali, pe care Pavel ni-i prezintă transmițându-și învățătura unii altora așa cum alergătorii își predau unul altuia ștafeta. Iată structura procesului descris de Pavel:

1. Pavel l-a învățat pe ...
2. ... Timotei care trebuia să încredințeze învățătura...
3. ... la alți oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe...
4. ... alții.

În ierarhia preocupărilor lui Pavel, creșterea bisericilor nu l-a împiedicat să-și facă timp să crească și câțiva lideri ai bisericii. Mulțimea nu l-a împiedicat pe el, să caute cu ardoare „persoana chemată” să-i ducă mai departe slujba. Credem că acesta este motivul pentru care bisericile din primul veac nu au avut nevoie de Seminarii Teologice și de Organizații Misionare. Bisericile primului veac au fost și Seminarii și Societăți Misionare, iar păstorii - învățători și evangheliștii au fost veritabili profesori și neobosiți misionari.

Dacă fiecare păstor - învățător de astăzi s-ar întoarce la „strategia lui Hristos în Biserică” și ar crește câte un singur credincios „dornic să fie episcop” în fiecare an, în câțiva ani nu am mai recunoaște fața lucrării creștine din lume. Fără mijloace de transport și fără cărți, liderii bisericii din primul veac au răspândit biserica într-un timp record în tot imperiul roman. Astăzi, cu toate avantajele moderne pe care le avem la dispoziție, noi sîntem departe de randamentul lor. Falimentul lucrării de astăzi poate fi explicat într-o singură frază: „Păstorii - învățători nu mai cresc episcopi, ci au schimbat strategia lucrării lui Hristos, încercînd să crească biserici !”

b. Dorința de a fi episcop, este o formidabilă motivație de creștere. Observați că în textul din 1 Timotei 3, după versetul care conține dorința, urmează alte cîteva versete cuprinzînd calificativele pe care trebuie să le întrunească un credincios pentru a fi promovat în lucrare. Versetul doi începe foarte interesant cu expresia: „Dar trebuie ca episcopul să fie...”

Lipsa de creștere spirituală este o consecință a apatiei care domnește în majoritatea bisericilor. Făcînd un comentariu la textul din Apocalipsa 3:15,16 unde scrie despre credincioși aflați la diferite nivele de „temperatură” (rece, căldicel, în clocot), cineva remarcă pe bună dreptate următoarele: „Bisericile de astăzi sînt cel mult căldicele și dacă ar intra în adunările noastre un credincios cu adevărat plin de rîvnă pentru Domnul,

ceilalți l-ar categorisi imediat drept „fanatic”. Temperatura noastră spirituală a ajuns să fie atât de scăzută, încât un creștin normal s-ar părea că „are febră”.

În acest context contemporan, este evident că dorința cuiva de a ieși din amorțeală și a deveni episcop „este un lucru bun”. Un păstor înțelept nu va stinge această dorință, ci se va strădui să o cultive și să o transforme într-un proces regulat de creștere. Ca și apostolul Pavel, trebuie să trecem de la exprimarea dorinței la lista de calificative, și pas cu pas, să urmărim creșterea care va aduce recunoașterea bisericii și promovarea în slujire. Celor ce vor să devină episcopi trebuie să li se deschidă calea unei pregătiri serioase și sistematice.

12. Procesul de identificare și formare a presbiterilor

Păstorii - învățători și bisericile care vor să revină la strategia lui Hristos pentru lucrarea în trup trebuie să urmeze etapele procesului de mai jos:

1. *Începe un studiu biblic pentru frații din adunare.* Include în acest studiu pe cei care vor să devină presbiteri, pe cei pe care îi vezi tu că ar prezenta un potențial latent pentru conducere, și apoi lasă ușa larg deschisă pentru toți aceia care doresc să învețe.

2. *Predă teologie biblică.* Dă-le o temelie doctrinară puternică (în special învățătura biblică despre Biserică) și învață-i metode corecte pentru studierea și tălmăcirea Scripturii.

3. *Învață-i să aplice în viață tot ceea ce învață.* Cum spunea Spurgeon, sîngele din vinele lor trebuie să ajungă „îmbibat cu Biblie”. Străduiește-te să le arăți cum să rezolve probleme practice de viață și cum să aplice principiile Scripturii pentru a da un răspuns problemelor vieții.

4. *Împărtășește-le gîndirea ta, dar varsă-ți asupra lor și simțirea.* Transmite-le și lor ceva din pasiunea ta pentru Hristos și pentru Biserica Lui. Împărtășește-ți cu ei și bucuriile și necazurile. Fă-i să-și simtă inimile bătînd alături de inima ta. Unitatea în gîndire, atât de necesară unității în lucrare este un rezultat al unității în învățătură și în simțire. Amîndouă trebuie să împletite împreună.

5. *Fă-i să se simtă o parte semnificativă în orice hotărîre pe care o iei.* Nu numai că „este o înțelepciune în mulțimea sfetnicilor”, dar sfătuindu-te cu ei îi antrenezi de fapt să ia decizii într-un cadru biblic. Vă ridicăți sau cădeți împreună. Nimeni nu rezistă în picioare singur - deveniți pe zi ce trece o echipă și ei vor învăța încet, încet, să împărțiți responsabilitățile.

6. *Cheltuiește un timp special cu fiecare în parte.* Aceasta va face ca viețile voastre să se armonizeze mai bine.

7. *Atrage-le atenția și muștră-i.* Întâmpină greșelile lor cu o dragoste plină de încurajare. Fii sincer.

8. *Dă-le responsabilități progresive încredințându-le anumite sectoare de slujire.* Aceasta le va da ocazia să-și descopere și să-și dezvolte capacitățile de conducere. Provoacă-i să învețe să ia singuri inițiative, apoi împărtășești-vă reciproc impresiile și frământările slujirii. Acest timp este cum nu se poate mai potrivit pentru învățarea principiilor biblice de conducere. Confruntarea cu practica îi face dornici să învețe.

9. *Roagă-te pentru ei.* Aceasta te va face să-i păstrezi în inimă - și-i va da lui Dumnezeu ocazia să se slăvească pe Sine în viețile lor.

10. *Sacrifică pentru ei.* Aceasta îi va face să cunoască cât de mult îi iubești și cât de mult te preocupă ceea ce este în folosul lor.

11. *Mai mult ca orice, dă-te pe tine însuși pildă pentru ei.* Acesta este secretul credibilității. Dacă reușești să dai un exemplu bun, poți fi iertat dacă greșești în unele privințe, dar dacă nu reușești să fi un bun exemplu, toate reușitele tale în celelalte domenii vor fi zadarnice.

Păstorul - învățător care va urma pas cu pas aceste etape, va ajunge într-o bună zi să-și dea seama că, încet, încet, oamenii aceia îi vor deveni egali în lucrare, „nemaținându-se de poala hainei lui”, ci stîndu-l alături și făcîndu-l atent cînd „a greșit-o” !

După ce tot procesul a fost completat, păstorului - învățător nu-i mai rămîne decît o singură îndatorire: să caute alți frați din adunare și să ia totul de la capăt. De data aceasta însă, nu va mai fi singur. El va putea să spună fiecărui „Timotei”: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de nădejde, care să fie în stare să învețe și pe alții”. (2 Timotei 2:1,2). În Bisericiile în care se practică acest sistem de creștere și promovare în lucrare nu se mai plînge nimeni că nu sînt deestule Seminarii sau Școli teologice. Adunarea însăși devine locul de formare al lucrătorilor și baza lor de activitate misionară.

13. Caracterul presbiterilor

Spre deosebire de ceilalți lideri din lume, presbiterii trebuiesc cercetați și promovați în acord cu normele prevăzute în Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să fie aleși pe baza abilităților lor naturale, (descurcări, cu succes financiar, populari, etc.) ci pe baza calificativelor lor spirituale și a darurilor duhovnicești pe care Biserica le recunoaște.

Chemarea la slujba de presbiter este o chemare înaltă și asupra celor aleși pentru această slujire apasă o responsabilitate mai mare decît asupra celorlalți credincioși din adunare. Autorul epistolei către Evrei ne spune

despre presbiteri că ei: „priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele”. (Evrei 13:17)

Din cauza realității descrise mai sus, Biblia pretinde celor care doresc să „fie episcopi”, o serie de calități și caracteristici pe care le găsim enumerate în 1 Timotei 3:1-7 și Tit 1:5-9. Ambele liste de calificative încep cu același calificativ general: „fără prihană”. Aceasta include într-un sens larg toate calificativele enumerate după el. A fi „fără prihană” implică ideea de a fi deasupra oricărui reproș. Un presbiter trebuie să fie un model pentru ceilalți. (Exemplu: Dacă el a fost divorțat sau dacă a fost implicat într-o afacere murdară, aceste lucruri ar putea să-l pună în imposibilitatea de a lua măsuri disciplinare asupra celor aflați în situații asemănătoare.)

Celelalte calificative enumerate în pasajele amintite sînt mult mai specifice și se împart în patru categorii distincte:

A. Calificative personale - În întregul lor, ele definesc un caracter cu o înaltă moralitate.

1. „*Bărbatul unei singure neveste*” - arată că un presbiter trebuie să fie un soț credincios soției sale, trăind o viață conjugală curată, fără relații sau atitudini adulterine. Aceasta nu are însă nici o legătură cu vreun divorț anterior convertirii și nici nu interzice celor necăsătoriți promovarea în slujire.

2. „*Cumpătat*” - înseamnă să nu aibe nici un fel de excесе în viață.

3. „*Înțelept*” - înseamnă să fie sensibil și cu o minte ageră, dar mai ales înseamnă să fie gata să pună în practică tot ce învață în Cuvîntul lui Dumnezeu.

4. „*Vrednic de cinste*” - înseamnă a avea o purtare bună care să-i atragă respectul celor din jur.

5. „*Nu încăpățînat*” - înseamnă să nu fie interesat mai mult să facă ceea ce-i place, decît să slujească acolo unde i se spune.

6. „*Nici mînios*” (*blînd*) - înseamnă să aibe stăpînire de sine.

7. „*Drept*” - înseamnă să știe să dea fiecăruia ce i se cuvine.

8. „*Devotat*” (sfînt) - înseamnă să-și îndeplinească datoria față de Dumnezeu în consacrare totală.

9. „*Nu iubitor de bani*” (nici lacom de cîștig mîrșav) - înseamnă că viața lui nu trebuie subordonată acumulării de bunuri materiale.

B. Calificative în viața de familie - Cuvîntul lui Dumnezeu reglementează viața de familie.

1. „*Să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința*” (aceasta pare a se referi la copiii mici), „*avînd copiii credincioși*” (aceasta pare a se referi la cei destul de vîrstnici pentru a fi direct răspunzători în fața lui Dumnezeu)

2. „*Să-și chivernisească bine casa*” - altfel, bărbatul acela nu va ști cum să îngrijească de Biserica lui Dumnezeu.

C. Calificative în relațiile cu alții - În relațiile interpersonale un presbiter trebuie:

1. „*Să nu fie nici bețiv*” - aceasta interzice cu desăvârșire beția.

2. „*Nici bătaș*” - aceasta interzice pornirile revanșarde și pune o stavilă firilor iuți la minie.

3. „*Să fie blînd, nu gilcevitor față de alții*” - se explică de la sine.

4. „*Să fie primitor de oaspeți*” - aceasta înseamnă că un presbiter trebuie să-și pună casa la dispoziția lucrării și că dragostea de oameni trebuie să se manifeste și prin sacrificiul comodității căminului.

5. „*Iubitor de bine*” - înseamnă că el trebuie să caute binele altora și că el se va bucura din toată inima de reușitele celorlalți.

6. „*Să aibe o bună mărturie din partea celor din afară*” - Această calitate este foarte necesară pentru credibilitatea mesajului Evangheliei. Conducătorii Bisericii nu au voie să fie învinuiți de ipocrizie de cei din lume.

D. Calificative în viața de credință - Acestea sînt calificative spirituale și măsoară creșterea și maturizarea.

1. „*Să nu fie întors la Domnul de curînd*” - înseamnă să nu fie proaspăt convertit și nu are prea mult de-a face cu vîrsta (Timotei era tînăr, dar aceasta nu i-a fost un handicap - „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea” 1 Timotei 4:12). Acest calificativ pretinde maturitatea spirituală ca pe o condiție prealabilă slujirii ca presbiter.

2. „*Să fie în stare să învețe pe alții*” - presupune o temeinică cunoaștere a Scripturilor și abilitatea de a se face ascultat și înțeles de ceilalți.

3. „*Să fie în stare să sfătuiască*” - aceasta cere o experiență personală bogată și un deosebit simț de sensibilitate în înțelegerea problemelor celorlalți. Cea mai bună sfătuire este rezultatul înțelegerii corecte a Cuvîntului lui Dumnezeu și a felului în care el este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17)

4. „*Să înfrunte pe potrivnici*” - Ca păstor, presbiterul trebuie să apere turma de „lupii răpitori”. Mulți dintre aceștia vin să atace din interior, „îmbrăcați în piele de oaie”. „Știu bine că..., se vor vîri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vă vor învăța lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați !...” (Faptele Apostolilor 20:29,30)

Nu există creștere spirituală fără creștere în cunoașterea Cuvîntului! Atît cel ce vrea „să fie episcop”, cît și cel ce ocupă această poziție de multă vreme, trebuie să stăruiască în „citire și în învățatura pe care o dau altora”. Un presbiter trebuie să aibe o îndoită abilitate în sfera Cuvîntului. El trebuie să fie în stare să învețe pentru sine și în stare să-i învețe și pe ceilalți. El trebuie să primească învățatura și să o dea celorlalți. Îngîmfarea l-ar putea împiedica de la prima, iar comoditatea și teama de concurență, de la a doua. Iată de ce, un presbiter nu trebuie să uite că el nu este decît un intermediar între oi și „Marele Păstor al oilor” (1 Petru 5:4), niciodată stăpîn peste ceilalți („nu ca și cum ați stăpîni peste cei ce v-au căzut la împărțeală” - 1 Petru 5:3), și niciodată indispensabil sau de neînlocuit („nu de silă, ci de bună voie”, „și în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie” - 1 Petru 5:2,5).

Un presbiter trebuie să fie ocupat pînă la pasiune cu creșterea celorlalți. Nu cu o creștere numerică, ci cu creșterea spirituală. Nu avem nici un drept să-i cerem lui Dumnezeu mai multe oi, atîta timp cît cele ce ne-au fost încredințate nu au crescut suficient. Atîta vreme cît în cei prezenți nu se vede creșterea, presbiterii Bisericii n-au voie să se gîndească la cei din afară. De fapt, un presbiter are în responsabilitate Biserica și în măsura în care preocuparea lui va da roade în Biserică, Biserica va avea grijă ea însăși de evanghelizarea lumii.

Ca strategie, presbiterul trebuie să se ocupe de oi, încercînd să nască presbiteri, lăsînd „nașterea altor oi” în seama oilor. O turmă bine îngrijită și hrănită corespunzător nu va întîrzia să se înmulțească. Din păcate, mulți presbiteri nu și-au însușit această strategie și lucrarea suferă. Ei se istovesc în încercarea de a evangheliza „în afara” Bisericii, în timp ce turma încredințată lor arată jalnic și este prea neglijată pentru a-și îndeplini datoria în lume. Cineva spunea că: „Se aud prea multe predici de evanghelizare în Biserică și mult prea puține în lume”. Legea fundamentală a lucrării lui Dumnezeu prin Biserică, este cuprinsă de fapt în acest postulat simplu: **„Biserica se adună ca să învețe și se răspîndește ca să evanghelizeze!”**

Pe măsură ce sfinții se maturizează, ei vor evangheliza în cadrul propriilor lor sfere de influență și vor atinge cu mesajul mult mai mulți oameni decît ar putea atinge păstorul, ca lucrător de unul singur.

14. Ordinarea presbiterilor

Noul Testament arată clar că presbiterii trebuiesc puși deoparte și instalați printr-o procedură specială. Termenul folosit pentru a desemna această procedură este de obicei „Kathistemi”, care se poate traduce prin „a ordina”, dar această terminologie prezintă pericolul ideii de a forma o clasă de „clericia”, ceea ce nu trebuie să se întîmple în bisericile

evabghelice. Conceptul ordinării implică o recunoaștere din partea conducătorilor adunării și o anunțare publică a punerii cuiva deoparte pentru o slujire specifică.

În 1 Timotei 4:14, apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata presbiterilor”.

Actul „punerii mâinilor” își are originea în Vechiul Testament fiind o practică folosită atunci în sistemul de aducere al jertfelor. Cel care aducea preotului animalul de jertfă trebuia să-și așeze mâinile pe capul animalului în semn de identificare cu acesta (Levitic 8:14; 16:21, conform cu Levitic 1:4; 3:2,8,13). Punerea mâinilor a devenit peste vreme un semn prin care cineva se putea identifica cu altcineva și-i putea transfera o binecuvântare, o lucrare sau o responsabilitate.

În același sens, în Noul Testament procedeul de punere a mâinilor peste o anumită persoană ilustrează solidaritatea între presbiterii Bisericii și cel peste care sînt așezate mâinile. Este un altfel de a spune: „Noi te recunoaștem ca pe unul dintre noi. Sîntem alături de tine, te susținem și te declarăm vrednic și dăruit pentru slujirea în Biserică”.

Apostolul Pavel îl avertizează pe Timotei: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaș păcatelor altora; pe tine însuși păzește-te curat” - 1 Timotei 5:22.

Acest verset subliniază părtașia dintre cel ordinar și cel ce ordonează. Cu alte cuvinte ceea ce spune Pavel este: „Ai grijă ce faci ! Dacă îți vei pune mâinile peste unul care păcătuiește și-l vei face prin aceasta părtaș cu tine în lucrare, tu te vei face părtaș păcatelor lui. Dacă nu vrei să trăiești în păcat, înainte de a-ți așeza mâinile asupra cuiva, cercetează bine și cere sfatul Domnului”.

Principiu: Poate fi considerat candidat la ordinare, numai acela care a dat dovadă de competență și maturitate spirituală de-a lungul unei perioade suficient de îndelungate de „încercare” („testare”). O astfel de persoană trebuie așezată în slujire sub supravegherea conducătorilor Bisericii și verificată în ceea ce privește credincioșia în slujire, smerenia și caracterul duhovnicesc al rezultatelor. Fiecare Biserică trebuie să pregătească pentru viitor, bărbați, pe care să-i promoveze în lucrare. Ascultarea de îndemnul: „Rugați pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”, trebuie arătată nu numai în orele de rugăciune, ci și în preocupările de promovare a celor din Biserică în slujirea creștină.

Biblic, procedeul de punere a mâinilor trebuie făcut de către liderii spirituali ai Bisericii, dar aceasta nu exclude în nici un fel participarea întregii adunări la procesul de punere deoparte.

În Faptele Apostolilor 14:23 scrie: „Au rînduit presbiteri în fiecare biserică și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mîna Domnului în care crezuseră”.

Cuvîntul grecesc pentru „au rînduit” este „Cheirotoneo”, care tradus literal înseamnă „a alege prin ridicare de mînă”.

Practică: Promovarea unui nou presbiter trebuie făcută de către cei care sînt deja în conducerea Bisericii, cu asentimentul și participarea întregii adunări.

Chemarea la slujire este ceva subiectiv, lăuntric și nu poate fi subiectul unei examinări obiective. Totuși, ... oricine, mînat de orice fel de pornire, poate spune că se simte chemat să facă o anumită lucrare. Biserica creștină a înlăturat acest pericol prin necesitatea confirmării celor prezenți în adunare. Chemarea subiectivă devine prilej de promovare numai cînd Dumnezeu certifică această realitate prin asentimentul pe care și-l dă Biserica.

15. Disciplinarea unor presbiteri.

Iată ce citim în 1 Timotei 5:19-21:

„Împotriva unui presbiter să nu primești învinuire decît din gura a doi sau trei martori. Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibe frică. Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Isus Hristos și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri fără vreun gînd mai dinainte, și să nu faci nimic cu pătinire.”

Primul lucru care-l desprindem din acest text este că: Un presbiter va fi ținut atacurilor celui rău și-a denigratorilor. Acesta este motivul pentru care „învinuirea” unui singur martor nu este întotdeauna valabilă. Cine păcătuiește azi, va păcătui și mîine, așa că dacă învinuirea este fondată va fi confirmată și de alții.

Al doilea lucru prezentat în text este importanța martorilor serioși. Învinuirea trebuie primită „din gura lor”. Zvonurile și mărturiile auzite din persoană în persoană, ca și scrisorile anonime nu trebuie puse ca probe, ci doar ca un îndemn la o mai atentă veghere.

Al treilea lucru din text este: posibilitatea căderii în păcat. Și presbiterii sînt oameni supuși aceluiași slăbiciuni ca și ceilalți. Păcatul este cu atît mai mare cu cît reușește să atragă după el chiar și pe cei mai destoinici. Să nu ne grăbim niciodată să spunem: „Așa ceva nu se poate !”. Cine-și subestimează adversarul, va avea parte de dureroase surprize.

Al patrulea lucru din text este: necesitatea disciplinării. „Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică”. În Biserica lui Hristos nu există nimeni „infaibil” sau „deasupra celorlalți

în privilegii”. Sfințenia lui Dumnezeu este o normă universală. Călcarea ei, atrage după sine pedeapsă și rușine. Dumnezeu nu are tratamente preferențiale. El nu i-a cruțat nici măcar pe îngeri ! Cei ce nu și-au păstrat vrednicia au căzut sub incidența pedepsei. Nu exista așa ceva ca: puși deoparte pentru tot restul vieții, indiferent de ce se va întâmpla. Singura punere deoparte este pe durata „vredniciei”.

Disciplinarea unui presbiter trebuie făcută public pentru motivul că și slujirea lui a fost publică.

Al cincilea lucru prezentat de Pavel este: obiectivitatea. „Să păzești aceste lucruri fără vreun gând mai dinainte și să nu faci nimic cu părtinire.”

Dumnezeu are un singur standard absolut pe care ne cere să-l aplicăm tuturor. Nu există favoritisme sau păreri preconcepute. „Îngerii aleși” de care ni se vorbește în text sînt martori la felul în care Dumnezeu și Hristos își fac lucrarea cu oamenii. Ei știu că Dumnezeu a pedepsit păcatul celor asemenea lor, cînd Lucifer i-a dus în rătăcire, și așteaptă ca în Biserică să se vadă rîvna lui Hristos pentru neprihănire și credincioșia față de Cuvîntul lui Dumnezeu.

16. Diaconii Bisericii

În limbajul Noului Testament, termenul de diacon nu este un termen de cinste sau de onoare, așa cum este el folosit în unele biserici de astăzi. Mai mult, el nu trebuie să definească un „oficiu” sau o „poziție”. În biserica primară, diaconii erau aleși dintre cei mai smeriți și mai spirituali membri ai adunării cu sarcina de a-i sprijini pe cei chemați să slujească duhovnicește în Biserică.

În traducere „diakonos” înseamnă slujitor, „diakonia” înseamnă slujire, iar „diakoneo” înseamnă a sluji. Într-un sens larg, toți cei ce lucrează în Biserică sînt chemați „slujitori ai lui Hristos și ai Bisericii”. Egalitatea dintre cei credincioși nu trebuie să fie alterată de faptul că Dumnezeu i-a chemat pe unii dintre ei la slujiri specifice care-i fac să fie mai „vizibili” și mai influenți” decît ceilalți.

Singura ierarhie a creșterii creștine este aceea a slujirii.

„Dacă vrea cineva să fie cel dintîi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor !” (Marcu 9:35)

„Știți că cei priviți drept cîrmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpînire. Dar între voi să nu fie așa. ci oricare din voi va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru. Căci Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți !” (Marcu 10:42-45)

Aceste cuvinte ale Domnului Isus au rămas și astăzi „normă” pentru Biserică. Fiecare lucrător din Biserică trebuie să se vadă pe sine în această lumină.

Poziția de diacon a apărut în circumstanța unei crize declanșată de nedreptatea aparentă făcută cu ocazia împărțirii unor ajutoare materiale (Fapte 6:1-4). Rațiunea inițierii slujbei de diacon a fost eliberarea presbiterilor de povara treburilor materiale:

„Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6:2-4).

Din acest pasaj înțelegem că:

1. Diaconatul a apărut din necesitate - Dacă nu ar fi fost împrejurarea aceea, Biserica din Ierusalim nu ar fi ales diaconi. Slujitorul apare atunci când este nevoie de o slujire ! De exemplu, nimeni nu angajează un zidar dacă nu are de gând să zidească ceva. A alege diaconi, numai pentru că așa cere structura și tradiția bisericii locale înseamnă a nu înțelege Biblia și a cădea în primejdia „formalismului”.

Apostolii au spus: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese” (Faptele Apostolilor 6:2). Cineva trebuia să slujească și la mese. Situația creată de înmulțirea numărului ucenicilor a făcut necesară această slujire.

2. Diaconii au fost aleși de Biserică ca și colaboratori ai apostolilor - Între aceste două grupuri formate în Biserică nu a existat nici ierarhizare și nici concurență. Textul scrie că „apostolii și-au pus mâinile peste ei” (6:6). Gestul acesta a însemnat „identificarea” apostolilor cu noii aleși, „primirea” în rîndul slujitorilor Bisericii din Ierusalim. Punerea mâinilor peste diaconi nu arată „superioritatea” apostolilor, așa cum se crede uneori, ci intrarea lor în „părtășie”. Acest lucru se vede și mai bine în textul din 1 Timotei 5:22, în care Pavel îl sfătuiește pe mai tînărul Timotei așa: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaş păcatelor altora; pe tine însuși păzește-te curat”.

3. Diaconii au trebuit să aibe anumite calități - Cerințele descrise în text sînt: „alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune” (Fapte 6:3).

Ei au trebuit să fie aleși din mijlocul adunării și de către adunare. Biserica, fiind trupul lui Hristos, a fost chemată să-și identifice mădularele potrivite pentru această slujire.

Ei au trebuit să nu fie cu nimic mai prejos spiritual decît apostolii. Lucrul acesta se vede și mai lămurit atunci cînd studiem listele de calități pe care le recomandă Pavel lui Timotei și Tit, atunci cînd îi însărcinează pe aceștia cu identificarea și instalarea „presbiterilor și diaconilor” (1 Timotei 3:1-13 și Tit 1:5-9). Singura deosebire între cerințele aplicate „presbiterilor” și cele aplicate „diaconilor” este „capacitatea de a-i învăța pe alții”. (pentru presbiteri se cere „să fie în stare să învețe pe alții” (1 Timotei 3:2) Caracterul ambelor grupe de slujitori a trebuit însă să fie același. Dumnezeu și Hristos nu au „slujitori de categoria a-I-a” și „slujitori de categoria a-II-a” !!

4. Numărul diaconilor a fost proporțional cu lucrareanecesară - Așa cum am mai spus, alegerea diaconilor nu se face „din obicei” sau „de formă”. Orice slujitor al Bisericii trebuie să știe precis ce are de făcut. Alegerea după „numărul de membri” nu este justificată decît în măsura în care membri aceștia produc probleme care trebuiesc rezolvate de cineva. Un membru ales în comitetul de diaconi, care nu știe care-i este îndatorirea este un non-sens și, de fapt cel ce nu știe ce are de făcut nu are nici ce căuta în slujirea de diacon.

Refuzînd principiul „pluralității presbiterilor” anumite biserici încearcă să balanseze activitatea păstorului unic, prin alegerea unor diaconi „responsabili” sau „președinți” de adunări. Ce simplu ar fi să ne întoarcem la terminologia și practica Bibliei !! Dacă nu o vom face ne vom cufunda tot mai mult în neînțelegeri născute din amestecarea specificurilor celor două grupări de slujitori. Păstorii sau presbiterii vor răspunde în continuare de lucrări administrative, iar „diaconii” vor da în continuare Cina și vor oficia în continuare botezuri și nunți, în multe locuri ajungînd să fie un obstacol serios în promovarea unui veritabil păstor-presbiter.

Sînt diaconii aleși pe viață?

Este interesant că pe cei șase aleși în Biserica din Ierusalim nu-i mai întîlnim pomeniți ca diaconi nicăieri. Excepție fac Ștefan și Filip, pe care-i întîlnim în alte pasaje, dar interesant, cînd îi întîlnim din nou, ei fac alte slujiri în Biserică.

Pe Ștefan îl întîlnim în Faptele Apostolilor 6:8-15 și 7:1-60, ca pe un lucrător prin care Dumnezeu făcea „minuni și semne mari în norod” (6:8) și care i-a înfruntat pe marele preot și pe mai marii poporului evreu, plătind cu viața încercarea sa de a-i convinge că Isus este Christosul.

Pe Filip îl întîlnim în Faptele Apostolilor 21:8. În împrejurarea descrisă, el este numit: „Filip evanghelistul, care era unul dintre cei șapte”. Cu siguranță că el și-a meritat această nouă numire, de vreme ce încă din Faptele Apostolilor 8:5-13,26-40, el începuse să lucreze ca evanghelist, întorcînd la Domnul poporul Samariei și pe famenul etiopian.

Aceste cazuri ne fac să credem că cei șapte oameni aleși ca diaconi în biserica din Ierusalim și-au păstrat această numire exact atîta timp și numai atîta timp cît slujirea lor ca diaconi a fost necesară. Cînd a încetat nevoia slujirii, a încetat și slujirea lor.

În același timp, trebuie să subliniem că Duhul Sfînt nu dă „darurile spirituale” necesare slujirii, doar pe perioade scurte de, să zicem, un an de zile. Obiceiul de a-i schimba pe diaconi în fiecare an, pe principiul „rotării cadrelor” nu este nici biblic și nici binefăcător pentru formarea slujitorilor Domnului în Biserică. Este bine ca diaconatul să constituie o lucrare născută din necesitate la care să fie chemați oameni potriviți și în care să fie păstrați acești oameni atîta timp cît sînt necesari și cît timp nu sînt și mai necesari într- o altă formă de slujire.

Pot femeile să slujească ca și diaconi?

În Romani 16:1 Pavel scrie: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a bisericii din Chencrea, s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie”.

În Timotei 3:11 se vorbește deasemenea despre „femeile” chemate să fie diaconițe. Cuvîntul grec folosit este „gunaikas”, care interzice tălmăcirea conform căreia aceste femei ar fi numai soțiile diaconilor amintiți mai sus. Pavel nu a putut folosi termenul de „diaconiță” pentru simplul fapt că un astfel de termen nu există în limba greacă. În acest text din 1 Timotei 3, apostolul scrie că femeile chemate să fie diaconițe „trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate și credincioase în toate lucrurile” (3:11).

Răspunsul pe care-l dă Biblia întrebării puse în titlul acestui pasaj este deci: Da. Femeile pot ocupa locuri de slujitori că diaconițe ale Bisericii.

Poate și cel mai frumos text pe care l-am putea cita atunci cînd discutăm problema slujirii ca diaconi în biserică, este acela din Filipeni 1:1:

„Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sînt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii...”

O biserică armonioasă trebuie să trăiască în pace și în liniște lucrînd la mîntuirea oamenilor și la creșterea celor credincioși. Într-o astfel de biserică toți sînt chemați să fie „sfinți”. Din mijlocul lor, Dumnezeu îi cheamă pe unii la slujirea Cuvîntului și la creșterea spirituală a celorlalți făcîndu-i „episcopi” (păstori - presbiteri), iar pe alții îi ridică pentru a le da o mîna de ajutor acestora, scutindu-i de povara treburilor administrative și gospodărești. Acești slujitori, chemați să rezolve problemele trecătoare în viața Bisericii, se numesc „diaconi”.

În Biserică, unii sunt chemați să cârmuiască prin autoritatea Cuvântului și prin pilda personală, iar ceilalți sunt chemați „la lucrarea de slujire” pentru ca „prin ceea ce dă fiecare încheietură”, trupul Bisericii să crească „potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efes. 4:16).

Activitatea presbiterilor este supusă examinării credincioșilor din adunare. Aceștia pot retrage calitatea de presbiter celui ce nu este vrednic, pot să nu-i reînnoiască mandatul la termenul de evaluare și pot suspenda chiar întregul grup de presbiteri aflat la conducerea Bisericii pentru a-l înlocui cu un alt grup mai vrednic și mai aliniat la voia lui Dumnezeu. Orice „chemare” subiectivă a unui om sau a unui grup de oameni trebuie întotdeauna confirmată „obiectiv” de către „ceilalți” din adunare. Ei pot și trebuie să-și exprime călăuzirea pe care o au de la Domnul („să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece” – 1 Cor. 14:29).

Însă ce nu se poate, este ca o Biserică să fie condusă permanent și perpetuu de adunarea generală. O asemenea „rânduială” ar nega toate rânduilele stabilite de apostolul Pavel în Bisericile lui Dumnezeu.

O inversare a priorităților și responsabilităților ar fi ca adunarea generală să spună presbiterilor ce să facă (adică să-i „cârmuiască”), iar presbiterii să se transforme în singura categorie de lucrători ai Bisericii. În mod normal, Biserica trebuie să aștepte de la presbiteri „cârmuire”, iar presbiterii să cultive în rândul mădurelor din trupul lui Hristos, dorința de consacrare în slujire.

Casieria Bisericii

1. Două principii fundamentale .
2. Sentimentul dublei proprietăți .
3. Sentimentul responsabilității familiale .
4. Scopurile strîngerii de ajutoare .
5. Timpul strîngerii de ajutoare .
6. Cine trebuie să dea?
7. Cît trebuie să dăm?
8. De ce trebuie să dăm?

„Mulțimea celor care crezuseră, erau o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate de obște. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți care aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețurile lucrurilor vîndute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.” (Faptele Apostolilor 4:32, 34-35)

Sectorul financiar al Bisericii trebuie să se afle în mod normal într-o situație paradoxală: deși în public trebuie să se vorbească despre el cît mai puțin, în particular trebuie să i se acorde o atenție deosebită.

O biserică trebuie să urmărească în mod prioritar bunăstarea spirituală a membrilor ei și evanghelizarea celor pierduți, totuși aceasta nu înseamnă că „spiritualitatea” ei să fie direct proporțională cu ignorarea problemelor materiale și cu neglijența în administrarea lor. Omul este o unitate armonioasă dintre suflet și trup, iar Biserica lui Hristos este chemată să se preocupe și de mîntuirea celui dintîi și de îngrijirea celui de-al doilea.

Poate însă Biserica să se achite de aceste sarcini? Care sînt resursele ei? Ce principii trebuie respectate în administrarea lor? Cît, cînd, cum și unde se strîng banii necesari Bisericii?

La toate aceste întrebări vom încerca să răspundem în studiul care urmează.

1. Două principii fundamentale

A. „Biserica nu strînge ca să aibe, ci ca să investească.” Orice stocare este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Biserica nu trebuie să ajungă bogată în bani, ci în fapte bune înlesnite de manipularea banilor. Pilda talanților și pilda polilor sînt două ilustrații clare ale acestui principiu. (Matei 25:14-30; Luca 19:11-26)

B. „Biserica folosește bunurile materiale pentru scopuri spirituale, și nu invers.” Folosirea lucrurilor spirituale în scopul dobîndirii de pofituri materiale este aspru criticată în Biblie. (1 Timotei 3:3,8; Tit 1:7; 1 Petru 5:2; 2 Petru 2:15; Iuda 11; 2 Împărați 5:19-27)

Se spune că pe cînd îl plimba pe Francisc de Assisi prin Vatican, papa i-ar fi spus, arătîndu-i toată bogăția și toată splendoarea proprietăților Bisericii catolice: „Francisc dragă, astăzi Biserica nu mai poate spune: Argint și aur n-am.” La care umilul călugăr sărac s-ar fi mulțumit doar să completeze: „Dar nici -, Scoală-te și umblă în Numele lui Isus din Nazaret”, nu mai poate spune această Biserică.”

2. Sentimentul dublei proprietăți.

Pentru un om întors la Dumnezeu, este greu, dacă nu imposibil, să fie trasă o linie clară de demarcație între ceea ce este „al meu” și ceea ce este „al Domnului”. Biblia ne spune că toată lumea Îi aparține Domnului:

„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul.” (Geneza 1:1)

„Al Domnului este pămîntul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc.” (Psalmi 24:1)

Un creștin recunoaște toate acestea și știe că nu Îl poate îmbogăți în nici un fel pe Dumnezeu dîndu-i ceva. „Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale mele sînt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele cîmpului... dacă Mi-ar fi fost foame nu ți-aș spune ție, căci a mea este lumea cu tot ce cuprinde ea.” (Psalmi 50:8-12)

Un copil al lui Dumnezeu știe că trăiește în „casa lui Dumnezeu” și că prin Isus Hristos, el este moștenitor al întregii creații a lui Dumnezeu. Într-un sens foarte real, tot ceea ce aparține astăzi lui Dumnezeu, este și

„al nostru”. În pilda fiului risipitor, Tatăl îi spune fiului cel mare: „Fiule, tu totdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău.” (Luca 15:31 ca și Efeseni 1:11; Romani 8:17)

Dacă tot ceea ce există este al Domnului și dacă tot ceea ce este al Domnului este și al nostru, atunci tot ceea ce ni se pare astăzi că este „al nostru” este de fapt „al Domnului” ! La această concluzie firească au ajuns de altfel și primii creștini din Biserica din Ierusalim. Însuflețiți de sentimente noi, ei au căutat să trăiască această nouă realitate așa cum citim în Faptele Apostolilor 4:32, 34,35 (Motto-ul capitolului nostru).

Viața lor de „comună creștină” n-a durat însă prea mult. Dumnezeu a avut altfel de planuri pentru ei și anume: răspîndirea lor printre „neamuri”.

Notă: O situație asemănătoare s-a întîmplat în Argentina. Pe timpul unei mari treziri spirituale, oamenii au început să ia în serios textul din Faptele Apostolilor 4 și să ducă la Biserică paturi, mașini, televizoare și mulți bani rezultați din vânzarea altor case, mașini, etc. În scurt timp, clădirile care adăposteau Biserica s-au transformat în veritabile depozite. Ajunși la impas, creștinii au simțit că ceva nu este în regulă și, după o săptămînă de post și rugăciune, păstorul Juan Carlos Ortiz a spus: „Nu este bine ce facem noi. Este foarte adevărat că toate aceste lucruri îi aparțin Domnului, dar Dumnezeu nu vrea mașini fără șoferi, nici case goale, nici bunuri de care să nu se îngrijească nimeni. El vrea ca să ne dăm Lui în primul rînd pe noi înșine și apoi să îngrijim de toate aceste lucruri materiale, ca și cum ne-ar fi fost încredințate spre păstrare. Noi trebuie să ne considerăm niște ispravnici ai Lui. Luați toate acestea înapoi și nu uitați că de astăzi înainte voi nu mai sînteți proprietari ai acestor lucruri, ci doar administratori. Îngrijiți-le și folosiți-le după voia și spre slava Stăpînului.” Multă vreme după aceea și în multe situații, Biserica obișnuia să spună celor din adunare: „Dumnezeu vrea ca tu să faci cutare sau cutare lucru cu ceea ce ți s-a încredințat, gîndește-te și hotărăște singur”.

Domnul Isus a subliniat poziția de ispravnici și de robi în pasajul din Luca 12:35-48. Apostolii au reluat această învățătură în 1 Corinteni 4:2 și în 1 Petru 4:10.

3. Sentimentul responsabilității familiale.

Biserica este adunarea copiilor lui Dumnezeu. „Dragostea lui Dumnezeu ne strînge” într-o relație nouă care dă naștere familiei creștine. Lucrarea lui Hristos ne-a adunat împreună, ne-a „strîns” (Ioan 10:16) și ne-a „așezat” într-o colectivitate nouă, numită: „Trupul lui Hristos”.

„Căci după cum trupul este unul și are mai multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt

un singur trup, - tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobози; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:12-13)

Dumnezeu a înlăturat barierele dintre noi și ne-a unit într-o relație nouă și desăvârșită în care se manifestă dragostea și unitatea divină. „Așadar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”. (Efeseni 2:19) „Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.” (Coloseni 3:11)

Genul acesta nou de relații s-a dezvoltat chiar de la începutul existenței Bisericii creștine. Iată ce citim în Faptele Apostolilor 2:44-47:

„Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună, erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frîngeau pîinea acasă și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți.”

Lumea de atunci a recunoscut imediat că se împlinse ceva neobișnuit și a privit cu admirație spre viața de părtășie și responsabilitate familială care se manifesta în Biserică.

Pretutindeni pe unde s-au răspîndit apoi, creștinii au dus cu ei această realitate nouă a marii familii creștine. Spre deosebire de ceilalți din lume, ei au început să trăiască preocupîndu-se de nevoile celorlalți, mai ales de soarta celor mai săraci din Biserică. Iată cum este descrisă această preocupare în Galateni 2:9,10:

„Și cînd au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sînt priviți ca stîlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mîna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim; noi la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de săraci și chiar așa am și căutat să fac.”

Exemplul cel mai elocvent de această preocupare pentru bunăstarea celor mai săraci este atitudinea creștinilor răspîndiți în Imperiul Roman, față de creștinii mult mai săraci care trăiau în Ierusalim. De ce erau aceștia mai săraci? Iată motivele:

1. Dacă în timpul lui Solomon, Ierusalimul a fost bogat peste măsură, în timpul Domnului Isus, același Ierusalim se zvîrcolea în brațele sărăciei și mizeriei. Taxele plătite romanilor secătuiseră visteria. În plus, afluența de vizitatori sporise și mai mult consumul făcînd ca toată lumea să ducă lipsă. La sărbătorile mari, evreii din diaspora aduceau odată cu

ei o abundență trecătoare prin darurile închinat la Templu și care se distribuiau apoi poporului sărac.

2. În Ierusalimul sărac creștinii constituiau o grupare persecutată. Credința lor în Hristos, departe de a le atrage simpatia celor de la Templu, îi pusese într-o situație grea. Ei nu aveau acces la împărțirea ajutoarelor. De fapt, capitolele 1 la 8 din Faptele Apostolilor și 1 Tesaloniceni 2:14 ne descriu tocmai această stare de persecuție la care erau supuși creștinii din Ierusalim.

3. Biserica se înmulțea foarte repede, chiar și sub persecuție. Când a luat ființă, în Ziua Cinzecimii, Biserica a cuprins pe mulți dintre cei ce veniseră ca vizitatori la Ierusalim. Acum, acești convertiți nu mai plecaseră înapoi ci rămăseseră cu noua mișcare, locuind în casele celorlalți creștini din cetate. Ceva trebuia făcut pentru rezolvarea problemelor născute de găzduirea acestor musafiri. În Faptele Apostolilor 2:44, stă scris că: „toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște”. Cu timpul, chiar și aceste resurse comune s-au epuizat, așa că ajunseseră să-și vândă ogoarele și averile ca să aibe toți ce să mănînce. (2:45; 4:37; 5:1) Trebuie să știm că Biserica în vremea aceea număra între 15 și 25 de mii de suflete.

4. O altă cauză a sărăciei din Biserica Ierusalimului a fost seceta. În Faptele Apostolilor 11:27-30 ni se amintește despre această situație. Este scris că: „ucenicii au hotărât să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudeea și au trimis acest ajutor la presbiteri prin mîna lui Barnaba și a lui Saul.”

Apostolul Pavel a petrecut mai mult de un an în strîngerea de ajutoare pentru sfinții din Ierusalim. Într-una din epistolele sale, găsim scrise îndrumări despre felul în care trebuie făcută această lucrare: „Cît despre strîngerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi după cum am rînduit Bisericilor Galatiei... “ (1 Corinteni 16:1-6). Chiar și săracii din Macedonia au simțit responsabilitatea ajutorării celor din familia creștină aflată în Ierusalim. Despre fapta lor, Pavel scrie:

„Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterile lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strîngere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întîi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Noi dar, am rugat pe Tit să isprăvească această strîngere de ajutoare, pe care o începuse”. (2 Corinteni 8:1-6)

„După cum sporiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice rîvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiți și în această binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru rîvna altora și ca să vă pun la încercare curăția dragostei voastre. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți. În această privință vă dau un sfat. Și sfatul acesta vă este de folos vouă, care, de acum un an, cei dintîi ați început nu numai să faceți, ci să și voiți. Isprăviți dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avîndu-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.”

„Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strîmtorați; ci este vorba de o potrivire; în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rîndul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: „Cel ce strînsese mult n-avea nimic de prisos, și cel ce strînsese puțin, nu ducea lipsă”. (2 Corinteni 8:7-15)

Aceste texte în care Pavel vorbește bisericilor despre strîngerea de ajutoare pentru sfinții din Ierusalim, ne ajută pe noi să extragem învățătură pentru rezolvarea problemelor financiare ale Bisericii. Cum să fie strînși banii? Cum să se facă strîngerea și cum să fie repartizată suma adunată? Aceste probleme și încă multe altele sînt rezolvate de sfaturile apostolului Pavel. El nu ne dă porunci de la Dumnezeu, ci ne expune principiile și metode practice care trebuiesc să guverneze și astăzi sectorul financiar și administrativ al Bisericii creștine. Să încercăm împreună să identificăm aceste principii și metode care au dat la timpul lor rezultate în bisericile Galatiei, Macedoniei, Ahaiei și Asiei Mici.

4. Scopurile strîngerii de ajutoare.

1. Pentru suportul celor săraci din Biserică - Lucrarea aceasta, despre care am amintit deja, nu este numai o operă de binefacere sau de caritate. În Biserică, ea este o îndatorire față de Dumnezeu și o expresie a dragostei față de aproapele:

„Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac”. (Evrei 13:17)

„Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27)

„Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sînt la Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei: pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvîntările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pămîntești.” (Romani 15:25-27)

2. Pentru suportul dat lucrătorilor din Biserică - Regula generală este ca Biserica să-și susțină material lucrătorii. Apostolul Pavel a primit periodic astfel de ajutoare și, cînd s-a putut, a fost întreținut din munca celor care obișnuiau să-l însoțească:

a. În Filipeni 4:10-16, Pavel le mulțumește creștinilor din Filipi pentru ajutorul material trimis: „Am avut o mare bucurie în Domnul, că în sfîrșit, ați putut să vă înnoiți iarăși sentimentele voastre față de mine. ... Dar bine ați făcut că ați luat parte la strîmtorarea mea. Știți voi înșivă Filipenilor, că de la începutul Evangheliei, cînd am plecat în Macedonia, nici o Biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește „darea” și „primirea”, afară de voi. Căci mi-ați adus în Tesalonic, o dată și chiar de două ori, cîte ceva pentru nevoile mele”.

b. În 1 Corinteni 9:1,4-8,11, apostolul Pavel scrie: „Nu sînt eu slobod? Nu sînt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sînteți voi lucrul meu în Domnul?... N-avem dreptul să mîncăm și să bem? N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră cum fac și ceilalți apostoli, și frații Domnului și Chifa? Ori numai eu și Barnaba n-avem dreptul să nu lucrăm? Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie, și nu mănîncă din rodul ei? Cine paște o turmă și nu mănîncă din laptele turmei?... „Să nu legi gura boului care treieră grîul !”

Dacă vrei ca boul să treiere cu putere, lasă-l să mănînce din grîul pe care-l treieră. Paguba va fi mult mai mică decît ciștigul. În versetul 11 Pavel stabilește un principiu: „Dacă am semănat printre voi bunuri duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera lucrurile voastre vremelnice?” Cu alte cuvinte: „Dacă noi v-am hrănit spiritual, oare nu se cuvine să vă îngrijiți și voi de existența noastră?”

c. În Faptele Apostolilor 18:1-5 ni se spune că Pavel a plecat din Atena la Corint. A ajuns în casa unui Iudeu numit Acuila, refugiat de sub prigoana dezlănțuită la Roma de Claudiu, și „fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei, și lucrau: meseria lor era facerea corturilor. Pavel vorbea în Sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe Greci. Dar cînd au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s-a dedat întru totul propovăduirii, și dovedea Iudeilor că Isus este Christosul”.

Lui Pavel nu-i era rușine să muncească. Totuși de îndată ce a fost posibil, el s-a consacrat în întregime propovăduirii, acceptînd să fie susținut material de către ceilalți creștini.

3. Pentru susținerea lucrării.

Nu trebuie să accentuăm prea mult acest subiect pentru că este clar pentru toată lumea că lucrarea Bisericii creștine are nevoie de un suport financiar puternic. Există clădiri care trebuiesc cumpărate și întreținute, cărți ce trebuiesc scrise și tipărite, emisiuni de radio și de televiziune, material didactic ajutător, etc. Toate acestea se fac pentru Biserică și de aceea dărnicia trebuie manifestată către Biserică. În Faptele Apostolilor 4:35 și 5:2, ni se spune că banii „erau puși la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia.” Nu exista așa ceva ca „dărnicia condiționată” față de Biserică, după exemplul lui: „Vă dau atîta, numai dacă veți cumpăra cutare sau cutare lucru”. Biserica trebuie condusă și administrată de numărul celor care sînt puși deoparte de Duhul Sfînt pentru aceasta. Dărnicia creștină trebuie încredințată lor și ei vor ști să facă cu ea ceea ce este „potrivit înaintea Domnului”.

5. Timpul strîngerii de ajutoare

„În ziua dintîi a săptămînii, fiecare din voi să pună de o parte acasă ce va putea, după cîștigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu”. (1 Corinteni 16:1)

Acest text ne arată clar că pentru apostolul Pavel, strîngerea de ajutoare nu a fost numai un eveniment solitar, ci o practică de zi cu zi a serviciilor de închinăciune de duminica.

Există astăzi voci care pledează pentru alte metode de colectare a banilor, dar principiul enunțat în baza textului de mai sus îndreptățește preocuparea pentru privirea dărniceiei ca o exprimare a sensibilității și responsabilității spirituale a credincioșilor. se poate spune că dărnicia este un barometru spiritual al creștinilor și că ea trebuie să crească odată cu maturizarea în credință:

„După cum sporiiți în toate lucrurile: în credință, în cuvînt, în cunoștință, în orice rîvnă, și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru rîvna altora și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre.” (2 Corinteni 8:7,8)

Strîngerea de ajutoare trebuie deci privită ca o parte complementară creșterii spirituale și inclusă în procesul de închinăciune din timpul serviciilor divine.

6. Cine trebuie să dea?

În textul din 1 Corinteni 16:2, se precizează: „... fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea ...”

Această frază nu exclude pe nimeni din fața responsabilităților financiare ale Bisericii. „Fiecare” credincios trebuie să pună deoparte și să participe la strângerea de ajutoare. Cel ce se crede prea sărac ca să practice dărnicia, trebuie să mai citească încă o dată în Marcu 12:41-44, textul despre dărnicia văduvei sărace și să înțeleagă că ceea ce dăm noi este evaluat de Dumnezeu proporțional cu câștigul nostru. Domnul Isus a lăudat văduva săracă pentru că ea a dat cel mai mare procentaj (100 de procente sau „tot ce avea”). Atâta timp cât avem ceva, avem destul pentru a participa la strângerea de ajutoare.

7. Cât trebuie să dăm?

Textul din 1 Corinteni 16:2b, precizează: „după câștigul lui ...” Dărnicia trebuie să fie după puterile fiecăruia și mai ales, ca un răspuns adecvat la măsura cu care ne binecuvintează Dumnezeu. „Pentru că dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.” (2 Corinteni 8:12)

Părerea cea mai răspândită este că fiecare credincios trebuie să dea bisericii a-10-a parte din ceea ce primește de la Domnul. (Pentru o discuție mai detaliată asupra acestui subiect, vezi anexa „Principii versus Porunci“)

8. De ce trebuie să dăm?

Motivația unui creștin este întotdeauna interioară. El face ceva, pentru că mai întâi el este ceva. Nimic nu trebuie făcut din obligație sau din ipocrizie. Anania și Safira au trebuit să plătească cu viața, lipsa lor de suport interior pentru ceea ce au vrut ei să facă înafară.

Deși nu este îndeobște cunoscut, dărnicia creștină nu este o practică de viață, ci un mod de a fi. Un om născut din Dumnezeu intră într-o realitate nouă în care „este mai fericit să dai decât să primești”. (Faptele Apostolilor 20:35)

Dumnezeu și întreaga creație trăiește după acest principiu: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat... “ (Ioan 3:16); „Dar fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.” (Efeseni 4:7,8) „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăria în parte, cum voiește.” (1 Corinteni 12:11)

Priviți lumea făcută de Dumnezeu și ea vă va învăța principiul dăruirii:

Dumnezeu a făcut soarele și el ne dă căldură.
Dumnezeu a făcut luna și ea ne dă lumina ei.
Dumnezeu a făcut stelele și ele ne dau strălucirea lor.
Dumnezeu a făcut aerul și apa și ele ne dau viață.
Dumnezeu a făcut pământul și el ne dă de mâncare.
Dumnezeu a făcut pomii și ei ne dau fructele lor.
Dumnezeu a făcut florile și ele ne dau parfumul și frumusețea lor.
Dumnezeu l-a făcut pe om, dar oare omul a învățat să dăruiască?

Cam pe la anul 125 după Hristos, un filosof numit Aristides, a scris în apărarea creștinilor următoarele:

„Ei umblă cu toată smerenia și umilința; prefăcătorii nu se găsește în mijlocul lor și se iubesc unii pe alții. Ei nu disprețuiesc pe văduvă și nu-l necăjesc pe cel orfan. Cel ce are dă cu mînă largă celui ce n-are. Dacă văd un străin, îl poftesc sub acoperișul lor, și se bucură împreună cu el, de parcă s-ar fi întîlnit cu un frate, pentru că între ei se numesc frați, nu după sînge, ci după duh și în Domnul; ori de cîte ori vreunul sărac dintre ei pleacă din lumea aceasta, altul dintre ei care prinde de veste, se ocupă de el și-i face o înmormîntare corespunzătoare resurselor lui materiale; cînd aud că unul dintre ei este închis sau persecutat din pricina Numelui lui Mesia al lor, toți ceilalți sar să-l ajute cu ce are de trebuință și dacă este cu puțință să fie răscumpărat, ei îl răscumpără. Dacă se găsește printre ei unul sărac sau în lipsă și dacă ei nu au suficient ca să-l ajute, postesc cu toți două sau trei zile ca să pună deoparte ceea ce trebuie săracului lipsit”.

Nu-i extraordinar? Responsabilitatea ajutorării materiale în familia creștină a Bisericii dovedește tuturor că noi am părăsit în mod practic lumea aceasta egoistă și ne-am făcut deja părtași lumii celeilalte în care dăinuiește dragostea desăvîrșită a dumnezeirii.

Nădăjduiesc că și noi vom fi gata să ascultăm tot ceea ce ne spune Biblia și să fim grabnici în punerea învățăturii în practică. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne arate unde și ce trebuie să schimbăm în viața noastră ca să ajungem în stare să răspîndim în jur, bogățiile de har și lumină pe care El ni le-a dăruit.

Anexe și structuri eclesiale

- 1. Despre ce este vorba în epistolele pastorale? 113*
- 2. Problema unui tipar religios*
- 3. Problema autorității în Biserică*
- 4. Problema suferinței lucrătorilor*
- 5. Principii versus Porunci*
- 6. Vîrste spirituale în Biserică*
- 7. Cauzele lipsei de vitalitate spirituală*
- 8. Muzica „bisericească“ 179*
- 9. Constitutii si structuri Bisericesti 191*
- 10. Constituția Bisericii Baptiste „Bethel” din Anaheim 205*

1. Despre ce este vorba în epistolele „pastorale“?

Ce păcat că la școlile de păstori și de evangheliști plantatori de Biserici nu sunt studiate mai profund epistolele pastorale! N-am nimic împotriva ca la astfel de școli să se studieze greaca, latina, ebraica, management și psihologie, dar toate acestea ar trebui să fie doar studii ajutătoare, anexe ale unor studii serioase asupra epistolelor dedicate de apostolul Pavel formării mai tinerilor săi colaboratori.

M-am dus într-o vizită la Richard Wurmbrand, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie pe coasta de est a Americii. L-am găsit bine dispus și pus pe șagă. L-am întrebat cum a fost pe unde a fost. Mi-a răspuns cu o licărire în ochi:

„M-au chemat la o școală mare de pregătire a misionarilor să rostesc alocuțiunea din cadrul programului festiv de absolvire. Au făcut o serbare mare și cred că eu le-am cam stricat buna dispoziție...”

„Cum așa?” m-am mirat eu, știindu-l om fin și foarte îngăduitor cu ceilalți.

„Păi spune și tu. M-am dus la un microfon și eu am început cu o întrebare de misionar. I-am chestionat dacă știu cum să moară pentru credință, dacă au fost învățați să sufere bătăi și să fie torturați, dacă știu ce să răspundă când vor fi îndemnați să dea numele colaboratorilor de pe câmpul de misiune. Se uitau la mine ca la o arătare și nu mi-au răspuns nimic. Le-am spus că trebuiau să mă cheme pe mine ca profesor. Au pierdut patru ani din viață degeaba. Ceilalți i-au învățat greaca și ebraica, dar nu le-au spus nimic despre viața reală și despre greutățile

care trebuiesc înfruntate în lucrarea Domnului. Ce mai! Le-am cam stricat sindrofia. Nu cred că mă vor mai chema data viitoare.”

Mi-am dat seama că acesta a fost doar jumătate din mesajul rostit atunci în fața studenților, jumătatea cea adevărată și necesară. Eram sigur că a construit apoi cealaltă jumătate în care le-a vorbit despre cei plecați înaintea lor în misiune și despre lucrările extraordinare făcute de Dumnezeu prin ei. M-am bucurat însă pentru privilegiul pe care-l aveam eu, nu numai să-l ascult o oră vorbind pe nenea Richard, ci și să petrec în părtășia lui multe alte ore și zile de ucenicie adevărată. Fiecare tânăr are nevoie să intre în sfera de atracție a unui lucrător cu experiență. La rândul său, ajuns la vârsta maturității, discipolul de altădată îi va învăța pe alții tineri care intră în lucrare. Așa a fost și așa ar trebui să rămână ...

„Mentoratul” a ajuns însă o artă pierdută. Ucenicia (în limbajul Noului Testament) presupune o legătură organică între doi creștini de vârste spirituale diferite. Un „părinte duhovnicesc” crește un discipol mai tânăr. Uneori, ca în cazul lucrării tânărului Timotei în Bisericiile locale pe care le-a păstorit, vârsta duhovnicească n-are nimic de-a face cu vârsta biologică. Această îndeletnicire ne este ilustrată foarte clar în Noul Testament prin viețile și cărțile scrise de către doi dintre cei mai importanți apostoli ai Domnului: Petru și Pavel.

Etapele slujirii lui Petru

În Evanghelii, Petru a fost un ucenic. În Faptele Apostolilor, el a fost un păstor puternic, iar în epistolele sale, Petru s-a manifestat ca un patriarh preocupat de moștenirea pe care o lasă altora. Fiecare etapă din dezvoltarea lui Petru a avut caracteristici diferite.

Ca ucenic, Petru a avut momente de vârf și momente de cădere dureroase, dar a învățat din toate.

Ca păstor/presbiter al Bisericii din Ierusalim, Petru a vegheat asupra procesului de dezvoltare al Bisericii.

Ca patriarh în credință, Petru le-a transmis celor care au venit după el pasiunea pentru lucrare și responsabilitatea pentru păstrarea credinței.

În Evanghelii, Petru a învățat, în Faptele Apostolilor, Petru a îndrumat, iar în 1 și 2 Petru, marele apostol a încredințat altora experiența acumulată de-a lungul slujirii.

Etapele slujirii lui Pavel

În mod asemănător, în cartea Faptele Apostolilor ne întâlnim cu un convertit al lui Hristos, Saul/Pavel, care devine apoi un plantator de Biserici. Ca și Petru, Pavel are un început șovăielnic, trece printr-o perioadă în care râvna lui este mai mare decât priceperea, iar apoi se lovește de împotrivire datorită trecutului său de persecutor al Bisericii. Faptul că

Barnaba l-a luat sub mantia lui, a înlăturat, în mare măsură neîncrederea celorlalți. Când acțiunea din Faptele Apostolilor trece de la Petru la Pavel, îl urmărim cum pleacă în călătorii să înființeze și să consolideze Biserici. Epistolele scrise apoi de Pavel acestor adunări locale ni-l descoperă ca pe un păstor pasionat care veghează asupra Bisericilor. Spre finalul vieții, epistolele pastorale ni-l înfățișează drept un patriarh preocupat de creșterea mai tinerilor săi colaboratori, cărora le transmite moștenirea apostolică, cunoscută încă de pe-atunci sub numele de „dreptarul învățăturilor sănătoase”:

„Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!” (Galateni 6:16).

„Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus” (2 Timotei 1:13).

O așezare premeditată și sugestivă

Oricine aruncă o privire, chiar și superficială, asupra grupului epistolelor de ucenicie, observă imediat că ele nu sunt așezate într-o ordine cronologică. 2 Timotei este ultima carte scrisă de apostolul Pavel și ar fi trebuit astfel, să fie așezată ultima.

Așezarea prezentă în canonul Bibliei sugerează că aceste epistole trebuie abordate ca „studii de caz”, fiecare dintre ele reprezentând relația de mentorat/ucenicie dintre marele apostol și mai tinerii săi colaboratori. Duhul Sfânt le-a așezat așa ca să putem învăța distinct câte ceva din relația apostolului cu Timotei (1, 2 Timotei), cu Tit și cu Filimon. Din relația cu acești trei ucenici ai lui Pavel învățăm cum să ne purtăm (1) în Biserică (Timotei), (2) în afara Bisericii (Tit) și (3) și în crizele interpersonale (Filimon).

Cea dintâi relație de mentorat apostolic care ne este oferită este cea dintre Pavel și Timotei. Nici nu se putea altfel. Timotei reprezintă un caz aparte pentru Pavel. Tânărul acesta a fost unic în felul său, iar din interacțiunea lor au avut amândoi de câștigat. Ar fi total greșit să credem că doar Pavel a fost o binecuvântare pentru Timotei. A fost și invers, iar toți cei implicați în relații de ucenicie pot adevăra și ei acest fapt. Câștigă și cel ce se lasă învățat, dar și cel care învață. De fapt, Dumnezeu este Cel care lucrează și ne face o binecuvântare unul pentru celălalt.

„Nădăjduiesc în Domnul Isus să vă trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu cu inimă bună când o să am știri despre voi. Căci n-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră. Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos. Știți

râvna lui încercată; cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei” (Filipeni 2:19-22).

Nu de mult, mi-a scris unul din tinerii cu care am petrecut serile de luni, timp de câțiva ani, într-un grup de studiu/mentorare pe care l-am numit noi copilărește „Bembi”, ca o aluzie la puiul de căprioară care învăța să meargă pe gheață în filmul de desene animate al lui Walt Disney. Altfel, inițialele ar fi putut însemna pretențios și „Bethel Mini Bible Institute”. Cel ce mi-a scris regreta melancolic clipele de mare bucurie și intensă părtășie pe care le-am petrecut împreună. I-am spus că și eu am același regret și le simt lipsa. Au crescut și ei, dar cel care a crescut cel mai mult atunci am fost eu, împărtășind cu ei lucruri și stări pe care nu le-aș fi putut împărtăși niciodată în slujirea de la amvonul Bisericii. Astăzi, tinerii aceia sunt lucrători destoinici în Bisericile lor.

Prin ucenicie, Timotei a devenit un fel de Pavel în miniatură. Amprenta apostolului s-a așezat asupra lui Timotei în ciuda faptului, și asta reprezintă un studiu aparte, că personalitățile și temperamentul celor doi au fost total diferite și ar fi putut reprezenta obstacole imposibil de trecut:

„Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate Bisericile” (1 Corinteni 4:17).

În procesul de ucenicie nu există deformare, ci formare! Apostolul Pavel nu l-a strivit pe Timotei, ci i-a deschis calea spre asemănarea cu Domnul Isus, modelul suprem pentru fiecare dintre noi:

„De aceea vă rog să călcați pe urmele mele” (1 Cor. 4:16).

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11:1).

Cea de-a doua relație care ne este prezentată este cea dintre apostolul Pavel și Tit. Epistola este un manifest pentru activitate și împotriva apatiei sau plafonării în lucrare. Suntem mântuiți prin credință, dar nu doar pentru credință, ci și pentru fapte. Credința fără fapte este un cadavru fără viață, un blestem în haine religioase. „Tatăl Meu lucrează... și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5:17) a spus Isus Christos. În viața fiecărui mădular al trupului lui Christos trebuie să se vadă pulsând viața.

Cea de-a treia relație de ucenicie prezentată este cea stabilită între sărântocul apostol Pavel și prea bogatul Filimon. Deși relația l-ar fi putut așeza social pe Filimon deasupra lui Pavel, iar spiritual și ecleziastic pe Pavel deasupra lui Filimon, epistola este un exemplu de frăție și prietenie care trebuie să existe între cei credincioși. Ea ne arată felul în care-și pot și

trebuie să-și rezolve situațiile de criză ce pot apărea între ei. Îmi place să intitulez epistola către Filimon: „Triunghiul iubirii”.

Exemple de biserici locale

(Extrase din „A Journey Through the New Testament”, de Elmer L. Towns, decan la B.R. Lakin School of Religion la Liberty University, Lynchburg, Virginia. El a predat la cea mai populară clasă de Școală Duminicală, mai mult de 2000 de membrii, The Pastor's Bible Class de la Thomas Road Baptist Church).

Cu toate că apostolii au jucat un rol foarte important în primele zile ale Bisericii, nu avem nici un indiciu că Dumnezeu ar fi intenționat să existe un ordin ecleziastic apostolic permanent în Biserică. Acest tip de lucrător a fost dăruit Bisericii ca să îndeplinească o anumită slujire, dar după ce această slujire a fost îndeplinită, tipul acesta de lucrători a încetat să existe (Efeseni 4:11). Este mai mult decât probabil că una din principalele atribute ale apostolilor, a fost scrierea și colectarea scrierilor care alcătuiesc canonul Noului Testament. La moartea apostolului Ioan, aproximativ pe la sfârșitul primului secol, canonul era complet și oficiul ecleziastic al apostolicei a luat sfârșit. Afirmațiile de mai sus sunt susținute de câteva texte din epistole care subliniază faptul că apostolii împreună cu „profeții”, au avut misiunea de a pune „temelia” Bisericii. O astfel de temelie se pune o singură dată, după care urmează continuarea zidirii pe deasupra:

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:19-22 vezi și Romani 15:20, 1 Corinteni 3:10, 14).

„... taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul” (Efeseni 3:4-5).

„... potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință...” (Romani 16:25-26).

Acești „profeți” care apar la debutul Bisericii alături de apostoli, au fost un grup de oameni care n-au umblat cu Domnul Isus „cu începere de

la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat la cer” (Fapte 1:22), dar care au primit prin Duhul Sfânt cunoștințe legate de planul mântuirii prin credința în jertfa de la Calvar.

O altă misiune a apostolilor din primul veac a fost să exercite călăuzire spirituală în Biserica primară. Ei au hotărât cum să fie administrate și distribuite fondurile Bisericii (Fapte 4:37) și au stabilit doctrinele de credință și conduită creștină (Fapte 2:42; 6:4).

Pe măsură ce Biserica a crescut și s-a dezvoltat, slujirea apostolilor a fost înlocuită de slujirea unei alte categorii cu autoritate duhovnicească: presbiterii, numiți în alte părți și episcopi (supraveghetori) sau păstori (ciobani).

La Consiliul Bisericii din Ierusalim, poziția presbiterilor era deja foarte bine stabilită în Biserică, iar apostolii au acceptat ca ultimul cuvânt să-l aibă Iacov, care era un păstor cu autoritate mare în Biserică.

„Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul, și a zis: „Fraților, ascultați-mă! ... Atunci apostolii și presbiterii și întreaga Biserică au găsit cu cale...” (Fapte 15:13, 22).

Spre sfârșitul lucrării lui, apostolul Pavel a scris patru epistole către trei lucrători mai tineri, oameni formați sub autoritatea lui și care reprezentau generația nouă de lucrători în Biserică.

Filimon era liderul Bisericii care se aduna în casa lui.

Tit lucrase deja mulți ani cu Pavel și fusese trimis acum de el ca să rezolve problemele ivite în Biserica din insula Creta.

Timotei fusese și el format de Pavel și era acum trimis de apostol să conducă Biserica din Efes, care era, probabil, cea mai importantă și mai influentă Biserică a vremii.

Colecția aceasta de scrisori „pastorale” ne ajută să aruncăm o privire asupra caracterului și problemelor Bisericii din jumătatea primului veac. Mai mult, principiile și îndemnurile transmise de apostol către acești presbiteri au rămas peste veacuri un veritabil „Manual al lucrătorului creștin”. Orice școală care formează lucrători și orice păstor aflat în activitate, are datoria să se verifice, din când în când, cu conținutul acestor epistole.

Filimon și Biserica din casa lui

„Pavel, întemnițat al lui Isus Hristos, și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru, către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta” (Filimon v. 1-2).

Nu este prima dată când, în Noul Testament, sunt menționate grupuri de credincioși care se întruneau în casa unuia dintre ei. Dacă studiem tiparul dezvoltării Bisericii primare observăm că au existat două aspecte de bază.

În primul rând, aveau grupele mici de întâlnire (părtășie):

„Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet.

Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște” (Fapte 4:32).

În al doilea rând, au avut adunările mari rezultate din întâlnirea mai multor astfel de celule pentru anumite activități legate de viața Bisericii:

„Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de presbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei” (Fapte 15:4).

Pentru multă vreme, cei ce studiază Biblia n-au reușit să înțeleagă cât de mare a fost Biserica din primul secol pentru că se presupunea că ei n-au avut clădiri dedicate închinării, ci s-au adunat doar prin casele credincioșilor. Descoperiri arheologice, recente, au arătat că realitatea a fost alta. Unele din locurile în care se adunau creștinii aveau săli care puteau foarte ușor adăposti până la 10,000 de oameni. Cronica din Faptele Apostolilor ne spune că Biserica se aduna și în case, dar și în locuri publice:

„Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod...” (Fapte 2:46-47).

În Efes, apostolul Pavel a inițiat ținerea adunărilor celor credincioși într-o clădire închiriată de la o școală:

„... Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvântul Domnului” (Fapte 19:8-10).

Existența acestui dublu aspect al părtășiei, în grupurile de casă și în adunările publice mari, trebuie să fi fost foarte răspândit. Îl întâlnim nu doar în Ierusalim, ci și în Roma. În scrisoarea pe care le-o scrie, apostolul Pavel identifică cel puțin cinci grupe care se adunau în case:

„Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericiile ieșite dintre neamuri. – Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor” (Rom. 16:3-5).

„Spuneți sănătate celor din casa lui Aristobul... Spuneți sănătate celor din casa lui Narcis, care sunt ai Domnului... Spuneți sănătate lui Asincrit, lui Flegon, lui Hermes, lui Patroba, lui Herma, și fraților care sunt împreună cu ei... Spuneți sănătate lui Filolog și Iuliei, lui Nereu și surorii lui, lui Olimpa, și tuturor sfinților care sunt împreună cu ei” (Rom. 16:10-11, 14-15, vezi și 1 Cor. 16:9).

Grupele mici și adunările mari au caracterele și avantajele lor specifice. În grupele mici se face mai bine ucenicia, explicarea și învățarea, vegherea unora asupra altora și purtarea reciprocă a poverilor. Adunările mari sunt mai potrivite pentru proclamarea credinței, mărturie, evanghelizare, motivare și celebrare.

Titus și Biserica din Creta

Titus s-a aflat într-o poziție total diferită de cea a lui Filimon. El a primit din partea lui Pavel responsabilitatea de a face rânduială în câteva Biserici locale răspândite în unele orașe de pe insula Creta:

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi presbiteri (sau bătrâni) în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit...” (Tit 1:5).

Pavel s-a despărțit de Tit probabil atunci când centurionul care-l păzea în drumul spre Roma a poruncit ca grupul să plece din portul numit „Limanuri bune” spre colonia romană „Fenix”:

„Am trecut pe la capătul Cretei, alături de Salmona. De abia am mers cu corabia pe marginea insulei, și am ajuns la un loc numit „Limanuri bune”, de care era aproape cetatea Lasea. Trecuse destul de multă vreme, și călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar și vremea „postului”. De aceea Pavel a înștiințat pe ceilalți, și le-a zis:

„Oamenilor, călătoria văd că nu se va face fără primejdie și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru viețile noastre”.

Sutașul a ascultat mai mult de cârmaci și de stăpânul corabiei, decât de vorbele lui Pavel. Și, fiindcă limanul nu era bun de

iernat, cei mai mulți au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, așezat spre miazăzi-apus și spre miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo. Începuse să sufle un vânt ușor de miazăzi; și, ca unii care se credeau stăpâni pe țintă, au ridicat ancorele și au pornit cu corabia pe marginea Cretei. Dar nu după multă vreme, s-a dezlănțuit asupra insulei un vânt furtunos, numit Eurachilon. Corabia a fost luată de el, fără să poată lupta împotriva vântului, și ne-am lăsat duși în voia lui” (Fapte 27:7-15).

Apostolul îi scrie epistola în anul 65 d.Hr. ca să-l încurajeze în misiunea dificilă pe care o avea și să-l îndemne să vină la Roma cu cea dintâi ocazie. Se pare că Tit s-a achitat așa de bine de misiunea încredințată, încât Pavel l-a socotit suficient de calificat pentru a-l trimite apoi în Dalmația (Bosnia, Herțegovina și Muntenegru de azi), pe coasta nordică a Adriaticii.

„Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, și a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia” (2 Tim. 4:10).

Identificarea unor candidați corespunzători pentru conducerea Bisericilor și ajutorarea lor ca să ajungă la potențialul maxim nu este niciodată ceva ușor. Pentru Tit, această lucrare necesară în Creta a fost și mai dificilă pentru că cei de pe meleagurile acelea erau renumiți ca oameni dificili, iar Pavel confirmă acest lucru:

„Unul dintre ei, chiar prooroc al lor, a zis: „Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pânțece leneșe.” Mărturia aceasta este adevărată...” (Tit 1:12-13).

În Bisericile de acolo „mai ales printre cei tăiați împrejur, sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori” (Tit 1:10), dar nu numai printre ei. Din această cauză, apostolul Pavel îi spune lui Tit:

„De aceea mustră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință...” (Tit 1:13).

În ciuda faptului că astfel de oameni pretindeau că aveau o relație personală bună cu Dumnezeu, comportamentul lor nega o astfel de posibilitate și-i descalifica din start ca potențiali lideri spirituali în Biserică.

În ciuda calității scăzute a candidaților, apostolul Pavel nu coboară cu nimic standardul minim după care trebuiau promovați credincioșii în pozițiile de conducere. Ca să ne dăm seama de aceasta este suficient să comparăm listele de calități personale din epistola către Tit cu cea din epistola către Timotei, care se afla în Efes (Tit 1:6-9 și 1 Timotei 3:2-7).

Epistola către Tit se ocupă cu trei domenii de activitate pastorală:

- standardele personale pentru un păstor (Tit 1:5-16);
- standardele de vorbire pentru un păstor (Tit 2:1-15);
- standardele de slujire pentru un păstor (Tit 3:1-11).

În secțiunea dedicată mesajului pastoral, apostolul îi spune lui Tit care este standardul minim pe care trebuie să-l urmărească în comportamentul diferitelor grupe din Biserică: bătrâni, tineri, femei, robi etc. Este evident că astfel de principii trebuie să aibă valabilitate în Bisericile din toate timpurile.

Timotei și Biserica din Efes

Probabil că Timotei a fost cel mai apropiat ucenic-colaborator al apostolului Pavel. Pavel l-a luat cu el în timpul celei de-a doua călătorii misionare:

„În urmă, Pavel s-a dus la Derbe și la Listra. Și iată că acolo era un ucenic, numit Timotei, fiul unei iudeice credincioase și al unui tată grec. Frații din Listra și Iconia îl vorbeau de bine. Pavel a vrut să-l ia cu el; și, după ce l-a luat, l-a tăiat împrejur, din pricina Iudeilor, care erau în acele locuri; căci toți știau că tatăl lui era grec. Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și presbiterilor din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi” (Fapte 16:1-5).

Timotei a fost cu Pavel în timp ce acesta și-a scris sau a dictat multe din epistolele sale prin care trata diferite probleme apărute în anumite Biserici. A fost cu Pavel când acesta le-a scris corintenilor și se pare că el le-a dus personal prima epistolă:

„Dacă sosește Timotei, aveți grijă să fie fără frică la voi; căci el este prins ca și mine la lucrul Domnului. Nimeni dar să nu-l disprețuiască. Să-l petreceți în pace, ca să vină la mine, pentru că îl aștept cu frații” (1 Corinteni 16:10-11).

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, și către toți sfinții, care sunt în toată Ahaia...” (2 Corinteni 1:1).

Tot alături de Pavel îl găsim și când au fost scrise epistolele către Romani, Filipeni, Coloseni și Tesaloniceni:

„Timotei, tovarășul meu de lucru, vă trimite sănătate” (Rom. 16:21).

„Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii (sau priveghetori) și diaconii...” (Filipeni 1:1).

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către sfinții și frații credincioși în Hristos, care sunt în Colose...” (Coloseni 1:1-2).

„Pavel, Silvan și Timotei, către Biserica Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos...” (1 Tesaloniceni 1:1).

Pavel ne scrie despre predicarea și lucrarea lui Timotei în Corint:

„Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, și prin Timotei, n-a fost „da” și „nu”, ci în El nu este decât „da”.” (2 Corinteni 1:19).

Când a primit epistolele de la Pavel, Timotei se afla în Efes. Probabil că pe prima, Pavel a scris-o cam în același timp cu cea adresată lui Tit. Dincolo de materialul asemănător, epistola adresată lui Timotei conține învățături legate mai degrabă de viața Bisericii, decât de activitatea practică pastorală.

În această primă epistolă, Pavel îi scrie lui Timotei despre:

- calificativele pe care trebuie să le aibă cei care aspiră să fie păstori sau diaconi în Biserică (1 Tim. 3:1-16);
- problema ereziei apărute în Biserică (1 Tim. 2:1-15);
- alte probleme legate de slujirea către anumite grupuri din Biserică (1 Tim. 4:1-6:21).

Epistola 2 Timotei poate fi socotită, pe drept cuvânt, „testamentul pe care a vrut Pavel să-l lase prin Timotei întregii Biserici”. Pe alocuri, textul epistolei ne arată că apostolul anticipa moartea:

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:6-8).

La timpul scrierii, apostolul Pavel aștepta verdictul împăratului Nero. Probabil că epistola a fost încheiată după ce apostolul a primit acest verdict și a aflat că nu va muri, de aceea, finalul ei este oarecum optimist:

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta! Însă Domnul a stat lângă mine, și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului.

Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Caută de vino înainte de iarnă...” (2 Tim. 4:16-21).

Tema celei de-a doua epistole trimisă de Pavel lui Timotei este „Credincios până la sfârșit!”. Cheia pentru înțelegerea conținutului epistolei se află în expresia „su de” (dar tu) care apare de trei ori în text. „Chiar dacă” toți ceilalți s-ar lăsa târați de curentul lumii, Pavel vrea ca Timotei să fie altfel, credincios chemării în slujirea lui Dumnezeu în virtutea darurilor pe care le-a primit:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi... Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Lистра. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate. De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniti” (2 Tim. 3:1-12).

„Chiar dacă” mulți vor abandona respectul fundamental față de Scriptură ca singura autoritate în probleme de crez și conduită, Pavel îl vrea pe Timotei credincios textului inspirat:

„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:13-17).

„Chiar dacă” mulți l-au abandonat pe Pavel și unii i-au produs foarte mult rău, apostolul îl dorește pe Timotei un prieten credincios până la capăt:

„Caută de vino curând la mine. Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, și a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu, și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă. Pe Tihic l-am trimis la Efes. Când vei veni, adu-mi mantaua, pe care am lăsat-o în Troa la Carp, și cărțile, mai ales pe cele de piele.

Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre. La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit... Caută de vino înainte de iarnă” (2Tim. 4:9-21).

Dacă ar fi să sistematizăm mesajul epistolei, am face-o astfel:

- să fii credincios chemării (1:1-2:18);
- să fii credincios Cuvântului (2:19-4:8);
- să fii credincios prieteniei noastre (4:9-22).

În general, este de înțeles că Timotei a răspuns celei de-a doua epistolă și a pornit spre Roma, toamna, făcând călătoria pe uscat ca să evite furtunile de pe mare. În drum, el l-a luat cu sine și pe Marcu, așa cum l-a îndemnat Pavel (2 Tim. 4:11) și a adunat cărțile lăsate de Pavel în Troa (2 Tim. 4:13).

Când au ajuns la Roma, Timotei și Marcu au fost probabil închiși din cauza prigoanei dezlănțuite de Nero împotriva creștinilor. Tradiția ne spune că Pavel a fost executat în afara cetății prin anul 66 sau 67, iar Timotei și Marcu au fost lăsați să plece.

Finalul epistolei către Evrei ne spune că el a continuat să viziteze Bisericile („Să știți că fratelui Timotei i s-a dat drumul. Dacă vine curând, voi veni împreună cu el să vă văd” – Evrei 13:23), iar tradiția bisericească ne spune că ar fi sfârșit-o ca martir sub teroarea dezlănțuită împotriva creștinilor de către Domițian.

Epistolele pastorale ridică înaintea noastră câteva probleme la care am face bine să luăm aminte. Le vom consacra fiecareia unul din capitolele următoare:

2. Problema unui tipar religios

Oriunde sunt oameni există relații interumane cu funcții și forme. Oriunde aplici principii dai de practici, iar practicile duc la proceduri și tipare. Cu alte cuvinte, nu poți avea funcții fără forme, principii fără practici și nici organism fără organizație. Este vechea dispută între fond și formă. Fondul rămâne același, formele se schimbă.

Biblia descrie în detaliu formele în care trebuie să se manifeste funcțiile slujirii, mai ales în Vechiul Testament. Când ajunge la Biserica din Noul Testament însă, forma și tiparele religioase trec în plan secund. Ni se descriu în mod repetat lucrările care se desfășoară în trupul lui Hristos, învățare, predicare, într-ajutorare, proslăvire, încurajare, evanghelizare etc., dar nu ni se spun și formele în care s-au desfășurat ele. Bineînțeles că au existat anumite forme, pentru că nu poate exista funcție fără formă, însă scriitorii Bibliei au preferat în mod sistematic să le ignore. Este unul dintre aspectele surprinzătoare ale creștinismului.

Formele și structurile aparțin în mod necesar culturii timpului, conținutul Bibliei este însă acultural, supracultural. Acesta este motivul pentru care Noul Testament nu s-a învechit, nu s-a demodat. Sublinierea importanței funcției și ignorarea importanței formei este secretul care a făcut ca Biserica și creștinismul să propășească în mai toate culturile și regiunile lumii. Majoritatea celorlalte religii ale lumii au identificat într-atât de mult funcția cu forma încât au devenit prizoniere unei anumite culturi, dintr-o anumită epocă și dintr-o anumită regiune. Scoase din acel context, aceste religii își pierd puterea de influență. (Acest handicap îl au în parte și „Bisericile naționale istorice” a căror „tradiție” le reduce foarte mult eficacitatea afară din limitele lor de timp și spațiu.)

Creștinismul este unic. Puținele forme care sunt menționate în Noul Testament sunt mai degrabă niște mijloace pentru atingerea unor scopuri

divine. Singurele care sunt importante și permanente sunt principiile și activitățile. Dacă Dumnezeu ne-ar fi lăsat în scris toate formele în care s-a manifestat creștinismul din primul secol, Bisericele secolului douăzeci și unu ar fi obsedate permanent de copierea lor. De fapt, chiar așa și fac unii cu foarte puținele forme descrise în Noul Testament, iar alții, negăsindu-le pe cele dorite, inventează unele după placul lor forțând anumite pasaje biblice.

Planul lui Dumnezeu este ca fiecare Biserică locală, indiferent de locul și cultura în care există, să fie Nou Testamentală în funcțiile ei, nu în formele ei exterioare. Acest caracter „nou testamental” îi stimulează creativitatea în alegerea și adaptarea formelor de manifestare la cultura sau subcultura în care există la polul nord printre exchimoși, în Africa neagră, în orientul asiatic sau în civilizația europeană. Acest aspectul i-a înlesnit creștinismului să traverseze biruitor cele douăzeci de secole de până acum.

Un exemplu care ilustrează foarte bine această realitate este epistola apostolului Pavel către colaboratorul său Filimon. În criza în care s-a născut acest dialog, se evidențiază foarte clar câteva principii și funcții active în viața creștină, atât la nivelul familiei (Biserica cea mică), cât și la nivelul Bisericii (familia cea mare). Familia lui Filimon era, în cel mai adevărat sens al cuvântului, o „Biserică în miniatură”. Maniera în care apostolul Pavel abordează rezolvarea problemei din casa lui Filimon scoate în relief principiile creștine care trebuie aplicate în relațiile dintre toți ceilalți membrii ai Bisericii, familia cea mare a lui Hristos.

Prietenia creștină

Prietenia creștină este cea mai înaltă formă de exprimare a dragostei.

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi... Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:13-15).

Ea a existat și între apostolul Pavel și frații lui în credință:

„A doua zi, am ajuns la Sidon; și Iuliu, care se purta omenos cu Pavel, i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi, și să fie îngrijit de ei” (Fapte 27:3).

Intensitatea acestei relații s-a văzut în toată frumusețea ei când Pavel și-a luat rămas bun de la prietenii lui:

„Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut

până la corabie... După ce ne-am smuls din brațele lor, am plecat...” (Fapte 20:37-21:1).

Întreaga epistolă scrisă de Pavel către Filimon mustește de mireasma prieteniei:

„Pavel, întemnițat al lui Isus Hristos, și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru, către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta...” (Filimon v. 1-2).

Nici măcar autoritatea apostolică pe care o avea nu este socotită de Pavel o motivație superioară dragostei care se exprimă în relația de prietenie:

„De aceea, măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci, vreau mai degrabă să-ți fac o rugămintă în numele dragostei...” (Filimon v. 8-9).

„Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi” (Filimon v. 17).

Biserica este arena în care înflorește și rodește această frumusețe cerească a dragostei dintre prieteni.

„Mulțumesc totdeauna Dumnezeuului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții. Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos. În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine” (Filimon v. 4-7).

Criza pricinuită de fuga lui Onisim poate și trebuie să-i prilejuiască lui Filimon ocazia de a-și manifesta dragostea creștină.

„Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim, care altădată ți-a fost nefolositor, dar care acum ți va fi folositor și ție și mie” (Filimon v. 10-11).

Dragostea creștină manifestată la nivelul prieteniei este egalitaristă. Apostolul se coboară la același nivel cu ucenicul, iar sclavul este ridicat din statutul social inferior la palierul egalității cu Filimon și cu... Pavel.

Politețea creștină

Familiaritatea duce la obrăznicie, spune un proverb american, dar nu este obligatoriu să fie așa. Dragostea nu se poartă necuviincios (1 Cor. 13:5). Respectul reciproc din familia creștină este o altă marcă a credinței adevărate. Remarcați delicatețea gestului lui Pavel. El nu se mulțumește

să-i trimită doar o scrisoare lui Filimon în care să-i spună hotărârea luată în problema lui Onisim. Apostolul preferă să plătească din buzunarul său un bilet „dus-întors” pentru ca Filimon să aibă ultimul cuvânt în această problemă:

„Ți-l trimit înapoi, pe el, inima mea. Aș fi dorit să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanțuri pentru Evanghelie. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele, pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie” (Filimon v. 12-14).

Providența divină

Providența este dreptul lui Dumnezeu de a interveni oricând și oricum în afacerile umane. Ea este mâna lui Dumnezeu în mănua istoriei, fără de care nimic nu se mișcă, nimic nu se întâmplă.

Fugit de la stăpânul său Filimon, Onisim a ajuns providențial tocmai la Roma și a „nimerit” în anturajul apostolului Pavel. Acolo a fost călăuzit spre o relație personală mântuitoare cu Isus Hristos. Onisim i-a rămas recunoscător lui Pavel și s-a oferit să-i slujească în situația în care se afla. Fără nicio îndoială, prezența și purtarea lui Onisim a fost o mare mângâiere pentru apostol. Pavel ar fi vrut bucuros să-l păstreze lângă el, dar și-a dat seama că pocăința lui Onisim nu va fi întreagă decât atunci când își va rezolva situația cu Filimon, stăpânul de la care a fugit. Onisim a fost trimis înapoi, dar nu singur, ci cu scrisoarea lui Pavel. În ea, apostolul pledează cazul lui Onisim extinzând principiul enunțat deja în Romani 8:28:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Iată cum aplică Pavel, principiul în cazul lui Onisim:

„Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul!” (Filimon v. 15-16).

Fiecare lucrător trebuie să fie pe deplin încredințat de activitatea providenței în Biserica în care activează. La urma urmei, Biserica este a lui Dumnezeu, Cel care o pregătește prin Duhul Sfânt să fie Mireasa lui Hristos. Asta înseamnă că niciun lucrător creștin nu este vreodată „stăpân pe situație”, nici unul nu cunoaște total ce sau de ce se întâmplă. Remarcați reținerea lui Pavel. El spune: „Poate că el a fost despărțit de tine pentru o

vreme, tocmai ca să-l ai...” Dacă Pavel recunoaște că nici el nu se poate pronunța definitiv în acest caz, deși a văzut cu ochii lui convertirea lui Onisim. Cine suntem noi să pretindem că știm și înțelegem toate lucrurile?

Fratele Petru Popovici m-a sfătuit odată „să n-am pretenția să rezolv eu toate lucrurile, să-l las întotdeauna lui Dumnezeu o marjă de acțiune. Este lucrarea Lui și El are dreptul să aibă ultimul cuvânt în toate.”

Egalitatea creștină

Apostolul Pavel subliniază o idee care trebuie să fi fost cu totul surprinzătoare pentru Filimon. El îl așază pe Onisim la același nivel al relației lui cu Pavel, demonstrând că apostolul îi vedea pe toți oamenii, indiferent de statutul lor social, egali și una în Isus Hristos:

„... dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul! Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi” (Filimon v. 16-17).

Favoritismele și fracțiunile bazate pe diferențe nespirituale nu au ce căuta în Biserica lui Hristos. Un exemplu grăitor se află în Faptele Apostolilor 13:1 unde ni se spune că cei ce coordonau lucrarea din biserica din Antiohia erau egali, deși între ei era unul, Manaen, care fusese crescut împreună cu cărmuitorul Irod, iar altul, Niger, era un frate african de culoare.

Responsabilitatea personală creștină

Punctul culminant al pledoariei lui Pavel pentru Onisim este atins în afirmațiile din versetele următoare:

„Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, „voi plăti” – scriu cu mâna mea – ca să nu-ți zic că tu însuși te datorezi mie. Da, frate, fă-mi binele acesta în Domnul și înviorează-mi inima în Hristos!” (Filimon v. 18-20).

În fiecare conflict există unul care pierde și plătește „oalele sparte”. Pavel, dând un exemplu tuturor lucrătorilor creștini, ia asupra lui paguba. Dacă pentru rezolvarea unui conflict trebuie să sufere cineva, să verse ceva lacrimi, lucrătorul creștin trebuie să se ofere el s-o facă.

Încrederea creștină

Apostolul își încheie pledoaria pentru Onisim plin de încredere că Filimon va face ceea ce-i sugerează el. Filimon are „credit” în ochii

lui Pavel și tocmai această încredere a apostolului îl obligă și-l pune în mișcare să împlinească:

„Ți-am scris bizuit pe ascultarea ta, și știu că vei face chiar mai mult decât îți zic” (Filimon v. 21).

Expresia scoate în evidență aprecierea pe care trebuie să o arate un lucrător creștin pentru capacitatea și inițiativa celor cu care lucrează.

Colegialitatea creștină

Finalul epistolei este o pildă de colegialitate și o fereastră spre intimitatea celor din cercul lui de lucru. Cât de frumos este că Pavel nu-i numește „ucenicii mei”, ci „tovarășii mei de lucru”:

„Epafra, tovarășul meu de temniță în Hristos Isus, îți trimite sănătate; tot așa și Marcu, Aristarh, Dima, Luca, tovarășii mei de lucru” (Filimon v. 23-24).

Autoritate spirituală

Întreaga scrisoare este împregnată de autoritate apostolică, dar Pavel nu face uz de ea, păstrând-o doar ca pe o metodă de ultim resort. Pavel dă șanse celorlalte principii să lucreze. Autoritatea apostolică este totuși fundalul pe care se desfășoară întreaga pledoarie:

„De aceea, măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci, vreau mai degrabă să-ți fac o rugămintă în numele dragostei, eu, așa cum sunt, bătrânul Pavel; iar acum întemnițat pentru Hristos Isus” (Filimon v. 8-9).

Acesta este, cred eu, și motivul pentru care Pavel își trimite scrisoarea nu numai către Filimon, ci către toți cei care făceau parte din Biserica care-l înconjura:

„Pavel, întemnițat al lui Isus Hristos, și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta...” (Filimon v. 1-2).

Prietenia creștină, politețea creștină, supunerea față de providența divină, egalitatea creștină, încrederea creștină și colegialitatea creștină, iată principii pe care am face bine să le aplicăm și noi astăzi în relațiile noastre ca lucrători ai Evangheliei și slujitori ai Bisericii. Ele vor da întotdeauna naștere la forme și atribute deosebite, stimulând creșterea spirituală și desăvârșirea caracterului nostru creștin. Nu este de mirare că Pavel are asemenea cuvinte de apreciere și laudă pentru un lucrător de talia lui Filimon:

„Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții. Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos. În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine” (Filimon v. 4-7).

Sacru sau sacramental

De curând, în dorința de a stabili un dialog între reprezentanții Bisericii istorice române ortodoxe și „nou-veniți” neoprotestanți, cineva m-a rugat să clădesc un capăt de pod pe care să putem începe o discuție. Cererea s-a suprapus cu o rugămintă a unui frate baptist nemulțumit cu atmosfera de „distracție” din Biserică, de a-i defini conceptul de „sacru” în caracterizarea Bisericii. Am citit câteva lucrări și am așternut pe hârtie un scurt „cuvânt introductiv” la o discuție pe care cititorii acestor rânduri o pot face mai largă și mai interesantă. Vă invit deci la lectură:

Caracterul sacru al Bisericii se manifestă în câteva aspecte distincte. Biserica este „sacră” (în sensul de colectivitate pusă deoparte pentru Dumnezeu) prin:

- alegerea ei în Hristos;
- comportamentul ei deosebit față de comportamentul lumii;
- atitudinea ei de respect în relațiile cu divinitatea din timpul serviciilor de închinare.

Aspectul „sacru” al serviciilor de închinare.

Probabil că cel mai semnificativ aspect al Bisericii „sacre” este atitudinea membrilor ei atunci când se află în comunitatea celor care se închină lui Dumnezeu. Biserica primelor veacuri a avut de ales între doi termeni din limba greacă, care descriu specificul slujirii din Biserică.

Primul termen este „*latría*” și se referă la slujirea celor prezenți înaintea lui Dumnezeu (tot ce se face este pentru Dumnezeu).

Al doilea termen este „*liturgia*” și se referă la slujirea lucrătorului față de cei prezenți (tot ce se face este pentru binele și mulțumirea oamenilor prezenți, „entertainment”).

Într-o dispută cu reprezentanții protestanți și neoprotestanți, un reprezentant al Bisericii istorice tradiționale a spus: „Cred că diferența dintre noi se vede cel mai bine în poziția pe care o ocupă preotul în timpul slujbei dumnezeiești. La noi, preotul slujește cu fața spre Dumnezeu (altar) și cu spatele spre oameni; la domniile voastre, preotul servește cu fața spre oameni și cu spatele spre Dumnezeu (locul altarului).”

În „Iatria“, activitatea preotului este îndreptată spre Dumnezeu. Oficiantul este un intermediar care-i duce pe oameni la Dumnezeu (de aici aspectul de solemnitate cerească, de ieșire din lumea cotidiană, atemporală, transcendentă).

Spre deosebire de preoții istorici, predicatorii neoprotestanți activează preponderent spre oameni cautând să-i ducă pe ei la Dumnezeu (de aici aspectul de evanghelizare, de chemare la credință și la pocăință).

Necazul cu ambele feluri de slujire este că amândouă pot degenera în formalism sau în mahalagism.

„Sacrul” din atmosfera Bisericii istorice poate fi atât de lipsit de preocuparea pentru cei prezenți, încât Biserica poate tolera forme aberante, ca anii în care liturgia s-a rostit în România în limba slavonă, total neînțeleasă de cei prezenți la slujbele Bisericii. În astfel de cazuri, oamenii resimt doar o frică păgână, geamănă cu sentimentul religios din toate religiile lumii.

„Sacrul” protestant preocupat excesiv de ceea ce simt oamenii, poate degenera și el în spectacole de amuzament sau distracții ieftine, la care nu este chiar așa de sigur că participă și Dumnezeu. Ștacheta admisibilului este coborâtă foarte jos din dorința de a acomoda toți nou-veniții și a le înlesni să se simtă „ca acasă”. Se uită că acest „ca acasă” trebuie să însemne în ultima instanță „ca acasă la Dumnezeu”!

Unde se poate trage linia dintre admisibil și inadmisibil? Cum să reușim să ținem în echilibru și cinstirea lui Dumnezeu („închinare”) și bucuria oamenilor („părtașia”)?

Cred că aici este rolul și responsabilitatea celor care sunt așezați în fruntea Bisericii. Vai de cei ce fac ce place poporului și uită de plăcerea Domnului! La fel de vai și pentru aceia care umblă așa de sus cu capul prin nori, că nu mai au picioarele pe pământ!

Eu mărturisesc nevrednicia și nepriceperea cu care am trecut de multe ori peste această linie fină de demarcație. Mă pocăiesc pentru ocaziile când L-am uitat pe Dumnezeu cautând să plac oamenilor, și de ocaziile în care, mândru în spiritualitatea mea, i-am disprețuit pe cei din jurul meu.

3. Problema autorității în Biserică

Biserica este o „teocrație” sau o „democrație”?

Toți sunt em de acord că Isus Hristos este Capul Bisericii, autoritatea supremă, singurul care are ultimul cuvânt în toate privințele.

Prin cine își manifestă El însă această autoritate? Cine are ultimul cuvânt în Biserică: păstorul sau adunarea generală? Aceste întrebări trebuie rezolvate în perimetrul Scripturii, nu în domeniul sociologiei creștine sau al dinamicilor ecleziastice istorice. Potrivit contextului anterior, întrebarea nu poate primi decât un singur răspuns: și teocrația ecleziastică (cu un păstor unic, un locțiitor al lui Hristos) și democrația ecleziastică (cu adunările generale atotputernice) au fost falimentare.

În ce mă privește, nu mi-aș da soarta nici pe mâna unui om, nici pe mâna unui grup de oameni! Mai bine, așa cum era de părere și David, „să cad în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor” (2 Sam. 24:14).

Cred că este artificial să credem că avem de ales doar între cele două alternative prezentate în întrebarea din debutul acestui capitol. Eu cred că există și o a treia alternativă!

Primele două sunt prezentate negativ în textul Noului Testament. Acolo unde „teocrația” este materializată printr-un număr restrâns (reduc de obicei la unul singur) apar probleme de îngâmfare și orgoliu.

„Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi... Nu se mulțumește numai cu atât; dar nici el nu primește pe frați și împiedică și pe cei ce vor să-i primească, și-i dă afară din Biserică” (3 Ioan v. 9-10).

Acolo unde domnește „democrația”, există pericolul ca vocea celor mulți să fie tot vocea firii pământești, nu vocea lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte de cazul Bisericii din Laodicea (termenul grecesc este o alternativă pentru „democrație”). Apostolul Pavel avertizează că acest glas al mulțimii va provoca decadența Bisericii: „Își vor da învățători după poftele lor...” (2 Tim. 4:3).

Așa cum am spus, eu cred că există o a treia alternativă. Ea este autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu! Am putea-o numi „Bibliocrație”! Această formă de autoritate păstrează Biserica sub conducerea directă, nemijlocită a Domnului Isus. Privit din acest punct de vedere, Noul Testament este o veritabilă „foaie de parcurs” a Bisericii.

Pentru cei care au avut ochi să vadă, epistolele Noului Testament sunt adresate când unor Biserici (adunări locale), când unor lucrători individuali, păstrând astfel „verificări” ale datoriilor specifice.

Când sunt adresate Bisericilor locale, epistolele nu amintesc despre existența niciunui presbiter/episcop/păstor local, de parcă ei nici n-ar exista. Niciun păstor de astăzi nu s-ar simți bine dacă Biserica unde slujește el ar primi, peste capul lui, scrisori de sfătuire din afară!

Dimpotrivă, când sunt adresate lucrătorilor, epistolele par a vorbi cu niște oameni care au putere și autoritate nelimitată, de parcă nici n-ar exista ceilalți din Biserica locală. Iată doar un exemplu, din cele câteva care ar putea fi date:

„După cum te-am rugat, la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau naștere mai mult la certuri de vorbe decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință, așa fac și acum” (1 Tim. 1:3-4).

Biblia are autoritate și asupra adunărilor generale și asupra lucrătorilor! Ei pot și trebuie să se țină în echilibru unii pe alții prin conținutul inspirat de Hristos în textul Scripturii. La limita acceptabilului, am putea spune că adunarea creștină trebuie să refuze autoritatea unui păstor/presbiter atunci când el nu respectă textul Scripturii, iar păstorul/presbiterul are obligația să nu se supună Bisericii când este vorba despre probleme de conștiință sau de consecvență în ascultarea lui personală față de Hristos.

Reformatorii au recomandat „Bibliocrația” prin expresia „*Sola Scriptura*”! Ei au refuzat atât dominația sistemelor ierarhice piramidale tradiționale sau dominația unei cete „elitiste”, din catolicism, cât și haosul mișcărilor bazate pe „experiențele” spirituale ale celor mulți. În această structură, „*Sola Scriptura*!”, pot să vorbească „doi sau trei, și ceilalți să judece” (1 Cor. 14:29). Formula „să judece” înseamnă aici „să verifice” dacă este conform cu Scriptura, ca în cazul creștinilor din Bereea, care

aveau o inimă mai aleasă, adică „cercetau Cuvântul în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa” (Fapte 17:11).

Cine trebuie să aibă ultimul cuvânt în probleme de disciplină, îndreptare, mustrare? Presbiterii sau Biserica la adunarea generală? Iată ce spune Noul Testament:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3:16).

Cine trebuie să fie autoritatea finală în problemele Bisericii? Iată ce găsim scris:

„Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care l-ai auzit de la mine, ținere-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi” (2 Tim. 1:13-14).

„Dreptarul” are aici sens de „etalon”, de „manual”. El trebuie păzit prin Duhul Sfânt care este (nu într-unul, nici în toți, adică în „adunarea generală”, ci „în noi”, adică în cei direct răspunzători față de Dumnezeu, în cei care nu pot și nici nu trebuie să se ascundă în spatele unei responsabilități aruncate asupra unui sprijin exterior (presbiteri sau adunare generală).

Trebuie să o spunem clar, nimic omenesc nu poate fi luat ca sprijin în problemele de autoritate spirituală finală. Și „omul la singular” și „omul la plural” sunt supuși căderii și pot produce în creștinism „îndepărtarea de adevăr”, numită pe alocuri „erezii”, iar în altele „apostazii”. În materie de autoritate spirituală, creștinismul se sprijină numai și numai pe Biblie (Sola Scriptura!).

Păstorul (presbiterii) trebuie să îndemne creștinii „după Scriptură” (1 Cor. 15:11-5), iar creștinii au datoria să supravegheze și să corecteze păstorii, atunci când ei se abat de la Scriptură. Acesta este motivul pentru care reformatorii au tradus Biblia în limba poporului de rând. Ca ea să nu rămână un apanaj al „specialiștilor ecleziastici” cu acces la limba latină. Poporul trebuie să citească și să decidă pentru ei înșiși. Nici măcar apostolul Ioan, rămas activ după moartea celorlalți apostoli și rânduit de Dumnezeu să „repare” mrejele unei Biserici sfâșiate de erezii, nu îndrăznește să se prezinte pe sine drept o autoritate așezată de Dumnezeu deasupra celorlalți creștini:

„V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată,

și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum vă va învăța ea”
(1 Ioan 2:26-27).

Rostul Adunărilor Generale

Scriu aceste rânduri în luna Ianuarie 2014, lună parcă, predestinată să fie o lună de tensiuni și ședințe temute de adunări generale ale Bisericilor. Mă rog împreună cu voi ca totul să se termine cu bine și să nu avem „discuții”, în urma cărora să rămână răni pe care va trebui să le tot bandajăm și vindecăm în următoarele unsprezece luni ale anului, până la următoarea adunare generală...

Scriu pentru că, în urma contactului cu Bisericile americane, Biserica noastră a învățat să se comporte altfel în luna Ianuarie și pentru că s-ar putea să învățăm unii de la alții cum să facem ca luna aceasta să fie mai plăcută.

Ce am învățat?

Mai întâi că ședința nu trebuie ținută în luna Ianuarie. Această lună vine după luna Decembrie, o lună a bucuriei, plină de servicii divine și activități care ne secătuesc de puteri. Este foarte greu să pregătești o ședință anuală a Bisericii în mijlocul sărbătorilor de iarnă!

Luna Ianuarie ar trebui pusă deoparte pentru lansarea unui nou an, pentru o săptămână de rugăciune și mai ales pentru... odihnă. Noi, la Bethel, am mutat ședința anuală a Bisericii în Septembrie, când mai toți se întorc din concedii și se încheie „anul fiscal” american.

În al doilea rând, am învățat că ședința anuală trebuie gândită altfel. Am fost la americani și am văzut o ședință cu adevărat „de lucru”, cu rapoarte, primiri de membrii, planuri bugetare aprobate și mulțumiri pentru ajutorul Domnului și pentru osteneala celor care au lucrat un an întreg pentru ca restul adunării să o ducă bine.

La noi, adunarea generală este încă „bolnavă de năravurile societății comuniste”. Practicăm din plin „critica și autocritica revoluționară”, suntem plini de bănuieli și dăm dovadă de multă „vigilență proletară”. (Tov. GH. GHEORGHIU-DEJ către G. Călinescu: Tovarășe Călinescu, vă rog să mă credeți că au fost criticați acei tovarăși care lucrează pe frontul culturii. Noi nu suntem mulțumiți cu cele date intelectualității pentru ajutorul pe care îl dăm intelectualității. Noi când ne adunăm în ședințele Biroului Politic ne adunăm pentru a ne critica unii pe alții.”) Fiecare om din jur ne este un potențial „dușman de clasă”, iar nemulțumirea este ridicată la rangul de singură condiție pentru... progres!

Am observat ani de zile că nimeni nu... mulțumește, nici Domnului și nici celor ce s-au ostenit timp de douăsprezece luni... Plutește în aer o tensiune spirituală amenințătoare și, nu de puține ori, cel mai bun sfat pe

care-l putem da celor mai tineri sau mai proaspăt în credință este să... nu vină la adunarea generală, „pentru că acolo sunt discuții la care numai cei mai „duhovnicești” pot... rezista...”

Analizate după rezultate, adunările noastre anuale sunt de obicei:

- adunări de vorbe multe;
- adunări de exprimare a nemulțumirii;
- adunări de plătire a unor polițe;
- adunări de demonstrare a loialităților de „grup” sau „familie”.

S-a împământenit ideea că, dacă vrei să fi promovat în lucrare, trebuie să intri într-o adunare pe poarta „demolatorilor”! Trebuie să știi să analizezi și să critici la sânge... După care trebuie să știi să vorbești în așa fel încât să te prezinți drept singura posibilă ieșire din impas. Trebuie să știi să te faci necesar și... indispensabil. Trebuie să le dovedești tuturor celorlalți că n-au făcut până atunci nimic bun și că nu vor putea face nimic nici de acum înainte, dacă vor continua să se lipsească de prea scumpa ta persoană și... de prea înalta ta înțelepciune...

Am învățat de la Bisericile americane, care n-au avut experiența „criticii și autocriticii constructive proletare”, că adunarea anuală este o adunare de lucru, nu de discuții. Astfel de adunări țin la ei în jur de 30-45 de minute și se termină cu o bătaie (scuzați termenul) pe umăr și cu un „Good job!” spus celor ce s-au ostenit un an de zile.

I-am întrebat cum de au reușit. Ei m-au întrebat: „Cum de ați reușit voi... să faceți ce ați făcut dintr-o adunare a «familiei copiilor lui Dumnezeu»?”

Să le luăm pe rând:

Adunările generale sunt prilejuri de „multe vorbe”.

Se spune că o femeie s-a plâns doctorului că soțul ei vorbește noaptea. Sfatul medicului a fost: „Doamnă, mai lăsați-l să vorbească puțin ziua. Nu vorbiți numai dumneavoastră.”

Cred că adunarea anuală trebuie să fie o zi pusă deoparte pentru prezentări, nu pentru vorbe. De câțiva ani am spus Bisericii că putem discuta orice și cu oricine timp de 364 de zile pe an. În cea de a 365-a zi nu discutăm. Cred că trebuie să-i asigurăm pe frați că toți și fiecare pot și trebuie să participe la lucrarea Bisericii, dar asta nu înseamnă că „dreptul acesta” se măsoară prin „gălăgia” și „vorbele grele” de la adunarea anuală. Asta se poate face printr-o comunicare deschisă în toate zilele și ședințele de peste an. Ședințele Consiliului nostru de la Bethel sunt deschise vizitelor celor veniți după o anunțare și aprobare prealabilă. În aceste discuții, căutăm să împământenim ideea fundamentală că cei din Consiliu sunt „administratorii, călăuzitorii” lucrării, în timp ce toți membrii adunării sunt „lucrătorii” care-i asigură eficiența și progresul.

Din păcate, mulți ani am făcut invers, cei din adunare au căutat să „dirijeze” și să „călăuzească” prin vorbe lucrarea făcută de cei aleși în „consiliu”. Așa cum îl arată și numele, Consiliul sfătuiește, îndrumă, călăuzește. Lucrarea nu este făcută doar de ei, ci de fiecare membru al Bisericii în parte. Consiliul este acolo doar ca să coordoneze și să dirijeze lucrarea Bisericii.

La întrebarea: „Care este lucrătorul Bisericii voastre?”, singurul răspuns corect pe care trebuie să-l dea un membru al Bisericii este: „Eu sunt unul dintre ei”. (Cine răspunde: păstorul sau cutare diacon sau frate din comitet, pune căruța înaintea boilor).

Acum câțiva ani, după ce Liviu Țiplea m-a dus să descopăr lucrarea de la Saddleback și strategia unei Biserici conduse de scopuri, m-am hotărât să încep la Bethel niște schimbări de „perspectivă” și de „sistem”. Între timp, am reușit deja două lucruri: să repet până la saturație ideea că „noi nu venim la Biserică, noi suntem Biserica” și să spun că lucrarea fiecăruia nu este discursul de la adunarea generală, ci activitatea din fiecare zi a anului care trece. Și am mai observat ceva, cu cât îi las pe frați să fie mai activi în lucrare, cu cât îi laud pentru ceea ce fac, cu atât mai mult mă lasă și ei să-mi văd de treaba mea specifică și cu atât mai mult... mă laudă și ei!

Când am făcut școala acolo, Biserica „Grace” din Panorama City, păstorită de John MacArthur, avea 43 de „bătrâni” și 280 de diaconi. Biserica de la Saddleback, California are peste 200 de slujiri specifice, majoritatea dintre ele, gândite și inițiate de membrii din adunare. Conducerea lor i-a eliberat pentru slujire, iar membrii au eliberat conducerea pentru administrare și coordonare. Mi se pare foarte normal.

Noi n-am reușit să avem încă decât aproape douăzeci de activități specifice. Mă bucur însă ori de câte ori cineva ia o nouă inițiativă și o popularizez cu mare entuziasm de la amvon. Clasele noastre de școală duminicală (cam 12 la număr) și grupurile de rugăciune pe cartier sunt cvasi-autonome. (Chiar în acest moment, clasa tinerilor căsătoriți este la Mamouth, la munte și zăpadă, pentru un sfârșit de săptămână).

În doar câțiva ani, am observat o schimbare radicală: cine este foarte ocupat și știe ce grea este truda timp de 364 de zile pe an, nu mai este pornit și nici dispus să se certe la adunarea generală a Bisericii. Gălăgia o fac, de obicei, cei ce vor să-și ascundă sub plapuma cuvintelor, lenea și comoditatea de peste an.

În al doilea rând, adunările generale degenerază în prilejuri de exprimare a nemulțumirii. Când nemulțumirea este pozitivă, ea trebuie să ducă la un angajament personal. Am învățat de la alți păstori să ascult orice sfat și apoi să răspund: „Bună idee! Nu vrei să faci dumneatale asta? Vorbesc cu ceilalți și te vom susține din toată inima”. O asemenea

atitudine i-a însuflețit pe mulți să înceapă activități pe care, pe drept cuvânt, le văzuseră necesare în Biserică și i-a făcut pe alții să... tacă și să nu mai vină înapoi cu aceeași problemă. O spun mereu și multora: „Nu de sfaturi avem nevoie, ci de oameni gata să se facă parte din rezolvarea problemelor prin lucrarea lor personală! Dumnezeu nu caută sfaturi, ci... oameni gata să stea în spărtură!”

Nu trebuie să lăsăm ca oamenii să adune nemulțumiri timp de 364 de zile pe an și apoi să le basculeze ca pe un gunoi la adunarea anuală! Am întrebat acum nouă ani pe cineva dacă are vreo nemulțumire. Mi-a răspuns: „Vei afla peste câteva luni, la adunarea generală!” Iată o concepție care trebuie neapărat schimbată. Nemulțumirile sunt pentru discuțiile în grupuri mici, față în față. Pentru discuțiile publice trebuie să păstrăm respectul și prețuirea reciprocă. „Critica în ascuns, lauda în public!” Iată care ar trebui să fie practica adunărilor creștine.

În al treilea rând, adunările generale degenerază în ocazii de plătire a unor polițe și de demonstrare a unor loialități de grup sau de familie. Le iau împreună ca să scap mai repede de ele.

Există o piesă de „teatru scurt” de pe vremea comuniștilor. Autorul este, pare-mi-se, un ceh sau un polonez. Am auzit-o în România, la radio. Acțiunea se desfășura într-o sală de ședințe, la pregătirile pentru adunarea generală a oamenilor muncii dintr-o întreprindere de producție. Directorul fabricii s-a dus la tribună să verifice microfonul și stația de amplificare. Ca probă, a început să citească ceva din foile pregătite:

„Tovarăși, producția nu merge. Există multă delăsare, mult dezinteres și lipsă de angajament personal...” Ei, cei din sală! Se aude bine?

„Nu se aude deloc, domnule director.”

„Măi să fie! Ia treci tu la microfon că merg eu în sală să ascult... Zi ceva!”

Omul a început să zică:

„Producția nu merge pentru că salariile sunt mici, condițiile de muncă sunt înrobitoare. Nimănu-i nu-i pasă de noi. Muncim ca niște animale...”

Din sală, directorul a comentat:

„Da, domnule, nu se aude nimic de aici. Ai dreptate.”

Despre cum este acum în aspectul negativ, nu trebuie să mai scriu, căci știm cu toții. Bisericile au împrumutat din societatea păgână, practica campaniilor electorale plus critica și autocritica de partid. Cine critică mai tare și mai necruțător, cine veghează asupra dușmanului de clasă și este plin de vigilență proletară... este cel mai pocăit membru al adunării.

Prefer să spun ce am văzut și învățat de la americanii din asociația noastră (North American Baptist) și de la practica pe care am făcut-o la Biserica păstorită, împreună cu alți 43 de păstori, de John MacArthur.

Selectarea și promovarea unor lideri în gupele de conducere și coordonare nu trebuie făcute pe baza „popularității”, ci pe baza maturizării duhovnicești și a competenței.

Un păstor ar trebui să aibă un cuvânt precumpănitor în alcătuirea echipei cu care va lucra în tot restul anului. N-ai încredere în păstor, caută un altul! Vai de oile care se duc după unul care... nu este păstor. Când ai identificat însă un om care este pe poziția de „păstor asistent al Marelui Pastor al oilor”, trebuie să-l lași să-și facă auzit glasul și să-și pună la lucru toiagul călăuzirii. Prea multă democrație este sinonimă cu „țigănia” și ne poate duce foarte repede la situația Bisericii din Laodicea.

Cât de caraghios este să cauți cu lumânarea un om duhovnicesc, să-l trimiți la școală, să-l verifici printr-o comisie de „competență”, să-l ordonezi pe viață și apoi... să-l subordonezi... hotărârilor altora, nedăruiti, necăutați, neselectați, neverificați, neordinați...

Pe alocuri, păstori au ajuns să trebuiască să ceară voie ca să... păstorească turma Domnului cum li se pare potrivit. Unele adunări n-au nevoie, în gândirea lor, de păstori, ci doar de un fel de „predicatori” care să se comporte asemenea unor magnefoane înzestrate cu butonul „pornit/oprit”! În concepția lor, păstoria este un fel de atribuție colectivă a adunării. Nu aceasta este însă strategia instaurată de Domnul Isus și de apostolul Pavel în Biserică. Dacă ar fi fost așa, n-ar mai exista în Noul Testament pasaje care să li se adreseze în mod expres unor „păstori” așezați deasupra turmei în slujire și responsabilități!

Dacă păstorul are libertatea să-și aleagă, să promoveze și să instruiască propria lui echipă de conducere, Biserica nu va mai fi zdruncinată de dificilele conflicte de personalitate și nu va mai fi silită să se chinuiască să funcționeze asemenea unui „monstru” cu mai multe capete.

Selecția și promovarea celor din Consiliu trebuie făcută prin consultarea directă dintre păstor și Biserică. Votul adunării generale rămâne girul că cei aleși sunt recunoscuți și respectați de corpul colectiv al Bisericii.

Dacă cei aleși în echipa pastorală nu vor monopoliza lucrarea Bisericii, ci dimpotrivă, vor fi adevărați catalizatori pentru atragerea tuturor în diferite lucruri de slujire, Biserica va trăi minunea alcătuirii unui trup armonios în care fiecare mădular își va ocupa locul cuvenit și își va da cu bucurie contribuția la sănătatea întregului. Cei din echipa pastorală trebuie să înțeleagă realitatea și rostul poziției lor: au fost aleși nu ca să înlocuiască Biserica în slujire, ci ca să angreneze, să antreneze și să coordoneze lucrarea celorlalți oameni din Biserică.

Am observat în alcătuirea Bordurilor și Consiliilor din Bisericile americane, o pluralitate în care sunt aduși liderii celor cinci sectoare de bază ale Bisericii: evanghelizare, integrare, maturizare, echipare,

închinare, plus cei doi strict necesari, secretarul și casierul. La acest număr strict necesar pot fi adăugați reprezentanți ai surorilor, ai tineretului etc. La fel de bine, acești diferiți reprezentanți pot fi chemați numai atunci când este vorba despre probleme pertinente activității lor. Activitatea celor din echipa pastorală trebuie votată pe un termen limitat (să zicem de trei ani), cu posibilitatea unor reînnoiri nelimitate de mandat. Promovarea noilor membrii ai echipei de lucru se poate face doar dacă cel nou venit a arătat că poate lucra armonios în timpul anului cu echipa existentă. Promovările sau înlocuirile se pot face oricând, urmând să fie validate la proxima adunare anuală a Bisericii.

Cu două, trei luni înainte de adunarea anuală, de la amvon se poate repeta disponibilitatea consultării cu fiecare și cu toți cei din Biserică. Trebuie să se repete și că la adunarea anuală, discuțiile vor fi reduse la un minim general acceptat.

Scriu aceste rânduri după ce, slavă Domnului!, am avut câțiva ani de „schimbări” pozitive în organizarea Bisericii și am avut adunări anuale de sărbătoare. Ele au durat întotdeauna sub o oră (spre bucuria tuturor) și s-au transformat în adunări de apreciere, recunoștință și împărtășire a strategiei comune de viitor. Mă rog lui Dumnezeu, Tatăl nostru, să ne țină harul armoniei în familia Sa, și să ne învețe să ne purtăm cum se cuvine în prezența Sa, mai ales... la adunările anuale.

Felul în care ne comportăm, cu alții și chiar cu noi înșine, arată maturitatea sau lipsa de maturitate a caracterului.

Pe de altă parte, unele structuri (ca și adunările generale ale Bisericilor din România) sunt proprii unui climat „iluzoriu” din lumea „utopicului” (cum au fost acele specifice comunismului). Ele presupun un grad de perfecțiune pe care niciunul dintre noi nu l-am atins încă. Populismul și democrația (în forma ei rău înțeleasă) nu sunt și nici nu trebuie să fie acceptate în creștinism. Dacă în societate trebuie promovată „meritocrația”, în Biserică trebuie să fie cultivată spiritualitatea și competența duhovnicească.

Lumea spune „omul potrivit la locul potrivit”. Biserica spune omul duhovnicesc așezat acolo unde darul duhovnicesc pe care l-a primit de la Duhul Sfânt îl așază în „trupul Bisericii”. Nu se poate să fim totul și de toate, nu se cuvine să avem pretenția demagogică de a fi consultați în toate problemele, pentru că am fi, vezi Doamne, competenți în toate privințele. Din acest punct de vedere, adunările generale ale Bisericilor, în forma lor specific comunistă, aduc mai mult haos decât ordine în viața unei Biserici, iar obiceiul de a vota pentru mai orice problemă este o invenție care a produs cel mai mare rău pentru climatul social al Bisericii.

Nu cred că pot găsi un rău mai mare decât obiceiul de a vota pentru fiecare problemă. Este suficient ca doi să voteze împotriva a trei la

alegerea culorii de vopsea pentru ușa de la intrare pentru ca să se creeze o tensiune între cei cinci. Dacă unul dintre cei aflați în minoritate se va afla iar în tabăra celor care pierd și la un vot viitor, va aduna suficientă amărăciune ca să se creadă „persecutat” („Părerea mea nu contează, nu sunt considerat important etc., etc.”). Orice Biserică (și orice altă comunitate de alt fel) care dorește să păstreze unitatea și respectul pentru toți membrii ei, ar trebui să evite (pe cât se poate) orice formă de votare!!!

Votul este o metodă care „împarte în tabere” prin însăși natura lui și nu este recomandat acolo unde se dorește cultivarea unității și părtășiei. Hotărârile unei adunări creștine trebuiesc luate astfel și pe alte principii. Biserica creștină este o familie cu vârste spirituale diferite și cu grade variate de maturizare și competență.

Ce s-ar întâmpla într-o familie cu zece copii dacă s-ar pune la vot meniul de la masa de prânz? Cred că ar mânca șapte zile pe săptămână numai desert! Ce s-ar întâmpla dacă ar pune la vot și spălatul pe dinți sau aranjatul patului dimineața etc.? Cuvântul părinților nu ar mai avea niciun fel de importanță pentru că votul majorității ar impune mereu voia celor mulți (chiar dacă aceștia sunt nevârstnici). Am avea o familie condusă de copii, cu un comportament copilăresc și condamnată să săvârșească mereu „copilării” (certuri copilărești, de genul „îmi iau jucăriile și plec”, azi vreau să fac eu pe dentistul etc.). Părinții s-ar chinui și ei să facă ceva, dar ar suferi mereu soarta unor înfrânți, dominați de copilăria majorității din jur.

Slavă Domnului că familiile creștine nu sunt așa acasă și n-ar trebui să fie așa nici în familia cea mare a Bisericii. Conducerea unei Biserici trebuie rezervată pentru „părinții” duhovnicești despre care vorbește apostolul Ioan, iar hotărârile lor trebuiesc respectate și împlinite de către ceilalți din adunare.

4. Problema suferințelor lucrătorilor

În contextul marelui război cosmic dintre Bine și rău, și în cel mai restrâns, dintre omul duhovnicesc și firea pământească, putem spune oricărui slujitor creștin că înfruntarea este sigură, suferința este sigură, dar și biruința lui Dumnezeu este la fel de sigură. Vorbind din propria experiență, apostolul Pavel scrie:

„Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdut, și totuși Domnul m-a izbăvit din toate. De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniiți” (2 Tim. 3:10-12).

Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască lumea prin nebunia propovăduirii crucii și are nevoie în fiecare veac de nebuni care să sufere pentru Hristos, care să poarte crucea împreună cu Hristos plătind în trupurile lor ceea ce lipsește suferințelor Lui pentru trupul Lui care este Biserica. Poate conta și pe tine? Vrei să fii și tu unul dintre ei?

Impertinența din titlu nu-mi aparține! Am preluat-o de la altcineva, dar cred în ea din toată inima și cu toată ființa mea! Este un subiect mai ocolit de noi și trebuie să fac o precizare încă de la început: „Mulți privesc, puțini văd; mulți aud, puțini ascultă”. Vedem doar ceea ce putem pricepe și ascultăm doar ceea ce putem înțelege. Restul trece pe lângă noi, nu „prin noi”.

Această incursiune în tainele vieții lui Hristos în noi a început de la spovedania apostolului Pavel din Filipeni 3:4-17, din care citez aici doar pasajul care m-a uimit:

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:10-11).

Apostolul Pavel mărturisește că a abandonat evoluția lui pe scara spiritualității evreiești (3:4-8), socotind-o „ca un gunoi” în comparație cu un alt proces de spiritualitate pe care îl numește „cunoașterea lui Hristos”:

„Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos...” (Filip. 3:8).

Vorbind în termeni de „câștig-gheșeft”, ca orice evreu veritabil, Pavel ne vorbește despre o afacere infinit superioară religiozității iudaice. Expresia „să-l câștig pe Hristos” m-a pus pe gânduri și m-a contrariat. A fost doar începutul în confruntarea mea cu o terminologie apostolică ciudată, dar plină de revelații surprinzătoare.

Cum adică „Să-L câștig pe Hristos”? Nu este El „darul lui Dumnezeu” pentru noi? Despre ce strădanii personale vorbește apostolul? Ce fel de eforturi personale sunt necesare pentru primirea unui dar oferit cu atâta mărinimie de Dumnezeu?

A doua expresie care m-a bulversat cu totul este aceasta: „ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:11).

Cum adică? Nu este învierea din morți o experiență generală, inevitabilă pentru toți oamenii? Cunosc oameni care ar fi fericiți să scape de învierea din morți! Toți cei care au trăit în păcat ar prefera oricând să nu mai învieze și să nu ajungă la judecata de apoi și în iadul cel veșnic! Nu credea apostolul Pavel în învierea din morți?

Calificativele „cu orice chip, dacă voi putea” precizează că această „înviere din morți” este ceva improbabil, foarte dificil de atins și rezervat doar pentru o anumită categorie de creștini, numiți în text „desăvârșiți”:

„Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și, dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință” (Filip. 3:12-15).

Sper că ați observat tensiunea lăuntrică existentă în acest pasaj. Apostolul spune, aparent contrazicându-se, că n-a ajuns încă desăvârșit, dar continuă precizând că suntem toți (deja) desăvârșiți! Bineînțeles că m-am rugat Domnului să-mi lămurească toate aceste nepriceperi ale mele, fiind convins că nu apostolul Pavel este confuz, ci eu n-am ajuns încă să-l pricep bine. Ceea ce am primit de la Domnul m-a entuziasmat și m-a speriat totodată! Duhul Sfânt mi-a descoperit că există în creștinism adâncimi și înălțimi nebănuite și căi nebătătorite în slujirea mea pentru Dumnezeu. Am descoperit un Pavel care pornise hotărât pe scara identificării cu Hristos, călcându-l pe urme și îndemnându-ne și pe noi să-L urmăm în această extraordinară experiență.

Identificarea cu Hristos, fratele nostru mai mare

Credea sau nu credea apostolul Pavel în învierea morților? Răspunsul este un emfatic „Da”, iar pasajele care susțin aceasta în epistolele lui sunt prea multe ca să le citez eu aici. Cum se explică atunci reținerea lui, chiar scepticismul lui, exprimat în expresiile restrictive „cu orice chip, dacă voi putea”. Despre ce „înviere din morți” vorbește Pavel în spovedania adresată filipenilor?

Am descoperit că apostolul a scris aici despre o „altă înviere din morți”, nu despre cea pe care o vor experimenta toți oamenii. Este „învierea din morți” care încoronează evoluția spirituală a celor care s-au unit prin credință cu „Căpetenia mântuirii lor”.

Toate epistolele lui Pavel ni-i prezintă pe cei credincioși într-o identificare spirituală prin care noi suntem „în Hristos” (una din expresiile favorite ale lui Pavel) și Hristos este în noi:

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col. 1:26-27).

Prin identificare cu Hristos, credincioșii intră într-un proces în care progresează pe scara lăuntrică (periculos numită mistică) a „devenirii întru Hristos”. Treptele ei sunt enumerate foarte clar de apostolul Pavel în pasajul deja citat:

- (1) „Și să-L cunosc pe El
- (2) și puterea învierii Lui
- (3) și părtășia suferințelor Lui
- (4) și să mă fac asemenea cu moartea Lui;
- (5) ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:10-11).

Un astfel de „purtător de Hristos” (Christoforus) este o ființă nesupusă morții și este chemată să „guste ceva din puterile veacului viitor” (Evrei 6:5) încă din viața aceasta!!! Am crezut o vreme că Pavel le-a scris celor din Filipi despre experiențele lui ca apostol, pentru că, într-adevăr, apostolii au beneficiat de niște „semne apostolice” care i-au calificat pentru experiențe supranaturale și care le-au conferit o autoritate duhovnicească unică:

„Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi” (2 Corinteni 12:12).

M-am convins însă foarte repede că nu este așa! Pavel recomandă acest proces de identificare cu Hristos TUTUROR creștinilor, făcând din el semnul distinct al credinței adevărate:

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați” (2 Corinteni 13:5).

„Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi” (Filip. 3:17).

„Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți, pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele” (1 Cor. 4:15-16 vezi și 1 Tes. 1:6).

Prin nașterea din nou, Hristos locuiește în fiecare credincios, făcându-L un mădular al trupului Său spiritual și împărtășindu-i ceva din experiențele prin care a trecut El în viața de pe pământ. Creștinul experimentează puterea învierii lui Hristos (Efes. 1:17-22), părtășia suferințelor Lui (Filip. 1:22; Fapte 9:16), să se facă asemenea cu moartea Lui (2 Tim. 2:11) și, ca încoronare a acestui proces, să experimenteze „cu orice chip, dacă vor putea” ceva din Hristosul de după înviere!

Mi-a devenit din ce în ce mai clar că apostolul Pavel a avut o evoluție spirituală de excepție, rămasă multora ascunsă chiar dacă este expusă „la vedere” în epistolele lui.

Apostolul ne-a mărturisit despre „răpirea” lui sufletească, o „teleportare” în termeni contemporani, până în cerul prezenței lui Dumnezeu, numit „cel de-al treilea cer”, în dimensiuni ale realității de dincolo de cerul atmosferic și cel cosmic (2 Cor. 12:1-6). Autoritatea lui apostolică asupra Bisericilor s-a exercitat în virtutea unei comuniuni spirituale exprimată în termeni specifici:

„Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5:3-5).

„Căci măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos” (Col. 2:5).

Depart de a fi o chemare la extremism peiculoase și la un misticism de iarmaroc, cuvintele spovedaniei lui Pavel sunt o chemare smerită spre adâncimi ale identificării noastre cu Hristos. Nu este de mirare că apostolul Petru, care i-a studiat cu atenție și în amănunt TOATE epistolele lui, ne-a lăsat un avertisment apostolic menit să curme răstălmăcirii și extremism pseudocreștine foarte periculoase:

„Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.

Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă, ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuiri și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei. Amin.” (2 Petru 3:15-18).

De fapt, Cel ce-l înduplecase pe Pavel să se facă părtaș suferințelor lui Hristos îl învățase și pe apostolul Petru să facă și să propovăduiască același lucru:

„Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi, dimpotrivă, bucurați-vă întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.

Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:12-14).

Identificarea cu suferințele lui Hristos pentru Biserică

Redescoperindu-l deci, pe apostolul Pavel și deprins într-o oarecare măsură cu terminologia folosită de el, am ajuns la un alt pasaj în care „părtășia cu suferințele lui Hristos” este ridicată la rang de virtute și îmbrățișată cu ardoarea consacrării: identificarea cu suferințele lui Hristos.

Apostolul Pavel și-a cunoscut destinul încă de la început. În parte, Dumnezeu i l-a precizat când l-a trimis pe Anania să-l vindece de orbirea căpătată pe drumul Damascului:

„... și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu”
(Fapte 9:16).

În momentul confruntării, Hristos l-a găsit pe Pavel, pe atunci Saul din Tars,

- (1) plin de râvnă,
- (2) plecat în călătorie să facă voia lui Dumnezeu și
- (3) purtând în mână scrisori de autoritate, care să-i facă să sufere pe urmașii lui Hristos (Fapte 9:1-2).

Ironia divină i-a hotărât o viață caracterizată exact tot de aceste trei caracteristici și Pavel n-a avut casă, n-a avut masă, n-a avut familie, ci

- (a) a colindat plin de râvnă toată lumea,
 - (b) a scris scrisori de autoritate pe care le studiem și noi astăzi
- și
- (c) a suferit cu prisosință pentru Hristos.

Redus la esență, chemarea apostolului Pavel este descrisă chiar de el însuși în acești termeni:

„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu” (Col. 1:24-25).

Isprăvnicia lui Pavel a fost dublă: (1) „să întregască cuvântul lui Dumnezeu” și chemarea lui a fost (2) „să sufere”, împlinind în trupul lui ceea ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este Biserica”. Nu există nicio îndoială în ceea ce o privește pe prima, dar cea de-a doua pare o blasfemie.

Pavel a scris conștient că este inspirat de Duhul lui Dumnezeu să scrie. Iată doar câteva expresii folosite în epistola către Corinteni:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat...” , „Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul ca...” , „Celorlalți le zic eu, nu Domnul...” (1 Cor. 7:10, 12; 11:23).

Iar în epistola către Galateni, protestând împotriva ereziilor strecurate să contrazică mesajul propovăduit de el, apostolul Pavel scrie:

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească, pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos” (Gal. 1:11-12).

Există însă îndoială în ceea ce privește perspectiva apostolului Pavel asupra suferințelor. Ceea ce scrie el pare, dacă nu de-a dreptul o erezie, cel puțin o obrăznicie?

„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica” (Col. 1:24).

Cum de a putut scrie el așa ceva?

„Nu te grăbi, Daniel!” pare că-mi spune apostolul Pavel. „Cuvintele pot fi o punte între noi sau un obstacol. Depinde cum le înțelegi și cum le folosești.”

Oare ce a vrut să ne transmită Pavel când a scris afirmația despre completarea suferințelor lui Hristos? Ce lipsește la suferințele pentru trupul Lui, care este Biserica? Ce înseamnă a fi un urmaș al lui Hristos?

După multă rugăciune am ajuns la concluzia că singurul lucru care lipsește acelor suferințe este „continuitatea în timp”, permanentizarea lor înaintea oamenilor din fiecare generație. Când a suferit Domnul Isus, pe pământ n-au existat nici camere de luat vederi, nici aparate de filmat. Așa a vrut Dumnezeu în providența Sa. Oamenii au încercat să-L „corecteze” pe Dumnezeu făcând ei picturi și, mai recent, filme artistice. Ei nu pricep ceea ce a priceput apostolul Pavel și anume că Dumnezeu a vrut și a hotărât altfel. El a decis să continue să sufere pentru omenire prin măduarele trupului Său care sunt pe pământ, prin credincioșii care s-au făcut una cu Hristos printr-o viață de consacrare deplină.

Biserica este o floare rară care nu crește decât atunci când este udată cu lacrimile celor care suferă împreună cu Hristos. Apostolul Pavel, pare că-mi spune: „Daniel, Hristos vrea să continue să sufere pentru Biserica Lui prin viața mea. El are nevoie de mine ca să-și demonstreze în fiecare zi dragostea Sa jertfitoare pentru trupul Lui. Hristos are nevoie de trupul meu ca să sufere pentru trupul Lui, care este Biserica.”

Citesc aceste cuvinte ale lui Pavel într-un text din epistola lui către Galateni:

„Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor vă silesc să primiți tăierea împrejur numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos... În ceea ce mă privește, departe de mine

gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!... De acum încolo, nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Gal. 6:12-17).

„Stigmata Christi”, „semnele lui Hristos” sunt cicatricile bătilor pe care le-a încasat apostolul Pavel din cauza mărturiei lui Hristos. Biserica catolică a făcut un întreg cerc din această expresie. Totul a început prin secolul XIII, când oameni cucernici au pretins că le-au apărut pe trup, din senin, răni asemănătoare cu rănilor lui Hristos. Primul caz înregistrat fiind cel al englezului Stephen Langton din Canterbury, Anglia, în anul 1222. Sfântul Francisc din Assisi a primit prin 1224 un set de astfel de răni în urma unei vedenii cu un înger răstignit etc., etc.

Apostolul Pavel nu a scris despre astfel de scamatorii catolice și nimănui nu i-ar fi trecut prin cap astfel de năzbâtii în primele secole de creștinism. Rănilor apostolului au fost cât se poate de reale, primite în urma unor băti la fel de reale. Ascultați propria lui mărturie, într-un pasaj în care dispută autenticitatea iudaizatorilor care-i tulburau lucrarea:

„Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – Vorbesc ca un ieșit din minți. – Eu sunt și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!

De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării.

Deseori, am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!

Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile” (2 Cor. 11:23-28).

Stigmata este pluralul cuvântului latin „stigma” derivat și el din cuvântul grec *στίγμα* stigma, care înseamnă semn sau marcă, așa cum sunt cele folosite pentru identificarea unui animal sau sclav. O persoană purtătoare a stigmatelor este cunoscută sub numele de stigmatizat sau purtător al stigmatelor. Identificarea cu suferințele lui Hristos este chemarea fiecăruia „rob al lui Hristos”. Așa a fost în Biserica primară, așa a fost de-a lungul secolelor și așa trebuie să rămână până la revenirea

personală a lui Hristos. Până atunci, eu și cu tine suntem chemați „să împlinim ceea ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este Biserica”. Suferințele lui Hristos nu au început doar la Cruce. Pe El l-au durut certurile dintre ucenici, dorințele lor de a fi „cel mai mare” dintre ceilalți, neputința lor de a înțelege și de a-și însuși scara de valori a cerului. Pe El l-au durut furturile lui Iuda din punga comună și lepădarea lui Petru, împreună cu lepădările tuturor celorlalți ucenici. Pe El l-au durut înfruntările cu oamenii religioși, care, urându-L pe El, pretindeau, culmea, că-L cunosc mai bine pe... Dumnezeu!

Urmașii lui Hristos trec și ei prin suferințele lui Hristos. Oricine a studiat cât de cât tragediile din Istoria Bisericii sau a petrecut suficient timp în interiorul eșafodajului religios al sistemelor omenești știe că saducheii, fariseii și cărturarii nu au pierit o dată cu cei din primul secol!

Saducheii au fost și sunt „trepăduși” profesioniști care s-au cocoțat și continuă să se cocoate în funcțiile cheie. Ei sunt gata oricând să „colaboreze” cu puterea seculară numai să ocupe funcțiile de frunte. Fără să creadă neapărat în înviere, preocuparea lor este să-și trăiască raiul aici și acum, trecând peste cadavrele altora. Ei nu sunt „unșii Domnului”, ci sunt unși cu toate alifiile, „unsuroșii Domnului”, cum bine le spunea Geabou Pascu.

Fariseii sunt cei ce au obsesia formelor religioase, dar care sunt total lipsiți de substanță. Ei par cel mai aproape de adevăr, dar sunt cel mai departe de adevărata spiritualitate. Dau zeciuală din izmă și mărar, dar sunt în taină plin de dispreț față de ceilalți! Ei zidesc mormintele „sfinților” din trecut, ucigându-le în același timp urmașii, programându-i astfel ipocrit, să fie sfinții generațiilor viitoare.

Cărturarii sunt „specialiștii breslei clericale”, maeștri ai slovei care omoară, străini însă de Duhul care dă viață. Cărturarii sunt colecționarii de doctorate și distincții, despre care un foarte bun și intim cunoscător spunea că „citindu-se la neșfârșit unii pe alții, mută oasele moarte dintr-un cimitir în altul”. Vă dați seama că nu-i încadrez aici pe pasionații adevărați după studiul Scripturilor. Toți marii creștini au fost oameni ai studiului, până și pescarul Petru! Cine vrea să se asigure că nu este un cărturar modern să facă bine să se întrebe dacă ar fi depus aceeași sânguință dacă n-ar fi fost foaia aceea de hârtie numită diplomă la capătul tunelului.

Diotref-n-a murit nici el fără urmași! Fiii lui sunt proprietarii de suflete care stăpânesc peste oameni în virtutea așa numitelor drepturi „parohiale”. N-au dispărut nici cei ce predică Evanghelia din pizmă, din duh de ceartă, din slavă deșartă sau din vinovata dorință după câștig.

Iuda, acest uzurpator care a nenorocit unul din cele mai frumoase nume din Biblie, își are și el urmași printre casierii care administrează vistieria comună a comunităților creștine.

Orice creștin care calcă pe urmele Domnului Isus și pe urmele apostolului Pavel se va lovi și el de astfel de oameni sau, mai bine zis, va fi lovit fără milă de ei. Așa este normal, așa se cade, așa este inevitabil. Hristosul cel viu trăiește și suferă în fiecare generație prin intermediul celor în care trăiește.

„De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena și v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră, pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri, căci știți singuri că la aceasta suntem rânduți” (1 Tes. 3:1-3).

„Dar, dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:20-21).

Ce înseamnă să suferi în lucrare? Oricât ar părea de ciudat, un lucrător cu Evanghelia poate trece de mai multe ori prin durerile nașterii pentru aceeași persoană, în timp ce o femeie trece prin același proces o singură dată!

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!” (Gal.4:19).

Există dureri de care trebuie să fugi și dureri după care trebuie să alergi. Există suferințe nedorite și suferințe dorite din toată inima. Durerile slujitorilor cu Evanghelia pentru nașterea oamenilor pentru Hristos sunt bune, voluntare și recomandabile. Ele fac parte din specificul slujirii lor. Deși există și nașteri mai ușoare, niciuna dintre ele nu este total lipsită de durere. Cel care produce nașterea din nou este Dumnezeu, dar El preferă de regulă să-i nască pe alții prin noi:

„Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți, pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie” (1 Corinteni 4:15).

Oricine este „în Hristos” are parte și de suferințele Lui! Propovăduirea lui Pavel este exact opusul pervertitei „evangelii a prosperității” pe care o îmbrățișează unii astăzi! Fără luptă nu-i cunună și fără suferințe nu există slavă!

„Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Romani 8:17).

Iarăși, apostolul Pavel ne spune că trebuie să ne identificăm conștient și angajați cu suferințele Domnului Isus. Nu sunt suferințele noastre, ci ne îmbrăcăm în suferințele Lui!

„Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere” (2 Cor. 1:5).

„Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba” (2 Timotei 4:5).

Pentru cine-l citește cu atenție pe apostolul Pavel, strădaniile lui de a se alătura lui Hristos în suferințe iese lesne la suprafață. Uitați-l ce bucuros scrie de siguranța lui înaintea acuzatorilor, o singurătare asemănătoare cu a lui Hristos:

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit” (2 Timotei 4:16).

Ascutați-l recomandându-le celor din Corint centralitatea suferințelor lui Hristos în mărturia creștină:

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

În veacul modern, slujitorii lui Hristos fug de suferințe. Apostolul Pavel fugea spre suferințe, le dorea, le aștepta, le anticipa și le trăia intens ca pe o ofrandă adusă Celui cu care s-a identificat pentru veșnicie. Dați-mi voie să mai pun o dată unul lângă altul versetele de la care a pornit acest studiu:

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:10-11).

„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica” (Col. 1:24).

Sunt mulți care suferă „pentru Hristos”, dar foarte puțini își dau seama, asemenea lui Pavel, că în ei, Cel care suferă este Hristos însuși! Mă rog ca aceste puține rânduri să lumineze, măcar în parte, chemarea extraordinară pe care ne-o face Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Este o taină care se va descoperi „la vremea ei”:

„... când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tes. 1:10).

Prin anul 1976, sub arșița persecuției comuniste din România, doi păstori americani s-au strecurat prin controalele de la vamă și au colindat puțin Bisericele baptiste. Erau amândoi din Michigan. I-am văzut la Biserica din Mihai Bravu, păstorită de Vasile Taloș. Ca să nu facă greutăți păstorului, cei doi au insistat să li se îngăduie să nu urce la amvon. Li s-a dat un microfon și au vorbit de pe platforma dinaintea corului. Cum erau amândoi în blugi și cu cămăși colorate, păreau fermieri care tocmai veniseră de pe câmp. Cel dintâi a zâmbit și ne-a spus câteva versete de salut din partea fraților din America. Când i-a venit rândul, celălalt a luat microfonul și câteva zeci de secunde n-a spus absolut nimic. Și-a rotit doar privirile peste cei prezenți... de la stânga la dreapta... de la dreapta la stânga... de la stânga la dreapta... Parcă filma. Și-a scos apoi batista și a început să plângă. Se lăsase peste noi toți taina unor lucruri adânci, cărora nu le puteam da de capăt... Când s-a mai liniștit, ne-a spus:

„Vreau să vă țin minte pe fiecare în parte. Vreau să vă rețin culoarea și expresia feței... Am venit să-i vedem pe frații noștri care suferă, dar am venit să vedem mult mai mult decât asta... Va veni o zi când voi sta în slavă înaintea lui Hristos și am să-l privesc în ochi și am să-l privesc în față... Atunci, abia atunci, voi spune: „Ochii ăștia i-am mai văzut parcă undeva, știu privirea aceasta, obrazul acesta îmi este familiar...” Și El îmi va răspunde: „Sigur! M-ai văzut atunci când sufeream în frații mei din România.” De fapt, noi am venit aici ca să-L vedem pe Hristos suferind în voi... să-L privim în voi... să ne obișnuim cu expresia feței Lui... În El ne vom recunoaște odată toți în slavă.”

A dus iar batista la ochi și a plâns. Plângeau toți cei din sală, plângeam și eu pentru că se destupase izvorul tainei... și era vremea lacrimilor.

Stăpânul lumii acesteia (Ioan 14:30) n-a încheiat nici pace, nici armistițiu în războiul pe care-l duce cu Dumnezeu. Ura pe care a dezlănțuit-o împotriva Fiului lui Dumnezeu când Acesta a fost pe pământ este aceeași pe care o dezlănțuie astăzi împotriva copiilor lui Dumnezeu. Înfrânt la cruce, potrivnicul nostru este turbat ca unul care știe că mai are puțină vreme și caută pe cine să înghită (1 Petru 5:8-10).

5. Principii versus Porunci

Conducătorii scolastici și religioși ai timpului nu L-au considerat pe Domnul Isus un teolog veritabil. Din punctul lor de vedere „Nazarineanului” îi lipsea cu desăvârșire „sistemul” obișnuit de porunci și de legi. Aceasta a fost cauza pentru care fariseii și cărturarii nu I-au primit „învățătura”: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată !” (Ioan 7:15)

În anumite cercuri scolastice de azi și chiar în anumite biserici, Domnul Isus n-ar fi considerat „teolog” din aceleași motive.

Învățăturile expuse de Învățătorul din Nazaret i-au uimit pe cărturarii tuturor veacurilor, tocmai prin faptul că ele nu s-au pierdut niciodată în lucruri abstracte. Vorbirea Lui era cu desăvârșire practică - legată de realitățile vieții de fiecare zi, urmărind cu stăruință dezvoltarea unui caracter sănătos, printr-o lărgire continuă a capacității de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a trăi în părtășie cu El. Învățătura Lui s-a bazat mereu pe „principii” aplicabile la viața cotidiană, transformînd-o pe aceasta în viețuire la nivelul familiei eterne.

Dumnezeu a hotărît ca omul să fie pus în mișcare de PRINCIPII iar nu de PORUNCI.

Ca să te supui unei porunci nu ți se cere o inteligență deosebită. Trebuie să faci doar ceea ce ți se spune și... pînă și cățelușul meu este în stare de o asemenea ispravă. El vine cînd îl strig, stă cînd îi spun..., și așa mai departe.

Cu totul alta este situația cînd este vorba despre un principiu. Pentru așa ceva se cere o inteligență superioară - inteligență de natură mentală și se mai cere o mare doză de curaj moral.

Oricît de straniu ar părea, mulți oameni preferă să trăiască mînați de porunci, căci se cere mai puțin efort, mai puțină gîndire și mai ales pentru că nu se cere nici un pic de responsabilitate.

Înainte ca păcatul să intre în lume, nu existau porunci, ci toate lucrurile funcționau conform diferitelor PRINCIPII, subordonate la rîndul lor unuia singur: aceluia al slujirii reciproce în dragoste. După răscoala lui Satan, în economia lumii și-a făcut apariția un alt PRINCIPIU și anume acela al „EGOISMULUI”. Omul a fost pus față în față cu această nouă realitate și Dumnezeu l-a pus în poziția de a alege între cele două principii, conform cu preferința lui liberă. Totuși, pentru a-l ajuta să aleagă bine, Dumnezeu îi dăduse deja omului cîteva situații și realități care să-l învețe cîte ceva din principiile trăirii în părtășia divină.

V-ați gîndit vreodată că cea dintîi zi întregă pe care a trăit-o omul pe pămînt, a fost ziua de odihnă? De multe ori noi ne aducem aminte doar de porunca: „Șase zile să lucrezi..., dar ziua a șaptea este ziua de odihnă” (Exod 20:10,11), fără să ținem seama că în planul divin, ca într-o profetică referire la lucrarea mîntuitoare a lui Hristos, omul a fost destinat să intre „într-o odihnă ca cea de Sabat”. Această primă zi pe care a trăit-o Adam, a fost declarată „Ziua Domnului” și această realitate trebuia să-l învețe un PRINCIPIU etern, anume că Dumnezeu este mai înainte de toate lucrurile și că închinarea către El este cea dintîi responsabilitate a omului.

Un alt gest pe care L-a făcut Dumnezeu pentru a-l învăța pe Adam principiile existenței în părtășia divină, a fost acela al interzicerii accesului la pomul cunoașterii. Această interdicție trebuia să-l facă pe om să înțeleagă că poziția pe care i-a acordat-o Dumnezeu în natura creată, este aceea de slujitor privilegiat, dar nu de proprietar. Ca proprietar, Adam ar fi avut dreptul să facă tot ce pofteste, ca slujitor însă există întotdeauna anumite restricții. Chiar și cele zece PORUNCI date de Dumnezeu evreilor, n-au fost în ele însele decît zece PRINCIPII revelate pentru călăuzirea și prezervarea poporului ales. Totuși, evreii le-au transformat repede în niște porunci reci și rigide, căci nu erau decît un popor scos de curînd de sub robia egipteană. Psihologia lor de sclavi a denaturat oferta lui Dumnezeu. Nefiind învățați să gîndească liberi, ei au confundat principiile divine cu legile Egiptului și așa se face că la venirea Domnului Isus, mii de ani mai tîrziu, iudeii erau cărturari în ceea ce privește „slova” legii, dar complet străini față de conținutul inimii lui Dumnezeu. Ei au știut să multiplice poruncile legii încorsetînd toate manifestările vieții într-un formalism rigid, dar n-au avut priceperea să adîncească Legea și să pătrundă „spiritul” ei. În felul acesta evreii n-au împlinit cerința Legii, ci s-au mulțumit să rămînă la lucrurile exterioare. Dumnezeu le spusese: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte...” (Iosua 1:8), în intenția de a-i îndemna să pătrundă sensul adînc al poruncilor, adică PRINCIPIILE divine care au stat la temelia Legii.

Cînd a venit Domnul Isus, poporul era pierdut în „labirintul” datinilor. Mai marii religioși ai timpului cultivaseră o adevărată „junglă teologică și juridică” pe care poporul de rînd n-o mai putea pricepe. În fața acestei realități, Învățătorul a căutat încet, încet, să-i scoată din „imperiul PORUNCII”, învățîndu-i mereu cum să trăiască după PRINCIPII

„Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. (Matei 5:20)

Lucrarea făcută de Domnul Isus a avut o dublă însemnătate:

a. Ea a subliniat importanța Legii. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii...” (Matei 5:17)

b. Ea a subliniat greșeala evreilor. „...am venit nu să stric, ci să împlinesc”. (Matei 5:17)

Există două posibilități de a greși față de Lege: una este să ignori total Legea și aceasta Domnul Isus nu putea să facă, căci El venea în numele Celui care se descoperise pe Sine prin darea Legii, iar cealaltă este să aplici greșit Legea și Domnul Isus a venit ca să-i învețe pe oameni „spiritul Legii”: PRINCIPIILE.

De exemplu, El ne-a adus aminte de PORUNCA: „Să nu ucizi !”, dar le-a atras atenția că PRINCIPIUL acestei porunci este mult mai adînc, mergînd pînă la rădăcina faptei și evaluînd gîndirea: „Dar eu vă spun că oricine se mînie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății”. (Matei 5:21,22) Există multe feluri în care putem „ucide” pe cineva, chiar lăsîndu-l în viață. Vorbirea de rău, dușmănia și disprețul sînt judecate de același PRINCIPIU ascuns în PORUNCA împotriva uciderii. Într-o altă ocazie, cînd a fost rugat să identifice care este cea mai mare PORUNCĂ, Domnul Isus le-a răspuns dîndu-le două PRINCIPII pe care se bazează toate PORUNCILE: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău, ...și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22:37)

Uneori se pare că și Biserica de astăzi cade în aceeași greșală de a sublinia importanța PORUNCILOR în dauna însușirii PRINCIPIILOR. Aceasta se întîmplă din cauză că oamenii ascultă mult mai ușor de PORUNCI decît de PRINCIPII, iar pentru cei ce-i îndrumează este mult mai comod să emită reguli noi, decît să muncească cu fiecare, învățîndu-i principii și clădind caractere. Iacov definește religia adevărată ca pe o aplicare de principii: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27) Ca să înțelegem și mai bine frumusețea și simplitatea trăirii conform PRINCIPIILOR, este necesar să ne uităm la relația care există între ele și PORUNCI, subliniind diferențele care există între ele:

1. O PORUNCĂ sau o regulă are o aplicare specifică și este impusă cu ajutorul unei (unor) sancțiuni prevăzute. Un PRINCIPIU este independent de circumstanțe și împrejurări și nu poate fi nicăieri impus asupra altora. Superioritatea PRINCIPIULUI este evidentă prin faptul că el respectă libertatea persoanei și trebuie „trăit”, nu „impus” din afară.

2. O PORUNCĂ sau o regulă este limitată la un scop imediat. Un PRINCIPIU este etern și universal și ne trimete în lumea realităților divine.

3. O PORUNCĂ sau o regulă este întotdeauna supusă îmbunătățirilor, amendamentelor și chiar eliminării. Un PRINCIPIU nu poate fi schimbat niciodată. El se manifestă doar diferit, în situații diferite, pentru a răspunde la solicitări diferite.

4. PRINCIPIILE rămân mereu aceleași, chiar dacă situațiile se schimbă. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, în lumea creată de El, noi sîntem dotați cu capacități fizice, mentale și morale. Aceste capacități trebuiesc dezvoltate pentru a da naștere unui produs final intangibil, dar real, numit în cuvinte omenești „caracter”. Acest caracter este singurul lucru pe care îl vom lua cu noi cînd vom păși din lumea aceasta în cea viitoare. Trăsăturile caracterului nostru se pot dezvolta numai în exercitarea libertății noastre de alegere - o alegere între aplicarea sau neaplicarea PRINCIPIILOR divine la situațiile particulare în care ne aflăm fiecare. În cazul acestui proces se cer: o gîndire profundă, o decizie morală și o consecvență neabătută. Aceste trei deprinderi formează baza și climatul de creștere a „omului de caracter”. Dumnezeu ne-a destinat să fim „oameni de caracter” și de aceea ne-a făcut oameni liberi care să ne putem recunoaște capacitățile încredințate și să le dezvoltăm spre slava Celui ce ni le-a încredințat. Ne-a făcut personalități în stare să-I întoarcă lui Dumnezeu ceva din dragostea cu care El ne iubește, membri potențiali în familia cerească, chemați în viitor să-și dea partea lor de contribuție la fericirea cerească.

Ca să-și împlinească acest destin, omul trebuie să-și recunoască originea divină și să-și asume poziția pe care Dumnezeu I-a dat-o prin creație: ca administrator peste toate lucrurile create. Poziția de administrator implică hotărîri care trebuiesc luate și acțiuni care trebuiesc întreprinse și de aceea Dumnezeu I-a dat omului PRINCIPII mari și minunate, pe care trebuie să le înțeleagă, să și le însușească și în numele cărora trebuie să acționeze. (Prelucrare după: „Principles to live by”, de Mel Rees)

6. Vîrste spirituale în Biserică

Știind că fiecare credincios se află într-un proces de creștere spirituală, este foarte important să identificăm în Biserică vîrstele spirituale specifice și caracteristicile lor.

Presbiterii sînt chemați să contribuie la „desăvîrșirea” sfinților (Efeseni 4:12) și să-i asiste în procesul de maturizare duhovnicească, iar pentru aceasta ei au nevoie să știe cum să recunoască nivelul de creștere spirituală a fiecărui credincios în parte.

Nimeni nu se așteaptă de la un copil să facă ceea ce face de obicei un om în puterea vîrstei. Și nici tinerii nu pot fi confundați cu copiii. Dacă așa stau lucrurile în ceea ce privește vîrstele biologice, cu atît mai mult trebuie să știm să distingem deosebiriile dintre credincioșii aflați la diferite vîrste spirituale. Numai așa vom ști ce să așteptăm de la fiecare creștin și ce putem așeza pe umerii fiecăruia din Biserică.

În epistola întîia a lui Ioan întîlnim un pasaj în care este evident că această preocupare de a identifica vîrstele spirituale ale credincioșilor a fost una din responsabilitățile apostolilor. Studiindu-l vom putea vedea cum trebuie să înțelegem gradele de responsabilitate ale credincioșilor aflați la diferite nivele de maturitate spirituală. Pentru o mai bună înțelegere vom adăuga acestui pasaj și alte texte din celelalte scrieri ale apostolilor. Iată pasajul din Ioan, care pare un fel de abracadabram dacă nu-l înțelegm cca structura unui tabel care trebuie așezat ca atare.

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău“ (1 Ioan 2:12-14).

Iată textul așezat în tabel:

CE SUNT ?	CE ȘTIU ?	CE FAC ?
Copilași	Păcatele vă sunt iertate (2:12)	Mai ... cad(2:1)
Tineri	Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi (2:14)	Sunteți tari și ați biruit pe cel rău (2:13, 14)
Părinți	Ați cunoscut pe Cel ce este de la început (2:13,14)	Se multiplică, nesc, cresc și îngrijesc pe alții

Să le luăm pe rând ...

1. Vîrsta copilăriei spirituale începe odată cu nașterea din nou. Nu cred că există cineva care să creadă că apostolul Ioan a scris pentru copilașii de la creșă sau de la grădiniță! Aici nu este vorba de o vîrstă biologică, ci de una duhovnicească! Nivelul de cunoștințe proprii acelei vîrste este foarte scăzut, dar suficient pentru mîntuire. Credincioșii - copii sînt cei care au venit în contact cu Evanghelia, au aflat despre jertfa Domnului Isus, despre iertarea de păcate și și-au însușit prin credință lucrarea de înfiere făcută de Dumnezeu, care le-a trimis apoi în inimi arvuna Duhului învățîndu-i să I se adreseze Creatorului cu: „Ava”, adică Tată. (Romani 8:15-17)

Viața acestor credincioși - copii se caracterizează prin entuziasm, lipsa de echilibru și, uneori, prin... căderi. Toate acestea nu trebuie să ne sperie, ci trebuie să ne determine să le acordăm acestor creștini o grijă deosebită și să-i înconjurăm cu o deosebită atenție. Un studiu biblic sistematic va fi o bună metodă de maturizare.

„Și ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți, ...dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.” (1 Petru 2:2,3)

Copilăria spirituală trebuie depășită repede. Dacă nouă ne este greu să suportăm ideea că s-ar putea să avem un copil - întîrziat, cu mult mai greu îi vine lui Dumnezeu să ne vadă refuzînd să creștem.

„Fraților, nu fiți copii la minte; ci la răutate fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari” (1 Corinteni 14:20).

Apostolul Pavel a avut mult de furcă cu acei creștini care refuzau creșterea în Domnul, complăcîndu-se într-o legătură periculoasă cu lumea și cu păcatul:

„Cît despre mine fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici chiar acum nu le puteți suferi !” (1 Corinteni 3:1)

Dezbinările (1 Corinteni 3:2-4), tulburările și ereziile sînt cauzate de obicei în Biserică de creștinii imaturi, care s-au închircit duhovnicește și nu pot, sau nu vor să-și depășească impasul în care se află:

„În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dinții adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine se hrănește numai cu lapte, nu este obișnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci el este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele de rău” (Evrei 5:12-14).

Ce este de făcut deci cu acei credincioși aflați la vîrsta copilăriei spirituale?

a. Trebuie să-i recunoaștem ca atare și să căutăm să le înțelegem manifestările.

b. Trebuie să-i ajutăm să crească, îndemnîndu-i, hrănindu-i și ...curățindu-i prin pocăință.

c. Dacă întîrzie să crească, trebuie să identificăm cauzele și apoi să încercăm împreună să le înlăturăm. „Și noi, ...să dăm la o parte orice predică și păcatul care ne înconjoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.” (Evrei 12:1) (* vezi și anexa despre cauzele lipsei de creștere spirituală)

2. *Vîrsta adolescenței spirituale* este, în expresiile folosite de Ioan, vîrsta la care, printr-o continuă acumulare a Cuvîntului, credinciosul devine tare, nu mai cade cu ușurință în ispite, ci-l biruiește pe cel rău.

Tineretea duhovnicească începe în momentul în care înțelegem din Cuvînt, că viața creștină este o luptă continuă cu păcatul și cu Diavolul și că, departe de a fi sortiți înfrîngerii, noi „sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8:37-39) Un credincios - tînăr este un

creștin care și-a identificat poziția și știe de pe ce baze trebuie să înfrunte viața.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă
întotdeauna în carul Lui de biruință, în Hristos” (2 Corinteni
2:14)

Și la această vîrstă instrumentul de creștere este Cuvîntul lui Dumnezeu. În lupta pe care o are de dus, tînărul - spiritual este îndemnat să ia „sabia Duhului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17).

Care este portretul unui creștin aflat la vîrsta adolescenței spirituale? El este un creștin care a strîns Cuvîntul lui Dumnezeu în inima lui și asta-l ajută să nu mai păcătuiască. (Psalmul 119:11) Un astfel de credincios și-a rezolvat aproape toate problemele lui personale. Este stabil, bine dezvoltat, înțelept, rezistent și ...stingher. Un tînăr este o „unitate” în el însuși. Nu mai trebuie apărat sau dădăcit de alții, dar nici n-a ajuns să se dăruiască celorlalți. Îi mai rămîne de urcat o treaptă: Treapta consacrării. În curînd, cît mai curînd, el trebuie să înceapă să trăiască pentru alții și, renunțînd la sine, trebuie să ajungă „părinte”. Bisericele de astăzi sînt pline de copilărie spirituală. Ici și colo se pot vedea grupuri restrînsse de tineri spirituali, dar numai foarte rar găsim credincioși ajunși la coacere, maturizați suficient pentru a ști care le este chemarea supremă și care le este îndatorirea.

3. *Vîrsta maturității creștine*: Părinții Bisericii. Apostolul Ioan ne spune despre acești credincioși că ei au depășit stadiul cunoașterii fragmentare și au priceput planul pe care îl are Dumnezeu cu omenirea în vremea actuală. Ei L-au cunoscut pe Dumnezeu nu numai ca Tată, ci L-au înțeles ca pe Cel ce este de la început. (1 Ioan 2:13,14) Ei știu că Dumnezeu a hotărît ceva la început și că va exista un final la care El vrea să ajungă. Cunoscut planul acestui proces și i s-au subordonat de bunăvoie și cu bucurie.

Ce știu ei despre planul lui Dumnezeu cu omenirea?

„Acela pentru care și prin care sînt toate lucrurile ...(vrea) să
ducă pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:10).

Dumnezeu a hotărît încă de la începutul lumii să-și facă din urmașii lui Adam „fii părtași slavei dumnezeiești”. Căderea lui Adam nu a schimbat dorința lui Dumnezeu, ci a făcut necesară răscumpărarea celor căzuți în cursa lui Satan, prin Jertfa ispășitoare de la Calvar. Și acum, Dumnezeu ne dorește să-I fim fii, părtași slavei. Prin Isus Hristos, El este gata să ne înalțe la demnitatea de fii. (Ioan 1:12; 20:17)

Dumnezeu își dorește copii ! Iată ce au înțeles din Cuvînt acești credincioși ajunși la maturitate duhovnicească. Și dacă El își dorește fii, ei se consacră din toată inima să slujească acestui scop, fiind gata să devină ceea ce Ioan numește: „Părinți”.

Un părinte duhovnicesc este un creștin care se reproduce în alții, un credincios prin care Dumnezeu îi naște pe alții.

Cel mai bun exemplu de părinte duhovnicesc pe care îl întâlnim în Noul Testament, este apostolul Pavel. El s-a dăruit pe sine în slujirea Evangheliei, pentru a-l aduce lui Dumnezeu copiii acasă.

„Cu Iudeii, m-am făcut ca un Iudeu, ca să câștig pe Iudei; cu cei ce sînt sub Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost sub Lege (măcar că nu sînt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sînt sub Lege; cu cei ce sînt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sînt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sînt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei ce sînt fără Lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mîntuiesc pe unii din ei. Căci măcar că sînt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți” (1 Corinteni 9:19,20-22).

Apostolul Pavel s-a dăruit pe sine planului lui Dumnezeu. Nici o împrejurare în viața lui nu l-a împiedicat să caute să-i facă pe oamenii pierduți copii ai lui Dumnezeu. În fața împăratului Agripa, aflat fiind în drumul spre Roma, unde avea să fie judecat, acest Pavel a uitat să se mai apere pe sine și a folosit ocazia aceasta unică, nu pentru a se elibera pe sine, ci pentru a-l converti pe Agripa. Dîndu-și seama de aceasta, împăratul comentează:

„Curînd mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin !” (Faptele Apostolilor 26:28)

Înțelegînd că i-a fost descoperită intenția, Pavel nu se scuză, ci-i cheamă pe toți la Dumnezeu zicînd:

„Fie curînd, fie tîrziu, să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sînt eu, afară de lanțurile acestea” (Faptele Apostolilor 26:29).

Nici lanțurile și nici închisorile nu au reușit să-l împiedice pe Pavel să caute să-i nască pe alții pentru Domnul.

În temnița din Filipi, el se roagă și cîntă și-l convertește pe Corneliu împreună cu toată casa lui. Din Roma, din lanțuri, îi scrie lui Filimon despre Onisim, fostul sclav fugit de la stăpîn „pe care l-am născut în lanțurile mele” (Filimon 10)

Dar a fi părinte nu înseamnă numai a naște. A fi părinte, înseamnă a crește pe alții, a te sacrifica pe tine, a te dăruia pentru binele și creșterea copiilor pe care-i ai. Cineva spunea că „tată sau mamă poți deveni într-o clipă, dar pentru a fi părinte este nevoie de o viață întreagă”.

Ca părinte duhovnicesc, Pavel și-a îngrijit îndeaproape copiii în Domnul. Lui Timotei, „copilul meu preaiubit” îi poartă o grijă suficient

de mare pentru a-i scrie două scrisori atunci cînd nu-l mai știe pe aproape ca să-l întărească (1 Timotei 1:2; 2 Timotei 1:2). Același lucru îl face și pentru Tit, „adevăratul meu copil în credința noastră, a amîndorora” (Tit 1:4).

Către credincioșii din Galatia, aflați în pericol din cauza învățăturilor mincinoase, scrie:

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, pînă ce va lua Hristos chip în voi” (Galateni 4:19).

Cu nici un chip nu vrea să renunțe la creștinii din Corint, chiar și atunci cînd aceștia, ca mulți alți copii nerecunoscători, nu vor să-i mai respecte autoritatea părintească în Domnul:

„Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac de rușine, ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei. Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos Isus, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie” (1 Corinteni 4:14,15).

Scrisoarea către Filimon, este de fapt un discurs în apărarea lui Onisim „pe care l-am născut în lanțurile mele” (10) și pe care-l trimisese înapoi la fostul stăpîn, nu pentru a-l repune în poziția de sclav, ci pentru a-l crește corect, învățîndu-l etica și echitatea creștină.

Poate cel mai duios pasaj scris despre Pavel ca părinte duhovnicesc, plin de iubire și de grijă, este cel din Faptele Apostolilor 20:17-38, în care este descrisă cuvîntarea lui de rămas bun, către presbiterii bisericii din Efesenii. Pasajul este prea bogat ca să-l analizăm aici, dar poate constiui o lectură emoționantă. Apostolul, ca un bun părinte, și-a crescut conștiința prin exemplul personal și prin învățătură. Aceasta fusese de altfel și preocuparea pe care o avusese și în creșterea lui Timotei, pe care l-a ținut multă vreme lîngă el în lucrare:

„Știți rîvna lui încercată: cum ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei. Căci n-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră” (Filipeni 2:20,22).

Toți apostolii au fost din punct de vedere duhovnicesc „părinți” ai Bisericii. În toată prima sa epistolă, Ioan îi numește pe credincioși, „copilași” (2:1,18,28; 3:1,17,18; 4:4; 5:21), iar în cea de-a treia epistolă mărturisește: „Căci eu n-am bucurie mai mare decît să aud despre copiii mei că umblă în adevăr” (3 Ioan 4).

Unsprezece creștini maturizați spiritual și ajunși „părinți duhovnicești”, au fost trimiși de Domnul Isus să facă ucenici din toate neamurile, dînd astfel naștere Bisericii. Lucrarea lor a răspîndit creștinismul în toată

lumea cunoscută atunci, în doar răstimpul unei singure generații. Privind la insuccesele Bisericii de astăzi nu putem să nu remarcăm că în ciuda mijloacelor pe care le avem acum la dispoziție (presa, radio, televiziune, avion), ducem cu toții lipsă de un lucru esențial multiplicării numărului copiilor lui Dumnezeu. Biserica creștină contemporană duce lipsă de „părinți duhovnicești”. Avem programe, emisiuni, edituri și edificii. Rezultatele sînt însă jalnice. „Am zămislit, am simțit dureri și, cînd să naștem, am născut vînt; țara nu este mîntuită și locuitorii ei nu sînt născuți” (Isaia 26:18).

Bisericile sînt pline de creștini lumești, „prunci spirituali” și se lasă călăuzite de „tineri duhovnicești”, stăpîni pe ei înșiși, plini de cunoștințe, dar incapabili de sacrificiu și de dăruirea de sine caracteristică „părinților”. Dumnezeu vrea copii pe care să-i ducă la slavă. Cine-i va naște și-i va crește? Părinții duhovnicești. Vrei să fi și tu unul dintre aceștia? Dumnezeu să te ajute !

7. Cauzele lipsei de vitalitate spirituală

„Eu am venit ca oile Mele să aibe viața și s-o aibe din belșug”.
Ioan 10:10

Viața creștină este o viață de biruință și de belșug spiritual. Doriința Domnului Isus este ca noi toți „să rămânem în El și să aducem multă roadă” (Ioan 15:4-11). O permanentă însuflețire pentru tot ceea ce este bun ar trebui să ne stăpânească în toate zilele noastre. (Filipeni 4:8) O activitate cu sens și cu împliniri personale ne este promisă și în Psalmul 1: „El este ca un pom sădit lângă un izvor de ape, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit” (Psalmi 1:3). Bogăția lăuntrică se răsfrânge și în afara noastră producând o atmosferă de veselie, de optimism și de laudă adresate Numelui lui Dumnezeu: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efeseni 5:19).

Adeseori însă, unii creștini trec prin perioade de „secetă spirituală”. Aceste sezoane de „uscăciune” vin pe neașteptate și îi cufundă pe cei credincioși într-o stare de apatie, de indiferență și uneori, chiar de împotrivire față de Dumnezeu mântuirii lor.

Care să fie cauza acestor „crize spirituale”? Și ce trebuie să facă un credincios ajuns într-o astfel de „uscăciune spirituală”? În studiul care urmează vă propunem discutarea acestor întrebări și soluționarea lor în ascultare de Cuvîntul Domnului.

Crizele spirituale pot fi prilejuri de creștere.

Uneori, Dumnezeu însuși ne lasă să trecem prin astfel de crize pentru a ne cunoaște pe noi înșine și pentru a ne da seama că „nimic bun nu locuiește în noi, adică în firea noastră pămîntească” (Romani 7:18).

Alteori Dumnezeu produce El însuși aceste crize pentru a ne desprinde de păcat și pentru a ne apropia și mai mult de El însuși.

Chiar și atunci cînd crizele spirituale sînt produse de nevegherea sau de vinovăția noastră, Dumnezeu le poate folosi înspre un bine superior. Mulți credincioși din istorie au mărturisit cum Dumnezeu a folosit chiar și căderile lor pentru adîncirea pocăinței și pentru așezarea lor în situații noi din care să răsîndească binecuvîntarea. „Pe de altă parte știm, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sînt chemați după planul Său”. Aduceți-vă aminte numai de „lepădarea lui Petru” despre care Domnul Isus a știut mai dinainte, dar pe care nu a căutat s-o prevină, ci a folosit-o spre desăvîrșirea interioară a apostolului. (Luca 22:31-34)

Atitudinea corectă într-o situație de criză spirituală.

Este bine ca atunci cînd se abate asupra noastră o stare de „uscăciune duhovnicească”, noi să știm să ne refugiem în „harul Domnului” și să căutăm să facem două lucruri foarte importante:

a. Mai întîi trebuie să căutăm să identificăm cauzele acestei stări de cădere. Se spune că un diagnostic corect aduce mari șanse de vindecare în medicină. Și în viața duhovnicească situația se prezintă la fel. „Medicul bun” va ști să ne arate unde se ascunde răul, dacă vom ști să stăm de vorbă cu El, într-o atmosferă de studiu, de post și de rugăciune.

b. Apoi trebuie să căutăm să înlăturăm cît mai repede cauzele suferințelor noastre sufletești. În tot acest proces accentul va trebui să fie pus nu pe strădaniile noastre, oricît de mari ar fi ele, ci pe puterea și pe harul lui Dumnezeu, „căci de la El vine și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Care sînt cauzele comune ale lipsei de vitalitate spirituală? Să le luăm pe rînd.

A. Cauza: Păcatul

Nimic nu ne desparte de Dumnezeu mai repede și mai catastrofal decît păcatul. „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mîntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre v-ascun fața Lui și-L împiedică să v-asculte”, spune profetul Isaia. (Isaia 59:1,2)

Un păcat poate fi o încălcare voită a poruncilor lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4), o stare de împotrivire tacită față de intențiile lui Dumnezeu cu viața noastră (bani, timp liber, servicii, domiciliu, etc.), sau o șovăire vinovată în

înfăptuirea anumitor lucrări pe care Dumnezeu le așteaptă de la noi. (Iacov 4:17)

Două exemple ne stau imediat înaintea cînd ne gîndim la păcatul care-l desparte pe om de bucuria prezenței lui Dumnezeu. Cel dintîi este cazul lui Iona care a ajuns să-și dorească moartea, din cauză că neascultarea lui l-a împins într-o stare de derută și de întunecime. (citiți în întregime cartea lui Iona) Cel de-al doilea este cazul împăratului David, care după ce a păcătuit cu Bat-Șeba, a căzut într-o stare de „uscăciune” și de „sfrîșeală lăuntrică”. În această situație, el scrie Psalmul 51:

„Ai milă de mine Dumnezeule, în bunătatea Ta ! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele !... “ (Psalmi 51:1-12).

Păcatul săvîrșit îl făcuse necurat înaintea Domnului și-i interzisese accesul la sursa bucuriei și-a binecuvîntărilor: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, Spală-mă și voi fi mai alb decît zăpada. Fă-mă să aud veselie și bucurie și oasele pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura”.

Cine trăiește în păcat este tăiat de la sursa de energie a cerului !!

Soluționarea problemei: Pocăința

Slăvit să fie Dumnezeu, pentru că El ne-a lăsat deschisă calea pocăinței !! Cel ce a păcătuit poate și trebuie să se „întoarcă” la Dumnezeu, părăsind cu desăvîrșire păcatul.

Împăratul David, de care am amintit, a trecut el însuși prin această experiență. Ascultați-l cum o descrie în Psalmul 32:

„Cîtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci ziua și noaptea mîna Ta apăsa asupra mea, mi se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile ! Și Tu ai iertat vina păcatului meu. ... Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit ! Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă ! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei cu inima fără prihană.”

Dumnezeu ne disciplinează din cauza păcatului, prin pedeapsă, dar și aceasta este spre binele nostru. Pedeapsa trebuie înțeleasă ca un semn al iubirii și-al grijii pe care ne-o poartă Dumnezeu, ca Tată: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima cîndești musturat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:5-11).

Uneori, nu este suficient să îndreptăm păcatul prin pocăință. Mai este nevoie și să îndreptăm paguba făcută. Cine a furat, trebuie să dea

înapoi, cine a jignit trebuie să-și ceară iertare, etc. Pînă nu sînt respectate toate acestea, Dumnezeu ne poate refuza reintrarea în prerogativele vieții spirituale îmbelșugate.

B. Cauza: O viață lipsită de idealuri

Lipsa de idealuri este izvorul lipsei de sens. Nimeni nu trebuie să se mulțumească cu „a trăi pentru... a trăi”. Purtăm în noi energii creatoare, care se vor cheltuite. Uneori se întîmplă cu noi așa cum se întîmplă și în afaceri: Dumnezeu renunță să mai investească în persoane „nerentabile”. „Apele stătătoare prind miros urît”, spune un proverb din vechime. Un creștin fără idealuri este un peisaj trist, ca o corabie cu pînzele sfîșiate. Vîntul suflă degeaba, căci catargele sînt rupte.

Există astăzi, atîția creștini care se învîrtesc pe loc, încurcîndu-se unii în alții. „Secerișul este copt”, dar cei chemați stau la umbră, ferindu-se de arșița zilei. Nu este de mirare că Dumnezeu, retrace seva de viață din „mlădițe” care refuză să „rodească”.

Soluția problemei - Stabilirea unor idealuri precise într-o ordine stabilă de priorități:

1. Dumnezeu ne-a mîntuit „pentru faptele bune pregătite mai dinainte pentru ca noi să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). El vrea să lucreze „în noi” și apoi „prin noi”. Ca mădulare în trupul lui Hristos, noi sîntem instrumentele lui Dumnezeu în lumea de astăzi. Apostolul Pavel le scrie Filipenilor să se lase „însuflețiți” de lucrările necesare împărăției, iar pe Tit îl sfătuiește să spună apăsător că „cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintîi în fapte bune” (Tit 3:8).

2. Retrași într-o atmosferă de rugăciune, trebuie să ne formulăm o strategie creștină a vieții, cu scopuri imediate și cu scopuri de lungă durată.

3. Cunoașterea aptitudinilor personale ne poate fi de mult folos, în restabilirea unor obiective viitoare. Dumnezeu ne-a dat anumiți „talanti” pe care îi vrea puși în „negot”. Aduceți-vă aminte că Pavel îi scria lui Timotei: „Nu fi nepăsător de darul care este în tine” (1 Timotei 4:14).

Dacă nu știi ce trebuie să faci, începe prin a face ceea ce este nevoie. Du-te la unul dintre păstorii bisericii și întreabă-l ce este de făcut în adunare. Roagă-l să-ți dea o lucrare de care să fi răspunzător. Vei vedea „din mers” unde îți este locul și care îți sînt abilitățile. Obişnuiește-te să îți un jurnal personal și o listă de rugăciune.

C. Cauza: Lipsa de hrană spirituală - Creșterea spirituală se poate asemăna perfect cu creșterea biologică. Un copil care nu mănîncă va ajunge un copil rahitic. Tot așa cum hrana materială ne este necesară în fiecare zi, nici hrana spirituală nu trebuie să lipsească.

Cum să ne hrănim pentru suflet?

Hrana spirituală este un dar de la Dumnezeu care se coboară înspre noi în clipele de meditație, de părtășie și de rugăciune. Domnul Isus este „pîinea venită din cer” ca să aducă lumii viața. (Ioan 6:32-35) Tot ceea ce ne poate apropia de Domnul Isus este de dorit să se petreacă în viața noastră. Citirea unei cărți creștine, ascultarea unei predici bune, participarea la un serviciu de rugăciune, postul și slujirea împreună cu sfinții, stăruința asupra paginilor Sfintelor Scripturi, sînt tot atîtea căi de „hrănire spirituală”.

Soluția problemei - Disciplina vieții de credință

Medicii de astăzi au lansat un proverb: „Spune-mi ce mănînci, ca să-ți spun cine ești”. Noi îl preluăm și spunem că sufletul trebuie hrănit sistematic cu „hrană aleasă” pentru a fi în formă maximă. „Să doriți laptele duhovnicesc și curat ca prin el să creșteți...” le spunea Petru credincioșilor, iar autorul epistolei către evrei își mustra cititorii pentru lipsa de hrănire adecvată: „ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare” (1 Petru 2:2; Evrei 5:12).

Lipsa de vitalitate din viețile multor credincioși dovedește o lipsă serioasă în felul în care ei se hrănesc duhovnicește. Programatorii de computere au creat și ei un proverb: „Garbage in, garbage out”. Cu alte cuvinte: „Ce pui înăuntru, aceea iese apoi afară.” Mîntea și inima noastră funcționează și ele după același principiu. Cine se uită la lucrurile păcătoase ale lumii, cine se hrănește toată ziua mintal și afectiv cu „plăcerile de o clipă ale păcatului”, va sfîrși prin a trăi lumește și a-și duce sufletul într-o stare de „leșin spiritual”.

„Din dragoste pentru lumea de acum”, Dima l-a părăsit pe apostolul Pavel și, dacă nu s-a pocăit, și-a ratat veșnicia. (2 Timotei 4:10)

Un creștin adevărat trebuie să-și disciplineze mîntea și plăcerile.

„Și orice gînd îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5).

Marile treziri spirituale au început totdeauna cu oameni care s-au întors la Biblie și la rugăciune. Dacă simți că ești „sleit de puteri” și „însetat” după o viață îmbelșugată, ascultă cum cheamă Dumnezeu prin profetul Isaia:

„Voi toți cei însetați veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani. veniți și cumpărați bucate,, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată. De ce cîntăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați cîștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-mă dar și veți mîncă ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” (Isaia 55:1,2).

D. Cauza: Singurătatea - Poate părea paradoxal, dar în societatea „supra-aglomerată” de astăzi, unii oameni trăiesc singuri „ca în codru”. Pentru un creștin, o astfel de stare este inadmisibilă. Ea nu se poate justifica în nici un mod, căci Hristos ne-a chemat la o viață de părtășie cu ceilalți. Biserica este o „comuniune spirituală”, în care fiecare sîntem mădulare „unii altora”. Totuși, pe unii mîndria, pe alții timiditatea și pe alții chiar păcatul îi face să se izoleze de „trup” și să încerce să supraviețuiască singuri. Așa ceva nu se poate ! Dumnezeu nu poate să binecuvinteze o asemenea stare. În cîntarea „An de an” scrisă de fratele C. Ioanid sînt următoarele cuvinte: „Spic de spic se țin în vînt, cine-i singur cade frînt”. Aduceți-vă aminte cît de singur s-a simțit Ilie și cum din cauza singurătății și-a depresiei nervoase a vrut mai bine să moară decît să trăiască. (1 Împărați 19:3,4,10)

Singurătatea este deseori o metodă prin care Dumnezeu ne încearcă, dar ea nu va fi niciodată un mediu permanent în care Dumnezeu vrea să ne crească. Mi se pare că Blaga spunea că: „Geniul se formează uneori în biblioteci, dar caracterul omului se formează întotdeauna în șuvoiul vieții, printre lovituri și binecuvîntări.”

Soluția problemei - Stabilirea unor relații sănătoase cu ceilalți.

1. Începe prin a mulțumi Domnului că ți-a dat tot ceea ce trebuie pentru a putea fi de folos celorlalți. Recunoaște investiția făcută de Dumnezeu în tine și dă-ți seama că nu ți s-a dat degeaba ceea ce ai.

2. Măsoară-te cu modestie și dă-ți seama că nu ești nici mai bun și nici mai rău decît alții. Dacă ai fi mai bun, te-ai umple de mîndrie, dacă ai fi mai rău, te-ai îneca în invidie. Ești așa cum este toată lumea, cu puncte bune și puncte slabe.

3. Privește în jur și identifică pe cei ce au aceleași scopuri cu tine. Caută apoi să te apropii de ei. Începe prin a aprecia ceea ce ei sînt și ceea ce fac. Întinde o punte de simpatie pe care vei fi invitat apoi să te apropii. Nimeni nu se poate împrietenii cu o „biserică”. Începe prietenia ta cu o singură persoană. Restul va veni de la sine.

4. Caută un grup restrîns de părtășie. Cantitatea nu înseamnă întotdeauna calitate. Mulți creștini au găsit mîngiere și îmbărbătare în grupuri restrînse care se întîlnesc periodic pentru părtășie și studiu. Deschide și casa ta pentru găzduirea unor astfel de întîlniri.

E. Cauza: O Biserică închisă

Dacă am vorbit de singurătatea unor credincioși, putem adăuga la acest subiect și ceva despre singurătatea unor biserici. În mod normal, adunarea creștină trebuie să fie larg deschisă înspre lume și activă din punct de vedere misionar. Din păcate, astăzi multe adunări s-au transformat într-un

fel de „cluburi”, sau „societăți selecte ale sfinților”. Nu se poate să fim în același timp și împotriva scopului cu care ne-a lăsat Dumnezeu pe pământ și în șuvoiul binecuvântărilor divine. Dumnezeu nu răsplătește neascultarea. Duhul Sfânt este întristat în biserici împietrite în forme și fără simpatie față de sufletele care pier. Unele biserici sînt mult mai preocupate să-și adune membrii, decît să răspîndească Evanghelia. Dumnezeu a folosit în unele cazuri prigoana pentru a îndrepta această atitudine greșită.

Soluția problemei - Începerea unei activități de evanghelizare.

1. Hristos a fost numit „prietenul păcătoșilor”.

2. El a venit pe pământ să caute și să mîntuiască „ce era pierdut”.

După înălțarea Sa la cer, El nu și-a schimbat planurile. (Ioan 12:32)

4. Nicăieri nu scrie: „Închideți-vă în biserici și rugați-vă ca alții să vină la voi”. Dimpotrivă este scris: „Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia” (Marcu 16:15).

F. Cauza: Lipsa de iertare - Dumnezeu condiționează atitudinea Lui față de noi, de atitudinea noastră față de ceilalți. Mulți din cei ce se află într-o stare de „secetă spirituală”, au ajuns acolo pentru că au greșit față de frații lor din adunare. Vrînd să le facă altora rău, ei și-au făcut rău lor înșiși, căci Dumnezeu, a întors asupra capului lor, atitudinea pe care ei au avut-o față de ceilalți. În Matei 6:14,15, Domnul Isus spune: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Nimeni nu-l poate ține pe altul în robie fără să fie el însuși rob. Acest lucru se vede și mai deslușit din pilda despre robul nemilostiv din Matei 18:21-35. Cel care n-a vrut să ierte pe cel ce-i era dator, a ajuns el însuși să fie dat pe „mîna chinuitorilor”. Concluzia anunțată chiar de Domnul Isus este: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:35).

Apostolul Iacov adăuga la aceasta, următoarea înștiințare: „Căci judecata va fi fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata” (Iacov 2:13).

Soluția problemei - O inimă gata să ierte.

Cineva spunea foarte bine că noi nu trebuie să dăm din iertarea noastră, căci firea pămîntească este neînduplecată și rea; noi trebuie să dăm din iertarea primită de la Domnul. De multe ori ajungem să spunem ca și Petru: „Doamne, de cîte ori să iert pe fratele meu...” (Matei 18:21), simțind în inima noastră că am ajuns la capătul puterilor și că nu mai avem puterea să iertăm. Într-un fel este bine că se întîmplă așa, căci ajungem să ne vedem limitele strîmte ale „bunății firești”. Pilda robului nemilostiv ne învață însă că noi trebuie să dăm altora din iertarea care ni s-a dăruit

nouă de către Dumnezeu. Fiecare din noi este fericit că a fost iertat de păcate și că nu va mai ajunge să fie judecat odată cu lumea. (1 Corinteni 11:32; Ioan 5:24) Aceeași eliberare trebuie însă să o arătăm și celor care se fac vinovați față de noi, altfel Dumnezeu va face să cadă asupra noastră procesul Lui nemilos de disciplinare: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura” (Matei 7:1,2).

Nimic nu este mai folositor decât un cuget curat și o inimă pornită să acorde iertarea mai dinainte de a i se fi greșit cu ceva. Aceste două caracteristici aduc pace în suflet și bucuria neîngrădită a cerului. Într-adevăr, Dumnezeu găsește plăcere să ierte. Pentru a ajunge la această bucurie, a fost gata să-L trimită în lumea noastră chiar pe Fiul Său ca să moară pe cruce. În chiar acel ceas de mare suferință, Dumnezeu a simțit bucuria acordării iertării. Cît de dulci au trebuit să fie pe buzele Domnului Isus cuvintele adresate tîlharului pocăit: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine-n rai” (Luca 23:43). Autorul epistolei către Evrei ne lămurește și mai bine acest lucru atunci cînd scrie că: „Pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea...” (Evrei 12:2). Iar Isaia, comentînd crucea și răstignirea, spunea: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora” (Isaia 53:11).

G. Cauza: Lipsa armoniei familiale.

Dumnezeu nu poate binecuvînta o familie dezordonată sau dezbinată împotriva ei înșiși. Un text dintr-o poezie romînească spunea că: „Iubirea se cere păzită cu săbii de oțel, și de ea și de el, la fel.” Multe din clipele noastre de „sărăcie duhovnicească” și de lipsă de vitalitate sînt datorate proastelor relații din cadrul familiei. Apostolul Petru, cu experiența unui om căsătorit, îi avertiza pe bărbații din biserică: „să se poarte cu înțelepciune cu nevestele lor, dînd cinste femeii, ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre” (1 Petru 3:7). Pavel scrie: „Bărbaților, Iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele”. (Coloseni 3:18) Lipsa de armonie familială duce la lipsa armoniei cu Dumnezeu. Nicăieri nu se vede ce sîntem noi mai bine decât în universul intim al familiei. Acolo cad toate măștile și tot acolo se manifestă toată măsura caracterului nostru. Mulți „slujitori” ai celorlalți în societate, sînt adevărați „despoți” în casele lor. Multe femei „elegante” în societate, sînt „delăsătoare” și „fără nici un pic de farmec” față de cei din familie. Dumnezeu nu poate fi indiferent față de stări ca acestea. El este „creatorul” familiei umane și fiecare sîntem răspunzători înaintea Lui de felul în care ne îndeplinim îndatoririle. Cei din Vechiul Testament cunoșteau foarte bine lucrul acesta. Unii dintre ei au fost înștiințați să-și pună în rînduială casa, căci trebuie să se înfățișeze înaintea Creatorului. Iată ce scrie în 2 Împărați 20:1: „În vremea aceea

Ezechia a fost bolnav pe moarte. Proorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: Așa vorbește Domnul: Rînduiește ce ai de rînduit casei tale, căci vei muri și nu vei mai trăi.” Același text sună puțin mai diferit în cartea lui Isaia: „Așa vorbește Domnul: Pune-ți în rînduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi” (Isaia 38:1). Aceeași expresie (și-a pus casa în rînduială) o găsim și în cazul lui Ahitofel. (2 Samuel 17:23)

Apostolul Pavel este de părere că: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decît un necredincios” (1 Timotei 5:8)

Gîndiți-vă un pic numai la expresia folosită de Petru „ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre” (1 Petru 3:7). Ce poate fi mai trist și mai sărac decît un om ale cărui rugăciuni nu sînt ascultate? Rugăciunea este un fel de respirație a sufletului și dacă ea nu funcționează așa cum trebuie, oare de ce ne mai mirăm că uneori ne pierdem „suflul”?

Soluția problemei - Reparațiile necesare și o grijă deosebită pentru familie. După noi înșine, primul lucru de care vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu sînt cei din familia noastră. Cine încearcă să fie o binecuvîntare pentru alții în același timp în care este o „pacoste” pentru propria-i familie, se înșeală singur și nu va ajunge bine.

Trebuie să citim încă o dată textele din Noul Testament consacrate familiei și să căutăm să ne „punem casa în rînduială”. Cînd ne vom apuca să facem aceasta, vom observa că textele despre viața familială sînt relativ puține la număr și restrînse ca întindere. De ce oare?

Iată de ce: Familia a fost un subiect pe care Dumnezeu l-a tratat în amănunțime încă din Vechiul Testament și între timp Dumnezeu nu Și-a schimbat părerea. Chiar unele texte din Noul Testament sînt de fapt reluări ale unor principii enunțate în timpul în care Domnul își făcea cunoscută voia Evreilor. (De exemplu: Efeseni 6:2,3)

Astăzi există o goană după cărți de educație familială. Mulți autori au făcut averi frumoase exploatînd această sete de cunoaștere. Părerea noastră este că noi avem o problemă nu cu ceea ce nu știm, ci cu ceea ce știm deja foarte bine, dar zăbovim să punem în practică. Goana după cărți „de specialitate” este uneori doar „o scuză” a amînărilor vinovate și o încercare zadarnică de „liniștire” a conștiinței.

Pentru îndreptarea situației se cere să trecem prin pocăință și prin lepădare de sine. Cine se preocupă mai mult de bunăstarea celorlalți, încercînd să fie o binecuvîntare pentru fiecare, n-are nevoie nici de cărți și nici de „principii”. Dragostea găsește întotdeauna căi, lipsa ei se manifestă întotdeauna prin scuze.

Adeseori se uită că Însăși Domnul Isus a fost membru al unei familii ca toate familiile. Cînd vrea să învețe ceva de la El și în domeniul acesta,

va ajunge să vadă grija cu care Mîntuitorul Și-a încredințat mama lui Ioan, cînd știa că moare și deasemenea grija cu care i-a recuperat pentru credință și pentru veșnicie pe ceilalți frați ai Săi (Fapte 1:14; 1 Corinteni 9:5 și mai ales 1 Corinteni 15:7, unde Pavel ne spune că Domnul i s-a arătat în mod deosebit lui Iacov, cel mai vîrstnic dintre frații Săi, cel care a devenit mai apoi un stîlp în biserică și care ne-a lăsat și o epistolă).

8. Muzica „bisericească“

Muzica este partea sonoră a sentimentelor. Analizate subiectiv, există patru feluri de muzică:

Muzica ce-mi place mie, pe care o fredonez, pe care o ascult în mașină, etc.

Muzica care-mi place când îl laud pe Domnul. S-ar putea ca tu să ai alte gusturi, dar eu am o muzică a mea preferată când stau în fața Domnului. Nu te poți băga în părtășia dintre noi doi.

Muzica pe care îmi place s-o folosesc atunci când vreau să fiu o binecuvântare pentru alții. Cu cei de la țară cânt muzică de la țară, cu cei tineri cânt o muzică tinerească, cu cei de la palat când muzică solemnă, etc.

Muzică care nu-mi place, dar o cânt ca să fac plăcere cuiva. Există o reclamă de televiziune în care un mare hocheist este surprins de coechipieri fredonând la telefon „Itsy Bitsy Spider” pentru fetița lui de acasă care dorea să-l asculte înainte de culcare. Sigur, au râs toți de el ... În alte circumstanțe, nici el n-ar fi cântat așa ceva. Era de râs ... A cântat-o însă pentru că îi plăcea fetiței lui.

Iată deci că muzica nu este un subiect chiar așa de simplu.

Mi-am mutat de cateva zile biroul la munte printre brazi si zapada. In cabana noastra a rasunat aseara un recital al lui Luciano Pavarotti & friends. Ne-am lasat dusi de valurile muzicii sintind cum ni se incarca bateriile launtrului. Daniela este o sotie foarte sensibila si este

“responsabila cu frumosul” în familia noastră. Am ajuns împreună la o concluzie pe care alții o stiau încă de demult:

Muzica nu “se cântă”, ci “te cântă”, producând în-cantare celor ce te aud, adică luându-i și pe ei în lumea vibrațiilor tale interioare.

Originea notelor muzicale

O lungă perioadă de timp muzica nu a fost scrisă. Se cânta din memorie, cântecele erau transmise din generație în generație. Apoi, muzica s-a transmis de la o generație la alta prin viu grai, prin cântec și memorare, căci nu existau notele muzicale. Era nevoie de un mod de a scrie muzica astfel că se făcea așa cum era compusă. Metoda prin care omul a descoperit cum să scrie muzica se numește notație.

Nu puțini știu, însă că.... tocmai din China Antică s-au păstrat teorii muzicale, dar melodii notate există din timpul dinastiei Tang (618 – 906).

În Europa, notația muzicală a apărut în secolul IX, atunci când biserica creștină a început să aleagă cântecele care să facă parte din liturghie. Se foloseau linii, puncte și mici neume – semne grafice scrise deasupra textului ce indică desenul melodiei, înălțimea sunetului sau tonalitatea cântecului.

Prin anul 900 d.Hr. muzica era mai ușor de citit. Neumele erau scrise la o anumită distanță deasupra sau lângă linia orizontală (portativ) – reprezenta nota F pentru a arăta cât de sus sau cât de jos trebuie cântată nota.

Călugărul Guido d’Arezzo a făcut portativul cu patru linii pe care să fie notația muzicală – pe linii și între linii. O metodă de notare care a făcut posibilă ghidarea lungimii fiecărei note a fost descoperită între secolele XIII și XIV. Notele aveau forme noi și punctelor le-a fost adăugate picioare sau liniuțe în funcție de lungimea lor. A apărut și portativul cu cinci linii, iar neumele au luat formă de romb. Pe la 1600 neumele au devenit rotunde și a fost posibilă notația muzicală așa cum este păstrată și astăzi.

Istoria muzicii mai spune că dirijorul unui cor, Guido Aretinus, a dat nume notelor muzicale pe baza imnului gregorian “Ut queant laxis” folosind prima silabă a fiecărui rând (eustiu.com) .

Ut queant laxis

Resonare fibris

Mira gestorum

Fanuli tuorum

Salve pelluti

Labii reatum

Sancte Joannes

Numele notelor muzicale astfel sunt: ut, re, mi, fa, sol, la. Potrivit istoricilor care și-au îndreptat atența către fascinantă lume a muzicii, nota si s-a adăugat mai târziu ca fiind a șaptea notă, iar Ut a devenit Do, din cuvântul Domine.

O interpretare modernă a numelor notelor muzicale arată în felul următor:

Do – Dominus – Dumnezeu;

Re – rerum – materie;

Mi – miraculum – miracol;

Fa – familias planetarium – sistem solar;

Sol – solis – Soare;

La – lactea via – Calea Lactee;

Si – siderae – bolta cerească.

O scurtă incursiune istorica

Care este cea mai lunga cartea a Bibliei? Care carte a Bibliei consta numai in cantari si imnuri? Raspunsul la ambele intrebari este: cartea Psalmilor.

Muzica este unul din darurile de mare pret pe care ni le-a facut Dumnezeu. Ea face sa ne vibreze intreaga fiinta, pina in cele mai tainice strafunduri. Muzica este poezia inimii, dupa cum si poezia este muzica ratiunii. Ea ne inlesneste exprimarea unor stari de exceptionala inaltare sufleteasca, ne pune la dispozitie o cale de comuniune cu Duhul lui Dumnezeu si ne stringe intr-o comunitate care marsaluiește spre cer impreuna in cadenta cantarilor comune.

Muzica are in ea o putere care se manifesta asupra inimii, asa cum a demonstart-o cantarea lui David aplicata ca terapie pentru imparatul Saul (1 Sam. 16). Una din putinele realitati pe care le stim de pe acum despre viata vesnica din cer este ca ea se va desfasura pe un fond plin de “muzica.”

Din primele zile ale bisericii, cantarea psalmilor, a cantarilor de lauda si a cantarilor duhovnicesti a fost parte integranta in serviciul de inchinaciune (Efes. 5:19, 1 Cor. 14:26; Col. 3:16; Iacov 5:13). Unele din scrisorile adresate de apostolul Pavel bisericilor de atunci contin fragmente din textele unor astfel de cantari (Filip. 2:6-11; 1 Tim. 3:16; Efes. 5:14; Col. 1:15-20). Este de remarcat ca toate aceste fragmente de cantari sunt scurte, foarte pline de teologie Christica, veritabile proclamatii ale crezului bisericii crestine primare.

Multi lideri crestini au supranumit departamentul muzical al Bisericii “ministerul de razboi.” Muzica din cadrul unui serviciu divin spune cel mai mult si mai bine despre ce fel de oameni se inchina in acea Biserica. Titusi, luptele fraticide nu sunt o binecuvintare. Cred ca se face prea multa “muzica” pe aceasta tema. La urma urmei, in Biblie, desi se aminteste in multe locuri de cantari, nu gasim nici o singura nota muzicala! oare nu este si acesta un semn ca singura conditie care face muzica acceptabila pentru inchinaciunea crestina este ca ea sa fie facuta “in duh si in adevar”?

Intr-unul din cele mai timpurii documente extrabiblice care descriu viata crestinelor, Plinius, un autor roman, ii scrie imparatului Traian despre crestinii din Roma:

(Ei) “obisnuiesc sa se intilneasca intr-o anumita zi, inainte de ivirea zorilor, canta un imn lui Christos, zeul lor, si se leaga printr-un legamint solemn sa nu savirseasca nici o fapta rea ...”

Primii crestini obisnuiau sa foloseasca drept text al cantarilor portiuni din textul Bibliei, cautind sa imite astfel celebrele “cantari” din Vechiul Testament: cantarea Mariei la trecerea Marii Rosii (Exod 15:1-18), cantarea lui Moise (Deut. 32:1-43) si cantarea Mariei (Luca 1:46-55). Noua “cantari” de felul acesta, numite si “canticle” sunt folosite si astazi in inchinaciunea Bisericii Greco Ortodoxe.

In afara de folosirea lor in cadrul serviciului de inchinaciune, cantarile au fost folosite de crestini si la nunti sau inmormintari. In acest context, unii episcopi cu autoritate teritoriala au recomandat ca melodiile cantate la biserica sa inlocuiasca si acasa cantecele instrumentale si lumesti. Din cauza ca muzica instrumentala era folosita foarte mult in procesiunile de la templele pagane si la inchinaciunea de la Templul evreiesc, unii crestini au fost de parere ca muzica crestina din serviciile publice ar trebui cantata fara instrumente. Ei au spus ca Imuzica instrumentala a fost caracteristica unui stadiu al copilariei spirituale in care s-au aflat copii lui Dumnezeu in vechime (un punct de vedere impartasit mai tirziu si de reformatorul John Calvin). Unii au mers chiar mai departe, cautind sa interzica folosirea instrumentelor si in muzica practicata in afara serviciilor bisericii.

Mult, mai tirziu, intre secolele VII si X, orga a fost acceptata in serviciul divin de inchinaciune, migrind astfel (impreuna cu folosirea ceremoniala a luminarilor si a tamiiei) de la ceremoniile curtii imparatesti, la ceremoniile bisericesti.

Muzica are abilitatea de a patrunde la inima, chiar si atunci cind predicile “intra pe o ureche si ies pe cealalta.” Unii dintre opozantii doctrinelor Nou Testamentale au intuit aceasta mai repede decit liderii bisericii si au inceput sa foloseasca melodiile pentru propagarea crezului lor. In secolul IV, Arie (Arius) a raspindit o doctrina conform careia Isus

Christos nu ar fi fost de fapt co-etern cu Tatal, ci doar una din creaturile Sale. Scrierile sale au fost condamnate vehement la citeva concilii, iar invaturile lui au fost interzise in biserici. Lipsit de acces in arena academica, Arius a gasit o alta cale pentru a ajunge la masele mari de oameni simpli. El a ales sa-si aseze ideile lui eretice pe melodii foarte placute. In zilele de inchinaciune si in zilele de sarbatoare, arienii se intilneau in locurile publice din Constantinopol si cintau pina noaptea tirziu cantecele lor “antifonale” (o anumita tehnica muzicala) si anti crestine. Melodiile simple erau invatate foarte usor de ascultatori, fie ca imbratisau sau nu invaturile ariene.

Unul din episcopii teritorialii, Chrizostom, s-a temut ca fredonarea melodiilor i-ar putea duce pe oameni, fara sa-si dea seama, spre imbratisarea ereziei, asa ca a organizat, cu sprijinul imparatesei Eudoxia (nume tradus prin “credinta cea buna”), procesiuni nocturne in care, la lumina tortelor si luminarilor, erau purtate pe strazile orasului cruci si alte simboluri, si se cintau melodii pe teme crestine. Uneori, cind cele doua grupuri rivale de “cintareti” se intilneau (mai mult sau mai putin “intimplator”), se lasa cu ciomageala, cu tras de par si chiar cu varsare de singe. Aceste “batalii ale corurilor” sunt exemple istorice care atesta formidabila putere pe care o are muzica in influentarea directiei spirituale pe care o apuca poporul.

In secolul VI, papa Grigore I a implementat in biserica catolica o reforma muzicala ce avea sa influenteze viata bisericii apusene timp de nu mai putin de o mie de ani. Sub patronarea lui, a fost deretata drept muzica “bisericeasca” doar “cintul gregorian”, o interpretare caracterizata printr-o linie melodica simpla, austera, lipsita de armonie sau polifonie (mai multe voci). Cintul gregorian nu respecta o anumita masura muzicala si interzicea folosirea oricarui instrument. Efectul produs asupra ascultatorilor era unul straniu, mistic, din alta lume. Numai barbatii aveau voie sa cinte. Era muzica pentru preoti si pentru coruri de calugari, nu pentru cintari comune in biserica.

Istoria a pastrat pentru Reformă privilegiul reintroducerii cântării comune în biserică. John Hus a fost deschizătorul de drum care a alcătuit, în limba boemiană, cea dintâi carte de cântari pentru creștini. Reformatorul german, Martin Luther, el însuși un muzician, a fost de părere că muzica poate deveni un instrument misionar foarte puternic pentru răspândirea mesajului Evangheliei: „Voi înălța din toată inima acest dar prețios pe care ni l-a dat Dumnezeu în arta muzicală ... Muzica trebuie socotită secundară doar Cuvântului lui Dumnezeu. Prin puterea ei, toate simțămintele umane sunt răscolite și puse în mișcare.”

Luther a scris cel puțin 37 de cântece. Cel mai celebru dintre ele, „Cetate tare-i Dumnezeuul nostru”, este supranumit „Imnul de război al Reformei”. Cântecele apărute în mișcarea reformată au direcționat

închinăciunea spre Christos, nu spre fecioara Maria, cum se întâmplase până atunci în liturghiile medievale și au înlocuit cântul gregorian bărbătesc din limba latină cu cântări comune cântate în limba tuturor oamenilor din biserica respectivă. De la Reformă încoace, muzica bisericească a căutat să urmărească mișcările muzicale contemporane și continuă să reprezinte o parte foarte importantă din serviciile de închinăciune ale bisericilor.

Charles Wesley a folosit în adunările sale câteva melodii preluate din tavernele și sălile de operă ale Londrei. John Calvin a angajat doi compozitori seculari ai zilei pentru a-și pune teologia pe muzică. Regina Angliei a fost într-atât de scandalizată de „melodiile vulgare” ale calviniștilor încât le-a poreclit „serenade de Geneva”.

Cântecele considerate astăzi „tradiționale” au fost la vremea lor criticate și categorisite drept „scandaloase”. Când partitura melodiei „O noapte preasfințită” a fost răspândită întâia dată, George Weber, dirijor al Catedralei Mainz, a caracterizat-o drept „o vulgară scamatorie, lipsită de orice fel de sentiment sau caracter creștin”. Chiar și „progresivul” Charles H. Spurgeon a privit cu scepticism unele melodii noi ale timpului, melodii pe care le venerăm noi astăzi. Probabil că cel mai greu de crezut este că până și celebra „Aleluia” a lui Handel a fost criticată la început de majoritatea creștinilor de atunci și etichetată drept „plină de teatralism și de vulgaritate”. I se imputa mai ales faptul că nu are suficient mesaj, ci repetă de mai mult de o sută de ori cuvântul „Aleluia”!

De fapt, întreaga tradiție a cântării comune în adunare, atât de dragă evanghelicilor contemporani, s-a strecurat cu foarte mare dificultate în serviciile noastre divine. A existat o vreme când bisericile baptiste considerau cântatul melodiilor în biserici drept „lumesc”.

„Meritul” introducerii cântărilor comune în serviciile divine baptiste îi este atribuit lui Benjamin Keach, un pastor baptist din secolul șaptesprezece. Profitând de faptul că tuturor copiilor le place muzica, Benjamin Keach a început să-i învețe să cânte pe texte creștine. Entuziasmul copiilor a fost însă repede potolit de temperarea părinților. Credincioșii s-au împotrivit spunând: „cântatul în biserică este complet străin închinăciunii evanghelice”.

Necazul cel mare a început însă atunci când pastorul Keach a încercat să facă întreaga biserică din Horsley Down să cânte cântări comune. Prin anul 1673, singurul lucru pe care-l obținuse a fost să aibă îngăduința ca biserica să cânte un „îmn” după serviciul de Cina Domnului (adunarea a fost „înduplecată” de suportul biblic aflat în textul din Marcu 14:26). A trebuit însă ca păstorul să facă o pauză și să îngăduie celor ce se opuneau cântării să părăsească sala de adunare. După alți șase ani, în 1679, biserica a acceptat să îngăduie câte o cântare „comună” la toate serviciile speciale

„de mulțumire”. După încă paisprezece ani, biserica a fost de acord să integreze „cântarea comună” în toate serviciile ei divine. Hotărârea nu a fost nici atunci acceptată de toți. Douăzeci și doi de membrii din adunarea lui Benjamin Keach au plecat să formeze o adunare „în care nu se cântă”. Moda cântatului s-a răspândit însă repede la foarte multe alte biserici. „Biserica în care nu se cântă” s-a văzut silită să accepte și ea noua practică atunci când, la chemarea unui nou păstor acesta a făcut din cântarea comună condiția principală a venirii sale. Este clar că poți uneori întârzia schimbarea, dar nu o poți opri la nesfârșit.

Se pare că atunci când le-a încurcat limbile celor ce zideau Turnul Babel, Dumnezeu le-a încurcat și gusturile pentru muzică. Înstrăinarea lor s-a datorat nu numai limbajului vorbit, ci și celui cântat! Blestemul acesta n-a fost încă revocat și-i simțim puterea usturătoare și astăzi!

Și totuși, eu cred că există o soluție, dacă ridicăm discuția aceasta de la nivelul buzelor și al urechilor la nivelul omului ascuns al inimii. Părerea mea este că pe Dumnezeu nu-L preocupă mai mult stilul decât starea celui care cântă. O cântare „duhovnicească” este definiția unei trăiri lăuntrice, nu a unei exprimări exterioare. Dumnezeu ne „aude” trăirile inimii!

„Căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile.” – (1 Cronici 28:9)

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști. Știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.” (Psalmul 139:1-3)

Există o muzică a inimii și o muzică a buzelor. Fără cea dintâi, cea de a doua nu are nici o valoare!

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de dinău omenească” (Isaia 29:13).

Cred că cel mai important este să știm că Dumnezeu n-are timpan ca să asculte vibrațiile aerului produse de muzică. Pe El Îl interesează mult mai mult vibrațiile inimii. În închinare, Dumnezeu nu are preferință de locații, dar caută oameni care să I se închine în duh și în adevăr”. Cred că asta este valabil și în domeniul muzicii. De fapt, am vaga bănuială că în lumea lui Dumnezeu se aud cântări care nu neapărat sunt rezultatul vibrațiilor corzilor vocale, ci rezultatul vibrațiilor corzilor inimii.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al

căror sunet să fie auzit, dar răsunetul lor străbate tot pământul și glasul lor merge până la marginile lumii” (PS.19:1-3).

„Dumnezeu este Duh și cine I se închină Lui trebuie să se închine în duh și adevăr”. Aceasta este singura reglementare, iar eu cred că această precizare este cu mult mai mult decât precizarea unui anumit stil muzical de pe pământ. Încin să cred că ea este o aluzie la o realitate eternă trăită de TOATE ființele care există în lumea desăvârșită lui Dumnezeu.

Am privit spre ea printr-o fereastră pe care am găsit-o în „portalul” deschis la venirea îngerilor deasupra câmpului din Betleem:

„Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:13-14).

Am privit spre ea prin „portalul” deschis pentru Isaia în templul de la Ierusalim (Isaia 6:3) și pentru noi toți în textele Apocalipsei. În această carte care leagă pământul cu cerul, comentatorii au identificat între 12 și 27 de cântări, amintite direct sau indirect. Ființele angelice nu au corporalitate, ca noi. Exprimarea lor nu se produce prin vibrațiile unor corzi vocale. Trebuie să acceptăm că muzica cerească este o închinare la nivelul înalt (ascuns deocamdată pentru cei ce nu sunt duhovnicești) al duhului. Da, sunt convins că oamenii firești nu pot și nu vor putea vreodată să-I cânte pe placul Domnului! Dovada ne este dată clar tot în cartea Apocalipsei:

„Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ” (Apocalipsa 14:3, vezi tot pasajul de la v.1-5).

Ce-i de făcut?

În „cacofonia” muzicală de astăzi, mulți se întreabă: Ce fel de muzică trebuie îngăduită în biserică? Există o muzică „creștină”? În ce limite putem folosi muzica vremii?

În multe biserici se spune: „Trebuie să ne întoarcem la „rădăcinile noastre, la muzica din vechime, la cartea de cântări”. Sunt curios la ce fel de muzică „din vechime” se gândesc astfel de frați? Trebuie să ne întoarcem la „cântul gregorian”? Nu cumva trebuie să revenim la rădăcinile muzicii evreiești? Majoritatea nu se gândesc să se întoarcă la aceste „rădăcini”, ci s-ar mulțumi să revină la muzica de acum cincizeci sau o sută de ani. Unii cred că acele „cântări duhovnicești” menționate în Coloseni 3:16 sunt genul de „imnuri” cântate în ultima sută de ani în biserici. Adevărul este însă că nimeni nu știe ce fel de „cântări” existau

în biserica primară. Știm însă că acei creștini trebuie să fi cântat o muzică adaptată instrumentelor și culturii din acea vreme. Cum pe atunci nu existau încă pianе și nici orgă, muzica cântată în biserica primelor secole n-a fost în nici un fel asemănătoare cu muzica bisericească de azi.

În cartea Psalmilor citim despre servicii de închinare și de laudă în care erau întrebuințate tobe, chimvale, trâmbițe, tamburine, alăute și instrumente cu coarde. Mie mi se pare că muzica lor trebuie să fi semănat cu muzica „contemporană”, de care se plâng unii astăzi!

Este îndeobște cunoscut că, în dorința de a traduce Biblia latină în germana vorbită de popor, Martin Luther a colindat piețele și a cules cuvintele cele mai simple din vorbirea cotidiană. Nu la fel de cunoscut însă este faptul că același Luther a căutat să „răscumpere” piese muzicale de mare circulație, atașând texte creștine unor melodii foarte „populare” (unele cântate chiar „la o halbă de bere”).

Deși nu se pot da „decrete” papale ca în Evul Mediu, liderii bisericilor de astăzi ar trebui să selecteze din muzica așa zis contemporană exact acea muzică ce poate fi imaginată că ar fi putut fi cântată împreună cu Domnul Isus și cu apostolii, dacă ar fi astăzi printre noi.

Muzica este de multe feluri. Există o muzică adresată pornirilor „animalice” din noi și o altă muzică menită să ne „înălțe” spre dimensiunile divinității. Între aceste extreme se află muzica potrivită să ne exprime trăirile noastre din viața de fiecare zi: dragostea, entuziasmul, angosta, durerea, bucuria biruinței și agonia eșecului.

Părerea mea este că în măsura în care toate acestea exprimă și trăirile unui caracter creștin, muzica poate fi calificată drept „bună”, drept „creștină”. Unele din subtitlurile psalmilor ne fac să credem că anumite melodii din lirica laică de atunci au fost folosite chiar și în psalmodierea de la Templu (Psalmul 56: „Se cântă ca „Porumbel din stejarii depărtați”; Psalmul 69: „De cântat ca și „Crinii”; Psalmul 80: „De cântat ca și „Crinii mărturie”).

Felul în care cântă o biserică spune foarte mult despre starea ei spirituală. Nu neapărat „genul de muzică” practicat este definitoriu, ci „starea inimii celor care cîntă”, atitudinea și angajamentul lor în cântare. La o cercetare atentă, singura „închinare” acceptată în Noul Testament are definiția următoare: „în Duh și în adevăr”. Asta nu selectează „genul” de muzică, ci „genul de închinători” plăcuți lui Dumnezeu. Cât de întristat trebuie să fie Duhul Sfânt când aude în adunări anunțuri de genul: „Să ne ridicăm și să cântăm o cântare ca să ne mai dezmoștim puțin...”

Unul din păstorii baptiști pe care-i respect mult a rezolvat problema muzicii din biserica lui printr-un sondaj de opinie. El i-a rugat pe membrii bisericii să scrie pe un buletin de vot ce fel de muzică ascultau în majoritatea timpului, la lucru, în mașină, acasă, etc. I-a rugat să nu se

limiteze doar la „casetele înregistrate cu muzică bisericească”. Genul de muzică ales de majoritatea membrilor bisericii „în timpul liber” a fost decretat „acceptabil” pentru genul de muzică practicat în biserică. Pare o măsură „radicală”, dar eu cred că aceasta este o cale foarte înțeleaptă de identificare a muzicii „potrivite” pentru o anumită biserică.

Când a fost vorba de misiunea lor în Vietnam, păstorul amintit mai sus a dus într-o tabără de creație de la munte zece poeți și zece compozitori vietnamezi, cerându-le să scoată cel puțin o sută de cântări noi. Știa dinainte că doar nouă sau zece vor deveni cântări tocmai bune de folosit în bisericile de acolo, dar a spus că s-a meritat toată cheltuiala cu celelalte: „Voi n-aveți nevoie să traduceți cântări „americane” ca să vestiți Evanghelia compatrioților voștri. Trebuie să le vorbiți pe limba lor și trebuie să le cântați în specificul muzical al țării voastre”.

Aici unde trăiesc eu, în această uriașă răscruce a lumii numită Los Angeles, se vorbesc peste 110 limbi și dialecte. Fiecare grup etnic vorbește altfel și cântă altfel. Poți vedea ceva din frumusețea acestei diversități dacă vii la la Bethel, în cea de a doua vineri din luna Decembrie când avem „Christmasfest” (o moștenire de pe vremea când Bethel era o biserică germană). Întotdeauna invităm oameni din biserici etnice diferite. Anul acesta au cântat rușii, filipinezii, chinezii, americanii și, bineînțeles, românii. Au lipsit indienii și mexicanii cu care ne-am obișnuit în anii din urmă. Un american mi-a făcut o observație interesantă: „Muzica populară românească este de un individualism caracteristic. Deși sunt mai multe instrumente, fiecare în parte se înghesuie să cânte aceeași melodie. Nimeni nu face vocea a doua, ca să nu mai pomenim de armonia unei muzici pe patru voci, cum este coralul german.”

Ce ziceți? Are dreptate omul acesta? Este românul cu adevărat individualist, incapabil să creeze armonie cu cei din jur? Este adevărat că trăim într-o cacofonie în care fiecare își cântă melodia lui, preferând mereu să fie vioara întâia? Fără îndoială însă, muzica este parte a unei culturi locale. De departe, dacă privești pe Internet imagini din bisericile române din Bucovina și Moldova, mai ales pe cele penticostale, portul și manierismele celor din adunări seamănă ca două picături de apă cu cele din Ucraina și Rusia. Opriți sonorul și nu veți putea spune în care din aceste regiuni, altfel distincte, vă aflați.

Având în vedere diversitatea aceasta de buchet multicolor mai putem spune că doar o anumită muzică este „duhovnicească”? Eu cred că nu și îi dau dreptate din toată inima lui Marius Cruceru care a zis: „Nu există muzică creștină (per se); există muzică cântată de creștini”.

Sunt convins că, înaintea lui Dumnezeu, calitatea închinării nu este dată de caracterul muzicii, ci de caracterul celui ce o cântă. Un om firesc va avea întotdeauna o închinare firească, indiferent de stilul de muzică

abordat, iar cântarea unui om duhovnicesc va fi primită înaintea lui Dumnezeu întotdeauna după nivelul duhovniciei lui. Există multe diavolițe printre mironosițele care cântă în strană!

Orice muzică, orice stil de muzică poate deveni idolatru. Un mare evanghelist american le-a spus celor din adunarea lui de negrii: „Mă tem că voi aveți mai mult creștinism în mâini și picioare, decât aveți în inimă”. Putem ajunge să ne bucurăm de muzică mai mult decât de Dumnezeu la căruia îi cântăm. Biblia ne spune despre decadența din mijlocul belșugului:

„Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiți, ca David, în instrumentele de muzică” (Amos 6:5).

Muzica din biserică n-are voie să decadă la nivelul incantațiilor păgâne. Ea trebuie să fie cenzurată și controlată de trăirile minții. Aceasta este corecția pe care a adus-o apostolul Pavel bisericii din Corint:

„Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altminteri, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?” (1 Cor. 14:15-16).

Trăind în Los Angeles, America, am ocazia să fiu uimit de diversitatea de genuri muzicale folosite în bisericile etnice. Este ca și cum biserici din toată lumea și-ar fi trimis reprezentanții la un uriaș festival muzical creștin. Bineînțeles că cea mai predominantă este, pentru fiecare grup etnic, muzica „populară” specifică: mexicană, indiană, evreiască, rusească, vietnameză, coreeană, etc. Există și melodii comune tuturor bisericilor. Factorul unificator îl constituie muzica specifică țărilor care ne-au transmis mișcarea „Reformei”: muzica corală germană, engleză, americană, norvegiană. Se întâlnește încă și melodii de liturghie catolică și ortodoxă, dar au apărut și genuri noi (gospel, soul, pop, folk creștin, muzica specifică negrilor etc).

Putem folosi muzica necreștina animalică „la modă”, ca mijloc de evanghelizare și de stabilire a unei comunicări cu „generațiile pierdute” de astăzi? Răspunsul ar trebui să fie un categoric „NU”. Coardele sufletului nostru sînt asemanătoare unei claviaturi de pian. Pot cînta la ea și Dumnezeu și ... diavolul! Este datoria noastră să hotărîm cui îi dăm voie să ne atingă ... „clapele”.

9. Constituții și structuri Bisericești

(Acest subcapitol face parte din cartea „*Identitate creștină în Istorie*” - Daniel Branzai)

Ce este o Constituție a Bisericii?

Deși fondată de Domnul Isus Hristos ca un organism spiritual viu, din punct de vedere uman, Biserica este și o „organizație”, iar organizațiile, pentru a funcționa bine, au nevoie de un sistem de reguli și de o anumită structură acceptată de bună voie de toți membrii lor. Fiecare colectivitate umană funcționează sub reglementarea unui set de prevederi sau „randuieli”, scrise sau nescrise. Cu cât este mai mare colectivitatea umană și cu cât țelul ei este mai complex, cu atât sistemul de reguli și structură devin mai necesare și mai importante. Sistemul de „reguli” sau „randuieli” care guvernează existența și activitatea unei organizații se numește „Constituție.”

Când vorbim despre Biserica trebuie să ne amintim că, în contextul armoniei și preciziei matematice despre care mărturisesc alcătuirea universului, Biblia ne descoperă un „Dumnezeu al ordinii”:

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduirii, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților” (1 Cor. 14:33).

„Căci macar ca sunt departe cu trupul, ... privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi ...” (Col.2:5).

Este normal ca Biserica să aibă și să pastreze niste „reguli” sau „randuieli” care să-i guverneze viața și activitatea:

„Dreptarul invataturilor sanatoase, pe care l-ai auzit de la mine, tine-l cu credinta si dragostea care este in Hristos Isus” (2 Tim. 1:13; 3:14; Tit 1:9).

„Te-am lasat in Creta ca sa pui in randuiala ce mai ramane de randuit” (Tit 1:5).

Din acest punct de vedere, epistolele pastorale sunt primele, si probabil si cele mai autoritative surse de invatatura pentru lucratorii Bisericii:

„Iti scriu aceste lucruri cu nadejdea ca voi veni in curand la tine. Dar daca voi zabovi, sa sti cum sa te porti in casa lui Dumnezeu, care este stalpul si temelia adevarului” (1 Tim. 3:14-15).

Ce cuprinde o Constitutie a Bisericii? De obicei, Constitutia Bisericii se compune din doua sectiuni distincte:

a. Marturisirea de credinta, care afiseaza crezul ei doctrinar in lumina Scripturilor. In articolele Marturisirii de credinta se clarifica pentru membrii Bisericii si pentru societatea contemporana: cine si ce este Biserica, ce crede Biserica si ce vrea sa faca Biserica.

Articolele de credinta identifica Biserica drept un grup distinct de persoane care se unesc in jurul unor convingeri pentru indeplinirea unor anumite actiuni caracteristice.

Marturisirea de credinta calauzeste Biserica in studiul si in interpretarea Scripturilor, face public un rezumat al esentei credintei crestine, inlesneste Bisericii pastrarea unei invataturi sanatoase si pune la dispozitia membrilor ei un instrument care sa-i ajute in lucrarea de proclamare a Evangheliei.

b. Statutul de functionare (Indreptarul de practica), care-i reglementeaza functionarea membrilor in interactiunea din interiorul bisericii si in activitatile de marturie din societatea inconjuratoare.

Acest indreptar de practica aduna si interpreteaza pasaje biblice care se refera la forma de guvernament a Bisericii. Majoritatea organizatiilor au un set de reguli si structuri care le guverneaza activitatea.

Indreptarul de practica poate fi comparat cu un astfel de Manual sau Statut de functionare. El este standardul dupa care Biserica ia decizii si conform caruia isi desfasoara activitatile.

Cite tipuri de Constitutii bisericesti exista?

Desi exista o varietate aparent nefarsita de crezuri si de practici in mult prea divizata familie a gruparilor crestine, majoritatea lor se pot aseza in trei categorii de baza: episcopaliene, presbiteriene si congregationale.

Constitutiile Episcopaliene - Numele acestui fel de guvernământ eclesiastic deriva de la cuvântul grecesc: “episkopos”, care înseamnă literal “supraveghetor”, “santinela”, “cel chemat în slujba ca să pazească.” Dacă în structura congregațională autoritatea este investită în “adunarea generală” a Bisericii, în structurile episcopaliene autoritatea rezidă în episcopul cu cel mai înalt grad și este delegată, în jos spre membrii Bisericii, prin intermediul clericilor de diferite ranguri.

Un element fundamental al Constituțiilor episcopaliene este doctrina așa-numitei “succesiuni apostolice.” Exprimată foarte simplu, această dogmă exprimă credința că cei ordinați în funcțiile preotesti (clericii) fac parte dintr-o linie de autoritate care porcede direct de la Isus Hristos. Purițarea învățăturilor și autoritatea săvârșirii sacramentelor este rezervată în întregime acelor care fac parte dintr-un lanț de slujitori bisericiești ordinați printr-un proces de “punerea mainilor” inițiat în vremea apostolică. Hristos însuși i-a instalat în slujire pe apostoli, iar aceștia au transmis mai departe “autoritatea” administrării învățăturii și practicii sacramentelor prin instalarea generațiilor succesive de “episcopi.” Slujitorii Bisericii de azi guvernează asupra Bisericii în virtutea autorității pe care au primit-o “prin ordinare cu punerea mainilor” de la Domnul Isus însuși. Ei și numai ei au dreptul să talmacească Scriptura și să îndrume turma Domnului în învățatura și practica.

Constituația episcopală a dat naștere, cum era și firesc, la tot felul de ranguri preotesti așezate în ierarhii piramidale. În unele cazuri, un episcop este singurul rang superior, și el este chemat să vegheze asupra activității tuturor preoților din Biserică. Aria pe care își exercită autoritatea un astfel de episcop se numește “dioceza” sau “episcopie.” În alte cazuri, cum este acela al Bisericii Catolice de exemplu, în structura ierarhică există o sumedenie de ranguri intermediare, numite episcopi, arhiepiscopi, cardinali și papa.

În Biserica Ortodoxă întâlnim aceleași trepte ierarhice piramidale: preot-parohie, mitropolit-mitropolie, patriarh-patriarhie, popa-protopop, etc. Puterea este proporțională cu înălțimea rangului ierarhic, iar activitățile sunt și ele repartizate pe funcții și funcționalități specifice. De exemplu, preoții trebuie să fie ordinați de episcopi. Aceasta întretine un climat de supunere și autoritate între diferitele ranguri ierarhice, garantând în același timp și un anumit grad de uniformitate în practica Bisericilor. Cu toate că există și o anumită doză de libertate locală, conținutul liturgiilor, doctrinele și practicile Bisericilor cu Constituții episcopaliene se deosebesc foarte puțin între ele în cadrul aceleiași denumiri.

Constituțiile episcopaliene pun un mare accent pe “unitatea Bisericii”, iar „succesiunea apostolică” și uniformitatea doctrinară a scrierilor bisericiești sunt privite ca dovezi concrete ale acestei unități istorice. În

sistemul episcopalian, Biserica locala nu este independenta, ci considerata ca parte integranta a unui intreg nevazut: trupul lui Hristos.

Majoritatea crestinilor din lume fac parte din Biserici cu Constitutii episcopaliene. In categoria Bisericilor cu Constitutii episcopaliene putem enumera: Biserica Catolica, Biserica Ortodoxa si Biserica Angliei (cu toate subdiviziunile ei din tarile care au facut parte din Imperiul britanic: Biserica Episcopaliana din America, etc.). Bisericile Wesleiana, Metodista si Anglicana se indeparteaza intr-o oarecare masura de Constitutiile episcopaliene, prin faptul ca dat o mai mare doza de autoritate "laicilor" din adunare. Faptul ca recunosc totusi oficiul de episcop, le califica insa pentru a face parte din categoria Bisericilor cu un tipar episcopalian.

Constitutiile presbiteriene - Numele „presbiterian” deriva mai de graba de la o anumita invatatura, decat de la un anumit oficiu. Bisericile presbiteriene isi trag numele de la cuvantul grecesc „Presbuteros”, care inseamna „batran”, „matur”, „om cu experienta vietii.” În istoria lui Israel, „bătrânii” semințiilor sau ai cetății au jucat întotdeauna un rol foarte important. In structura presbiteriana, acest termen se aplica atat celor specializati in propovaduirea Cuvantului, cat si celor care „carmuiesc” activitatea Bisericii. Fiecare Biserica „presbiteriana” este guvernata de o pluralitate de lideri, numiti presbiteri. Ei sunt alesi din sanul membrilor adunarii locale si pusi sa conduca adunarea pe o anumita perioada de timp. Cu un profund caracter democratic, structura presbiteriana sta la baza tuturor institutiilor social-politice din Statele Unite ale Americii.

Presbiterienii recunosc ca Biblia nu ne prezinta nicaieri un “tipar unic” sau un plan pentru guvernarea Bisericii locale. Cu toate acestea, ei (impreuna cu Bisericile congregationale) s-au ghidat intotdeauna in alegerea structurilor dupa informatiile si principiile continute in textul Noului Testament. Manualul lor, numit si „Cartea randuielilor” (Book of Order), spune: „In inchinaciune si in slujirea lui Dumnezeu, problemele trebuiesc rezolvate dupa invatatura Cuvantului, aplicata cu intelegiune sub calauzirea directa a Duhului Sfânt.”

In conformitatea cu acest principiu, este evident din textul Bibliei ca exista in Biserica pozitia de slujitor duhovnicesc al adunarii (numit uneori „pastor”, alteori „episcop” sau „presbiter”), si pozitia de slujitor in domeniul lucrurilor materiale (numit „diacon”). Pasajul din Faptele Apostolilor 6:1-6 ne descrie circumstanta in care Biserica a hotarat infiintarea slujbei de diacon pentru rezolvarea unei situatii de criza aparuta in Biserica din Ierusalim. Este foarte clar ca aceasta slujire are un caracter administrativ, in contrast cu activitatea apostolilor, care avea un caracter preponderent spiritual.

Pozitia de presbiter este documentata si de alte texte din Scriptura. Apostolul Pavel da chiar o lista cu caracteristicile personale ale

candidatiilor la cele doua oficii de lucratori ai Bisericii (1 Tim. 3:17 si 5:17:22). Epistola scrisa de Iacov ii indeamna pe cei bolnavi din Biserica sa-i cheme pe presbiteri ca sa se roage pentru ei (Iacov 5:14). Pasajul din 1 Petru 5:1-10 este un fel de testament spiritual pe care-l lasa marele apostol "presbiterilor" din cateva Biserici ale Asiei Mici. Un alt pasaj din Faptele Apostolilor (14:23) ne spune ca apostolul Pavel si Barnaba „au randuit presbiteri (o pluralitate deci - n.a.) in fiecare Biserica si, dupa ce s-au rugat si au postit, i-au incredintat in mana Domnului, in care crezusera” .

Faptul ca slujitorii bisericii nu sunt numiti „preoti”, ci „presbiter”, „episcop” si „pastor” se poate vedea din pasaje ca:

„Te-am lasat in Creta ca sa pui in randuiala ce mai trebuie randuit si sa azezi presbiteri in fiecare cetate, dupa cum ti-am poruncit ...” (Tit 1:5).

„Caci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie sa fie ...” (Tit 1:7).

Aceste numiri idenitfica unul si acelasi oficiu de slujire in biserica. Termenii pot fi folositi interschimbabil cum se poate observa din textul urmator: “Insa din Milet. Pavel a trimis la Efes si a chemat pe presbiterii Bisericii. Cand a venit la el, le-a zis: „ ... Luati seama la voi insiva si la toata turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca sa pastoriti Biserica Domnului, pe care a castigat-o cu insusi sangele Sau” (Fapte 14:17,18,28).

In Constitutiile presbiteriene nu exista nici un fel de deosebire ierarhica intre presbiterii Bisericii. Slujitorii Cuvantului si presbiterii care se indeletnicesc cu „carmuirea” se deosebesc intre ei doar prin specificul activitatilor lor din cadrul adunarii. Chiar daca cei care propovaduiesc Cuvantul sunt invredniciti de o cinste aparte (ca si proclamatori ai tainelor divine), in structurile de conducere, toti presbiteri sunt egali intre ei inaintea lui Dumnezeu si inaintea oamenilor:

„Presbiterii care carmuiesc bine sa fie invredniciti de o indoita cinste, mai ales cei care se ostenesc cu propovaduirea si cu invatatura pe care o dau altora” (1 Tim. 5:17).

„Deoarece avem felurite daruri, dupa harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, sa-l intrebuinteze dupa masura credintei lui. Cine este chemat la o slujba sa se tina de slujba lui. Cine invata pe altii, sa se tina de invatatura. Cine imbarbateaza pe altii, sa se tina de imbarbatate. Cine da sa dea cu mana larga. Cine carmuieste, sa carmuiasca cu ravna. Cine face milostenie, s-o faca cu bucurie” (Rom. 12:6-8).

Constitutiile presbiteriene nu justifica promovarea unor episcopi cu autoritate speciala. In cadrul diferitelor foruri si comitete, presbiterii au

toti drepturi si indatoriri egale, iar deciziile se iau intotdeauna cu votul majoritar al presbiterilor prezenti. Chiar si cei alesi in functii speciale, moderatori sau secretari, nu au nici un fel de autoritate speciala in afara timpului de desfasurare al intrunirilor. Singura lor autoritate este in aria de expertiza sau in domeniul de activitate incredintat lor de catre forul care i-a asezat in slujire.

În unele cazuri inasa, constitutiile presbiteriene prezinta un tipar de democratie prin reprezentanti. Hristos a delegat autoritatea Bisericii locale, iar aceasta o investeste in Comitetul Presbiterilor. Suma totala a presbiterilor dintr-un anumit teritoriu formeaza asa numitul “presbiterium” (la Biserica Presbiteriana), care este chemat sa vegheze asupra ordinii administrative si asupra puritatii doctrinei. Aceste “presbiterii” sunt apoi grupate in “Sinoade” regionale, care impreuna alcatuiesc Adunarea Generala (in care participa toti presbiterii aflati in functie). Aceasta realitate practica a ridicat obiectii impotriva unei anumite doze de “ierarhizare”, in care “cei alesi uzurpa dreptul la exprimare a celor care i-au promovat sa-i reprezinte.” Acuză este ca adunarea celor “nepresbiterii” nu mai are nici un cuvânt in discutarea problemelor din Biserica locala.

Un al doilea principiu fundamental de functionare al Constitutiilor presbiteriene este ca autoritatea spirituala trebuie exercitata in Biserica de o pluralitate de lideri, nu de o singura persoana. Din acest punct de vedere, Constitutia presbiteriana este opusa atat Constitutiilor congregationaliste (in care autoritatea apartine “majoritatii” din adunare), cat si Constitutiilor episcopaliene (in care autoritatea este apanajul ordinilor ierarhice superioare).

Si Vechiul Testament si Noul Testament contin referinte despre existenta unui grup de lideri locali numiti „batrani” care aveau misiunea de a veghea asupra vietii comunitatii si de a o indruma pe calea “cea buna” (Deut. 27:1; 2 Sam. 5:3; Fapte 15:6). Presbiterienii au convingerea ca Dumnezeu vorbeste mai clar in probleme legate de invatatura si practica prin calauzirea primita de un grup de oameni duhovnicesti in urma postului si rugaciunii. Cu toate ca oricare „hotarare de grup” poate contine si ea o anumita doza de eroare, Constitutia presbiteriana o considera mai putin supusa greselii in comparatie cu „hotararea unui singur individ” oricat de dotat ar fi el. Din acest motiv, hotararile in diferite probleme se iau intotdeauna de o pluralitate de lideri, si au toata autoritatea fata de ceilalti membrii ai Bisericii. Grupul de presbiteri devine astfel acei “mai marii vostrii” despre care se vorbeste Bisericii in Evrei 13:17:

„Ascultati de mai marii vostri si fiti-le supusi, caci ei privegheaza asupra sufletelor voastre, ca unii care au sa dea socoteala de ele.”

Accentul pe care l-a pus Reforma din secolul XVI pe rolul presbiterilor poate fi vazut foarte limpede din scrierile si lucrarea catorva reformatori, prin excelenta in scrierile si activitatea lui John Calvin. Una din caracteristicile tuturor reformatorilor a fost dorinta lor de a se desprinde categoric din structurile si practicile Bisericii Romano Catolice, pe care le-au proclamat cu totul gresite si nescipturale. In ceea ce priveste guvernarea Bisericii, cel dintai lucru pe care l-au hotarat ei a fost modul in care NU trebuie condusa Biserica. Orice structura preoteasca a fost abandonata.

A doua lucrare a Reformatorilor a fost aceea de a aseza in locul structurilor abandonate, alte structuri, cu baze biblice. Cand John Calvin fost pus in situatia de a studia Biblia pentru a aterne pe hartie o Constitutie pentru functionarea bisericilor locale, atentia i-a fost atrasa irezistibil de rolul „batranilor” („prezbiterilor”). Pe vremea aceea Biserica si Statul erau total intrepatrunse in forma si organizare. John Calvin s-a vazut in situatia de a elabora structuri care sa guverneze viata societatii din orasul reformat Geneva. Studiind Noul Testament, Calvin a identificat alaturi de „presbiterul” insarcinat cu „propovaduirea”, pe acela insarcinat cu „carmuirea” (Rom.2:8; Fapte 20:28; 1 Tim. 5:17; Ev. 13:7,24; 1 Petru 5:2). Imediat, el a tras concluzia ca Biserica din Geneva trebuie pusa sub autoritatea unor “presbiteri” cu jurisdictie deplina asupra tuturor treburilor cetatii. A luat asrfel fiinta o structura cu doua straturi de autoritate: in Geneva protestanta, unii presbiteri se indeletniceau cu propovaduirea, in timp ce altii aveau chemarea sa ocupe scaune de dregatorii, fiind responsabili cu administratia si pastrarea disciplinei crestine in cetate. In contextul social istoric de atunci, Calvin a pus un accent deosebit pe responsabilitatea „guvernarii” presbiterilor asupra tuturor problemelor din societatea „crestina.” El a grupat toti predicatorii si 12 presbiteri guvernanti ai Genevei in ceea ce el a numit „Consistorium”, „Sinod” sau „Conciliu.” Acest for avea autoritate in problemele de ordine si disciplina cetateneasca. Preocuparea lui era intretinerea unui climat in care cetatenii sa se comporte dupa cel mai inalt standard de etica crestina, sa participe la serviciile divine ale Bisericii si sa creasca in cunostinta Cuvantului lui Dumnezeu.

Influenta lui John Calvin si a Bisericii din Geneva s-a raspandit rapid in toata Europa continentală si in Anglia. Doritoare sa scape de sub tutela politica a Imperiului Romano-Catolic, multe case regale sau nobiliare au cautat sa-si intareasca puterea locala prin adoptarea noii ordini “reformate.” Calvin si-a indemnat toti adeptii sa caute sa implementeze sistemul sau social politic, adaptandu-l la realitatile lor locale. In toata Europa, bisericile s-au apucat sa-si scrie propriile lor Constitutii cu structuri sociale dupa tiparul evanghelic. Documentele aprobate local erau trimise apoi spre consultare tuturor celorlalte orase sau teritorii

“reformate.” Elaborarea constitutiilor a constituit “samburele” din care s-a dezvoltat miscarea de democratizare a societatii si de asezare a ei pe tiparele “civilizatiei contemporane.” Reforma a marcat trecerea de la Evul Mediu la Epoca moderna.

Bineinteles ca intre Bisericile care au constitutii presbiteriene trebuie sa le numit in primul rand pe cele numite chiar asa „Presbiteriene.” Alte Biserici de acest tip sunt cele Adventiste, Lutherane si chiar foarte multe din Bisericile “Comunita Churches”, „Calvary Chapels” si chiar baptiste din vremea moderna.

Constitutiile congregationale - Acestea sunt caracterizate de principiul implicarii directe a tuturor membrilor care alcatuiesc comunitatea crestina in conducerea Bisericii. Autoritatea ultima in oricare problema o are votul majoritar al adunarii generale. Fiecare Biserica locala de genul acesta este autonoma, adica functioneaza fara imixtiunea vreunei forme exterioare de control. Biserica este „independenta”, in sensul ca nu exista nici un for superior care sa-i poata dicta felul de credinta sau practica. Specificul este „local” si este definit de fiecare Biserica in parte prin propria ei Constitutie, care are o autoritate suverana.

Cu toate ca astfel de Biserici congregationaliste se pot alatura unor „asociatii” „comunitati” sau „uniuni”, in practica, ele isi pastreaza cu strasnice independenta. S-a spus, de exemplu, ca desi exista multe Biserici Baptiste (care recunosc toate cam aceiasi marturisire de credinta baptista), nu exista, in sensul institutional mondial, o „Biserica Baptista.” Adunarile locale pot colabora pentru sustinerea unui Seminar Teologic sau pentru trimiterea de misionari in tari straine, dar unitatea lor este pur functionala, temporara si absolut voluntara.

Constitutiile congregationale sunt foarte asemanatoare cu formele pure de democratie sociala. Toate actiunile legate de viata acestor Biserici sunt reglementate de intruniri frecvente, numite “sedinte” sau „adunari generale.” Membrii sunt chemati sa voteze ori de cate ori este vorba de primirea sau excluderea membrilor si tot ei stabilesc, de comun acord, calitatile implicate de pastrarea membralitatii. Tot Adunarea Generala a Bisericii angajeaza sau concediaza pe cei chemati sa fie pastori, evanghelisti sau invatatori in Biserica. Votul majoritar este necesar si pentru stabilirea bugetului sau pentru aprobarea unor cheltuieli neprevazute in bugetul anual.

Majoritatea Bisericilor congregationale au un “comitet” sau “bord” de membrii laici (adeseori numiti impropriu “diaconi”) care administreaza implementarea vointei majoritatii si pot, cand este necesar, face anumite recomandari de actiuni necesare personalului pastoral. Hotararea finala insa ramane un privilegiu al adunarii generale a tuturor membrilor Bisericii.

Cei ce imbratiseaza modelul Constitutiei congregationaliste arata ca au ca sursa de inspiratie viata Bisericii primare, asa cum ne este ea ilustrata de cartea Faptele Apostolilor si de Epistolele Noului Testament. Intr-adevar, in perioada apostolica si in cea imediat urmatoare ei, nu a existat nici o legatura institutionala intre gruparile crestine individuale. Ele nu s-au consultat cu nimeni pentru alegerea, promovarea si instalarea liderilor spirituali, iar in probleme locale, au hotarat prin votul celor din adunare. Formele de asociere cu celelalte Biserici crestine, daca nu au lipsit cu desavarsire, au fost foarte firave. Singurele elemente care au dat coeziune lucrarii in Bisericile crestine din primul secol au fost credinta comuna in realitatea Christosului inviat si activitatea apostolica.

Modelul congregationalist se sprijina, in al doilea rand, pe credinta ca implicarea si calauzirea Duhului Sfânt in Biserica se exercita, nu prin indivizi special alesi pentru aceasta, ci prin "entitatea colectiva" a tuturor madularelor luate la un loc. In plus, aceasta calauzire trebuie sa se manifeste in contextul unic specific fiecărei Biserici in parte. Calauzirea primita de credinciosii dintr-o anumita Biserica locala nu este neaparat normativa pentru credinciosii dintr-o alta Biserica locala, fiecare adunare rezervandu-si dreptul de a-si rezolva problemele dupa cum crede ea de cuviinta.

Exagerand caracterul „independent” al bisericilor, modelul congregationalist ignora caracterul „interdependent” al bisericilor si realitatea ca in Noul Testament au existat oameni cu activitate si autoritate teritoriala. In practica, multe biserici care au acceptat „teoretic” sistemul congregationalist, admit unui pastor sa pastoreasca mai multe biserici (si misiuni), respectandu-i acestui om si „ungerea” si autoritatea. De fapt, chiar si in „comitete” sau „borduri” este subinteleasa autoritatea unui pastor local caruia i se acorda statutul unui „primus inter pares”, asemanator, daca nu in forma, in functionare cu pozitia ocupata de lider in structurile episcopaliene.

Majoritatea bisericilor baptiste române imbratiseaza modelul Constitutiei congregationaliste. Alte grupari care impartasesc, mai mult sau mai putin, aceste convingeri sunt "Disciples of Christ", Biserica Unită a lui Hristos, Bisericile Crestinilor după Evanghelie si unele Biserici Pentecostale.

Biserici fara Constitutii - Nu se cuvine sa incheiem aceasta categorisire fara a spune ca exista si grupari crestine pentru care structurile si "constitutiile" sunt un rau necesar. Astfel de grupari refuza orice tipar formal de organizare bisericeasca. Ele sustin ca Biserica trebuie sa fiinteze intr-un climat de libertate totala in care fiecare credincios este locuit si calauzit de Duhul Sfânt. In astfel de grupari crestine membralitatea prezinta foarte putina importanta si exista foarte putine conditii de indeplinit pentru

aderare. Cand trebuiesc luate decizii, Biserica se aduna, se tin sedinte dupa tiparul congregational, dar nu se voteaza. Fiecare membru ramane sa decida pentru sine, dupa cum simte calauzire din partea Duhului Sfânt. Desi atitudinea lor fata de calauzirea Duhului Sfânt este admirabila, gruparile fara structuri organizationale sufera din cauza permanentelor improvizatii. „Gradul de sfintire personala si de sensibilitate in calauzirea Duhului Sfânt ramane in majoritatea cazurilor doar un ideal utopic si iluzoriu” (Erickson, Christian Theology, 1983).

Intre gruparile care pastreaza acest punct de vedere putem aminti gruparea Quakerilor si unele adunari ale „Crestinilor dupa Evanghelie.”

EVALUARE:

Este greu de spus categoric ca Noul Testament ne da un „tipar” pentru o anumita structura a bisericii. Exista pasaje in care un anumit lider este indemnat sa se comporte ca un „episcop” cu autoritate teritoriala („*Te-am lasat in Creta ca sa in randuiala ce mai ramane de randuit si sa azezi presbiteri in fiecare cetate, dupa cum ti-am poruncit*” - Tit 1:5); altele vorbesc despre grupuri de presbiteri chemati sa hotarasca in problemele importante ale bisericii („*Apostolii si presbiterii s-au adunat laolalta ca sa vada ce este de facut*” - Fapte 15:6), iar in altele gasim autoritatea investita de Dumnezeu in totalitatea membrilor bisericii („*Daca nu vrea sa asculte de ei, spune-l Bisericii*” - Mat. 18:17). V-ati intrebat vreodata cum se face ca nici una din epistolele lui Pavel nu sunt adresate vreunui „episcop” sau vreunor „presbiteri”?

Probabil ca si in aceasta problema „omul sfinteste locul”, calitatea slujirii nefiind garantata de o anumita structura, ci de caracterul celor ce o implinesc. Crestini duhovnicesti pot functiona perfect in orice schema de conducere pe care o propun bisericii. Este suficient insa ca dupa ei sa se ridice o generatie de succesori firesti si schema nu va mai face doua parale. Tot asa, ivirea unor oameni cu adevarat duhovnicesti poate „rascumpara” un sistem corupt si compromis prin firea pamanteasca.

Istoric vorbind, în cele douăzeci de veacuri scurse, Dumnezeu a folosit cam toate formele și sistemele eclesiastice posibile. Cred că s-ar cuveni să respectăm deciziile Lui și să nu ne grăbim așa de ușuratic să ne „anatemizăm” unii pe alții. Dumnezeu n-a dat „rateuri” în primele 17 secole și Și-a revenit doar odată cu inițierea „reformei” protestante și apoi a mereu schimbătoarelor reforme neoprotestante. O scurtă privire asupra celor șapte scrisori adresate bisericilor locale în debutul Apocalipsei ne va arăta clar că nimic și nimeni n-a reușit vreodată să-L ia pe Dumnezeu prin surprindere. Verdictul Lui este că nu toți cei care merg cu mulțimea sunt neapărat creștini, ci doar „biruatorii” care depășesc limitările și lamentările fiecărui sistem omenesc de organizare. Fii unul dintre aceștia!

Nascute din efortul misionar al Conventiilor Baptiste din America, Bisericile Baptiste romane au astazi Constitutii Congregationaliste. Nu de putine ori inasa, credinciosii au de ales intre „debandada democratica” predispusa la certuri si nenumarate scindari si „dictatura unui om duhovnicesc” care impune prin prezenta si viata sa exemplara.

Orice biserica trebuie sa asigure un echilibru al slujirii in care fiecare lider spiritual functioneaza intr-o structura care-i asigura echilibru si control. Apostolul Pavel ne spune ca nimeni nu trebuie sa fie deasupra criticii sau corectiei celorlalti: „Cat despre prooroci, sa vorbeasca doi sau trei, si ceilalti sa judece” (1 Cor. 14:29).

Acest principiu de “control si echilibru” (“checks and balances” in limba engleza) a fost aplicat de fondatorii Americii, dorita a fi cea dintai Republica crestina din istorie. Cautand o structura care sa asigure propasirea si pastrarea principiilor democratice, ei au plecat de la un text din Isaia (33:22) si au alcatuit o conducere de stat bazata pe existenta a trei ramuri paralele: Judiciara, Legislativa si Executiva (Curtea Suprema, Congresul si Presedentia). Textul din Isaia spunea ca, in manifestarea autoritatii asupra Israelului,

„Domnul este Judecatorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Imparatul nostru.”

Cum puterea absoluta corupe absolut, intemeietorii Americii au refuzat sa mai aseze un reprezentant unic al lui Dumnezeu intre oameni (Regele, ca in Anglia si Europa) si au defalcat cele trei activitati ale suveranului in trei centre de autoritate, chemate sa se supravegheze si sa se tina in control una pe cealalta. Este evident ca acest principiu trebuie sa se manifeste si in conducerea bisericii (“iar restul sa judece”). America nu este o democratie populara, ci o Republica. Prin aceasta se intelege ca autoritatea finala nu apartine unor oameni care o aplica dupa bunul lor plac, ci unui document (Constitutia, un fel de biblie a lor) si a altor documente pe care este fondata aceasta națiune.

Desi nu ne prezinta structuri organizatorice clare si definitive, Noul Testament ne recomanda doua principii absolut obligatorii in abordarea oricaror forme de organizare. Cel dintai principiu este doctrina despre “preotia universala” a credinciosilor. Toti crestinii au acces direct si egal la Dumnezeu. Nu este necesar nici un alt Mijlocitor in afara de Isus Hristos. Al doilea principiu este ca Duhul Sfânt imparte daruri de slujire tuturor credinciosilor din adunare, iar aceste daruri au nevoie, pentru o buna folosire, de structuri care sa scoata in evidenta darul fiecaruia.

In ce priveste Constitutiile episcopaliene, la o analiza temeinica asupra documentelor istorice, miturile „succesiunii apostolice” si a „primatului Papal” nu stau in picioare. Lipsa suportului adecvat le dovedeste a nu fi altceva decat simple ... mituri. Jumătate din cărțile Noului Testament

au fost scrise de un om care n-a avut „succesiune apostolică”. Apostolul Pavel a fost pus deoparte și trimis în lucrare de un grup eterogen de lideri ai bisericii din Antiohia (Fapte 13:1-3). Cetatea a devenit centrul lucrării lui misionare, în timp ce Ierusalimul a rămas sub autoritatea celor trei: doi apostoli, Petru și oian, și un presbiter, Iacov, fratele de corp al lui Isus Hristos.

Pe mitologia unei „preotii” asemanatoare celei din Vechiul Testament, aceste Biserici episcopaliene nu-si pot justifica nici practicile cultice imprumutate de la Templul iudaic sau de la templele pagane si nici dependentă de „traditia” scrisa de niste oameni care au uzurpat autoritatea Scripturilor divine. Cazul cel mai trist este acela al Bisericii Ortodoxe, care, de la scindarea de Biserica Catolica a Romei, nu mai poate pretinde nici macar „succesiunea apostolica”, necesara pentru intretinerea conceptului de autoritate a clericilor. De fapt, preotia universala daruita de Hristos tuturor celor ce s-au facut una cu trupul Sau, a inlocuit in veacul crestin preotia Levitica a fiilor lui Aaron (Apoc. 1:5b-6; 1 Petru 2:5,9). Orice restaurare a „preotiei” este de aceea anacronica si nebiblica.

Structuri in bisericile baptiste romane din diaspora

Ironia face ca rezumarea tuturor tiparelor existente acum in bisericile baptiste locale sa duca tot la trei feluri tipice: cu un pastor apostolic, cu un comitet de presbiteri si cu democratia congregationalista.

Am aflat astfel ca, intuitiv, bisericile tind sa adopte structuri care li se potrivesc in functie de maturitatea membrilor si de componenta adunarii. Am mai aflat ca, in viata practica, cele trei tipare istorice sunt la fel de recomandabile si ca ele se potrivesc de minune cu trei stari de lucruri specifice:

Tiparul episcopalian exista si se recomanda acolo unde exista un singur lucrator-plantator de biserica (un fel de Timotei sau Tit) in mijlocul unei adunari neexperimentate si nemature (dar si in circumstanta unei biserici in care exista o mare diferenta de maturitate spirituala intre pastor si membrii).

Tiparul presbiterian exista si se recomanda acolo unde exista un nucleu de barbati maturi spiritual care pot governa intr-o situatie cvasi-ideala.

Tiparul congregationalist exista acolo unde nu exista un adevarat lider sau acolo unde oamenii au suficienta maturitate sociala si personala ca sa nu traga spre „democratia haotica” (de preferat: tipul anglo saxon sau nordic) si se recomanda acolo unde nu exista un lider spiritual, ci doar unul carnal (gen Diotref) care (daca nu poate fi inlocuit cu un altul de gen „Dimitrie) trebuie inlaturat sau anihilat.

Am mai observat ca experienta sociala si fundalul politic impune o „obisnuinta” cu un anumit sistem de organizare. Este evident ca oricare adunare baptista romana sufera inca din cauza „mostenirii comuniste” (Da, a trebuit sa spun chiar asa „comuniste”!). In multe locuri, bisericile române imita inca etica si mecanismul social-comunist. Pastorul este doar un fel de presedinte sau de secretar general, conducatorii spirituali sunt numiti chiar „membrii in comitet” (imitarea cu „comitetul de partid”), dar sunt tratati doar ca niste „reprezentanti ai maselor populare.” Bineinteles ca „adunarea generala” a tuturor membrilor are libertatea sa-i analizeze periodic si, pe principiul criticii si autocriticii cetatenesti, chiar sa-i schimbe. Ideia principala este ca poporul este conducatorul si beneficiarul suprem.

Pot sa spun ca, dintre toate constatările observatiilor mele, aceasta asemanare cu structurile organizatorii comuniste m-a socat si m-a scandalizat cel mai mult. Cred ca nu mai este necesar sa adaug ca ea a fost si cea care ... m-a durut cel mai mult.

„Bine, bine, dar cum funcționați voi la biserica voastră din Anaheim?”
Am să vă spun asta în capitolul următor.

10. Constituția Bisericii Baptiste „Bethel” din Anaheim, California

Din cauze lesne de înțeles, moto-ul bisericii noastre este: **„Betel” - o casă pentru cei departe de casă.** În limba Bibliei, Bethel se traduce prin „Casa lui Dumnezeu” (Beth El).

DECLARAȚIE DE VIZIUNE

„O biserica de tranziție, slujind creștini de origine română, cetățeni americani recent, de origine română, și creștini americani, toți gata să formeze o biserică temeinic biblică, care să urmărească, plină de pasiune, prezența și călăuzirea lui Dumnezeu.”

DECLARAȚIE DE SCOP

„Să asigure o casă locală a lui Dumnezeu (Bet-El), ajutând oamenii să-și îmbunătățească relația cu Dumnezeu și relațiile unii cu alții.”

CU DUMNEZEU ...

În fața lui Dumnezeu, oamenii au valoare. El dorește ca fiecare să aibă o relație personală cu El și să devină urmași devotați ai Domnului Isus Hristos.

UNII CU ALȚII ...

Oamenii au nevoie unii de alții. Dorința noastră este aceea de a-i ajuta pe oameni să aibă prietenii, căsnicii și familii sănătoase și puternice.

Referințe biblice: Matei 22:36-40; 28:19-20; Marcu 16:15-16; Luca 24:46-47; Ioan 20:21; Efeseni 2:10; Filipeni 3:10; I Timotei 2:3-4; Iacov 4:8; I Ioan 5:20

1. Evanghelizare/misiune - „Să împărtășească vestea bună a lui Isus Hristos, în cadrul comunității noastre și în întreaga lume, cu cât mai mulți oameni posibil” (Matei 28:18-20; Fapte 1:8; II Petru 3:9).

2. Educație - „Să ajute membrii să devină creștini maturi, oferindu-le instruirea necesară pentru a putea sluji cu eficiență. Prin învățăturile biblice, participă la promovarea dezvoltării personale și spirituale, ajutându-i să devină ucenici vrednici de chemarea lor.

3. Închinare - „Să participe împreună la serviciile publice de închinare și să ducă o viață de închinare zi cu zi” (Ioan 4:24).

4. Slujire/servicii - „Să slujească în numele Domnului Isus, fără egoism, îngrijindu-se de necesitățile fizice, emoționale și spirituale ale celor din biserică, din cadrul comunității și din întreaga lume” (I Petru 4:10-11; Matei 25:34-40; I Tesaloniceni 5:11; Galateni 5:13).

5. Părtășie - „Să încurajeze, să sprijinească și să se roage unii pentru alții, toți fiind membri ai familiei lui Dumnezeu. Să promoveze împărtășirea problemelor de viață” (I Ioan 1:7; Fapte 2:44-47, Evrei 10:23-25, Romani 15:5, 7; Ioan 13: 34-35).

DECLARAȚIA PRINCIPIILOR DE SLUIRE

1. Biblia este autoritatea supremă. Biblia este autoritatea conform căreia ne stabilim scopurile și structurile.

Referințe biblice: Psalmii 1:2, 119:11, 72, 105, 130, 140; Proverbe 16:9, 18:2; II Timotei 3:16; II Petru 1:21

2. Metodele nu trebuie confundate cu scopurile. Recunoaștem că scopul divin al lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată. Admitem însă faptul că metodele trebuie să se schimbe, în funcție de schimbările care intervin în viața oamenilor.

Referințe biblice: Matei 9:27-30, 20:28; Marcu 8:22-23; Luca 19:10; Ioan 6:38, 9:1-7

3. Nevoile spirituale ale credincioșilor și ale celor ce-L caută pe Dumnezeu sunt total diferite. Cei care au o relație personală cu Dumnezeu trebuie să-L laude pe Dumnezeu, să I Se închine Lui și să învețe adevărurile biblice. Oamenii care-L caută pe Dumnezeu au nevoie de un loc și de un climat, pline de încredere și siguranță, în care să poată cerceta în liniște condițiile puse de Domnul Isus pentru a deveni urmașii Săi. Suntem gata a ne dedica în întregime pentru a sluji în așa măsură încât să putem satisface nevoile spirituale ale celor două grupări de oameni la cel mai înalt nivel. Serviciile noastre divine de duminică seara se adresează în mod special celor care Îl caută pe Dumnezeu, explicând cu claritate condițiile puse de Domnul Isus pentru a deveni creștini, prin Cuvânt, muzică, dramatizare și alte mijloace inovatoare.

Serviciile divine de duminică dimineața și cele de vineri seara sunt orientate asupra călăuzirii creștinilor pe cale credinței în Dumnezeu pentru a ajunge la un înalt nivel spiritual, urmași devotați ai lui Hristos.

Referințe biblice: Pentru cei care-L caută pe Dumnezeu: I Corinteni 9:22-23, 14:22-25; Coloseni 4:2-6; I Tesaloniceni 2:6

Pentru credincioși: Mat. 28:19-20; I Cor. 11:2; Efes. 1:22, 4:11-12, 5:19-20; Col. 1:24, 4:12; I Tim. 2:1-2, 4:6, 13, 16; II Tim. 2:2; 3:16; Iac. 1:2-4; I Pet. 5:10

4. Încrederea în Domnul Isus este un proces care se dezvoltă cel mai bine prin încurajarea prieteniei cu cei credincioși. Mântuirea este un proces prin care omul se căiește de păcatele sale și, prin credință, Îl primește pe Domnul Isus ca Domn în viața sa. Domnul Isus Se folosește în mod practic de credincioși pentru a-I conduce pe cei din jurul lor la Hristos. Ca urmare, "Betel" practică mai degrabă o evanghelizare bazată pe „procesul relațiilor” decât una concentrată asupra programelor de evanghelizare.

Referințe biblice: Matei 5:29-30; Ioan 1:40-48, 12:20-22; Fapte 1:8; 18:2-4; Romani 9:1-3; Coloseni 4:4:6

5. Fiecare credincios este un slujitor, înzestrat de Dumnezeu în beneficiul trupului lui Hristos. În momentul în care este mântuit, fiecare credincios este înzestrat cu daruri spirituale. Prin ele, credincioșii se împlinesc spiritual și devin instrumente ale slujirii Domnului Isus Hristos. Ca urmare, ne dedicăm cu toată dăruirea pentru a-i ajuta pe credincioși să-și descopere, dezvolte și demonstreze darurile. De asemenea, credem cu tărie în organizarea bisericii bazată pe darurile spirituale.

Referințe biblice: Romani 11:12; I Corinteni 12; Efeseni 4:11-16; I Petru 4

6. Slujirea este reflectarea dragostei noastre față de Dumnezeu și, ca atare, ea trebuie să se caracterizeze prin înaltă calitate. Referințe biblice: Romani 12:2; I Corinteni 12:31; Filipeni 1:9-10, 4:8-9; Coloseni 1:10-12; II Timotei 2:15, 21

7. Un caracter creștin, o atitudine creștină, dragostea și integritatea sunt valorile supreme și decisive în viața creștinului. Referințe biblice: Proverbe 10:9, 11:3; I Corinteni 10:31; 13:13; Filipeni 1:9-11; 2:5-11, 15, 4:8; Coloseni 3:12, II Timotei 2:21

8. Viețile schimbate sunt „treaba noastră.” Însușirea adevărilor Bibliei de către credincioși are ca urmare schimbarea vieții lor. Pentru ca viața unui om să se schimbe, este necesară studierea Bibliei, slujirea în har și părtășia între credincioși. Se cere să ne întrebăm mereu: „Cum merge treaba?”

Referințe biblice: Romani 12:1-2; II Corinteni 5:17; Efeseni 2:1-10; I Petru 1:16

9. A-i ajuta pe oameni să-și perfecționeze relația cu Dumnezeu este o necesitate mult mai mare decât confruntarea acțiunilor lor. Ținta noastră este aceea de a provoca o schimbare din interior înspre exterior, și nu invers. Oamenii a căror viață s-a schimbat aduc cele mai eficace schimbări în societate.

Referințe biblice: Luca 19:1-9; Ioan 8:1-11, 12:1-11

10. Prioritatea bisericii de a-și înzestra membrii pentru slujire este realizată prin propovăduirea exegetică și predarea învățăturilor Bibliei.

Prin „exegetic” se înțelege luarea principiilor, a percepțelor și adevărilor în care credem direct din Cuvântul lui Dumnezeu.

Propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, pe care ne bazăm credința, este cea mai bună cale de a-i câștiga pe cei pierduți pentru Hristos și de a-i învăța și instrui pe cei mântuiți.

Accentul nostru cade pe Biblie, ea fiind instrumentul utilizat de Dumnezeu pentru a ne dezvolta credința și a ne echipa pentru slujire.

Referințe biblice: Marcu 7:1-23; Romani 10:17; I Corinteni 1:21; Efeseni 4:11-16; I Timotei 1:3, 4:11; II Timotei 3:16-17

Ca urmare a acestor angajamente, vom organiza, structura, predica, învăța, cânta, bugeta, planifica, evalua și forma conform scopului pe care Dumnezeu l-a relevat în Biblie. Prin aceasta, viețile noastre Îl vor glorifica pe Dumnezeu (Romani 11:36).

DECLARAȚIA PLURALITĂȚII ÎN CONDUCERE

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20:28)

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândulă ce mai rămâne de rânduit, și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” (Tit 1:5).

Noul Testament ne învață cu claritate despre necesitatea conducerii bisericii de către o pluralitate de bărbați duhovnicești. Sarcinile lor se împart în patru categorii. Întâi, acești bărbați au toată responsabilitatea și autoritatea de a conduce cu iscusință și dragoste turma. Apoi, ei au datoria de a hrăni turma, predând clar și cu acuratețe Cuvântul lui Dumnezeu. În al treilea rând, ei sunt chemați să se îngrijească de turmă. Această purtare de grijă este demonstrată prin atitudini de dragoste, prin interes, rugăciune, slujire și prin administrarea iscusită a resurselor bisericii. În cele din urmă, ei trebuie să protejeze turma de influențe și credințe dăunătoare.

Acești conducători sunt cunoscuți sub trei titluri, fiecare dintre ele revelând un aspect separat al funcției lor. Toate aceste titluri sunt prezentate în I Petru 5:1-2: „Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaş al

slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine.”

Întâi de toate, ei sunt numiți „presbiteri.” Un presbiter (din grecescul „presbuteros”) este un conducător duhovnicesc, a cărui înțelepciune și maturitate sunt respectate de oamenii lui Dumnezeu. Apoi, ei sunt bărbați care supraveghează. Cu alte cuvinte, ei sunt „supraveghetori” (grecește „episkapos”). Un supraveghetor este o persoană care administrează cu înțelepciune resursele și protejează oamenii. În final, ei sunt numiți „păstori” (din grecescul „poiman”). Acest termen se referă la faptul că ei au sarcina de a se îngriji și de a conduce turma.

Este important de remarcat că, în cadrul modelului de organizare a bisericii prezentat în Noul Testament, autoritatea de conducere nu este atribuită doar unei singure persoane, păstorul, și nici nu este atribuită de către membrii bisericii. În schimb, Biblia afirmă că autoritatea conducerii este exercitată de către o pluralitate de conducători, care sunt numiți de către biserică și care sunt responsabili în fața lui Dumnezeu. Biblia ne mai învață că, atunci când presbiterii sunt susținuți de către biserică, atât biserica, cât și creștinii, în particular, vor progresa spiritual (Evrei 13:17; I Tesaloniceni 5:12-13; I Petru 5:1-5; Fapte 20:28). Acești presbiteri nu vor forma o clasă separată „de clerici” între credincioși. Din contră, presbiterii, care săvârșesc anumite lucrări în biserică, sunt frați cu ceilalți credincioși și, împreună cu ei, caută să împlinească voia lui Dumnezeu (Fapte 14:23; Tit 1:5; II Corinteni 8:19).

DECLARAȚIE DE AFILIERE

Biblia ne învață ca bisericile locale să urmărească benevol părtășia cu alte biserici sănătoase din punct de vedere doctrinar. Această asociere are menirea de a asigura ajutor și încurajare reciprocă în lucrarea după călăuzirea Domnului. Această asociere este voluntară și nu implică renunțarea la libertatea bisericii individuale sau la dependența ei de Dumnezeu.

Biserica Baptistă Betel a ales să se afilieze la North American Baptist Association. Vom continua să rămânem afiliați, bazat pe credința că aceasta este voia lui Dumnezeu. Baza acestei afilierii este faptul că North American Association promovează părtășia bisericilor autonome și sănătoase din punct de vedere biblic, care au decis să colaboreze în vederea înaintării Împărăției lui Dumnezeu. Afilierea este menținută prin contribuții benevole la proiecte de misiune locale, de stat, naționale sau în străinătate. Susținerea ei mai este realizată și prin participarea, prin reprezentanți, la convențiile anuale în vederea votărilor asupra pozițiilor doctrinare, etice și de procedură. Membrii Bisericii Betel pot participa

personal în lucrările de evanghelizare, educare și de misiune ale North American Baptist Association.

De-alungul anilor, Biserica Betel s-a afiliat și cu alte asociații creștine. Toate afiliările vor fi cu biserici și organizații sănătoase din punct de vedere doctrinar și practic.

DECLARAȚIA DE MEMBRALITATE

Definirea membralității. Membrii bisericii se angajează să funcționeze activ în cadrul trupului local al lui Hristos, și să nu se considere afiliați ai unei organizații (Romani 12:3-21; I Corinteni 12).

Responsabilitățile membrilor

a. Sfințire personală: Să răspândească în BISERICĂ un suflu de umilință și să ducă o viață marcată de Duhul Sfânt. Relația noastră cu Domnul este sursa a tot ceea ce putem să ne oferim unii altora. Este imposibil să-i ajutăm pe alții să-și îmbunătățească relația cu Dumnezeu, sau cu cei din jur, fără ca Dumnezeu să lucreze în noi (Ioan 15:5).

b. Relația cu ceilalți credincioși: Să urmărească relații duhovnicești în cadrul BISERICII. Biblia ne învață că biserica este Trupul lui Hristos în lume. Noi suntem mădulare, membri ai acestui Trup. Se impune ca fiecare mădular al acestui Trup să urmărească relații sănătoase, arătând respect și grijă față de celelalte mădulare ale Trupului (Romani 12; I Corinteni 12; II Corinteni 1:12).

c. Investiția vieții: Să urmărească slujirea altora mai mult decât să fie slujit. Trăim într-o societate care încurajează egocentrismul. Ca și oameni ai lui Dumnezeu, suntem chemați să dăruim timpul nostru, talentele, darurile spirituale și resursele financiare în slujba altora (Marcu 10:35-45; Ioan 13:12-15; I Corinteni 12; Romani 12:3-12; II Corinteni 4:5).

Privilegiile membrilor

a. Luarea deciziilor. Membrii iau decizii și le confirmă pe cele ale BISERICII.

b. Deținerea de funcții. Fiecare membru are dreptul să candideze pentru funcții în BISERICĂ, dacă se califică din punct de vedere biblic (Fapte 6:1-7; Efeseni 4:11; I Timotei 3).

c. Profitul de pe urma proprietăților BISERICII. Membrii BISERICII nu au drepturi de proprietate asupra bunurilor BISERICII. La teminarea statului de membru, ei nu sunt îndreptățiți asupra nici unui profit de pe urma bunurilor BISERICII.

Disciplina membrilor

Scopul. Scopul păstrării disciplinei în biserică este acela de a-L glorifica pe Dumnezeu prin

(1) menținerea curăției în biserică (I Corinteni 5:6)

(2) protecția credincioșilor prin împiedicarea pătrunderii păcatului (I Timotei 5:20)

(3) promovarea bunăstării spirituale a credinciosului căzut în păcat, prin readucerea sa la o conduită conform standardelor biblice (Galateni 6:1).

ADUNĂRI GENERALE

Adunarea generală anuală. BISERICA va organiza o adunare generală în termen de patruzecișicinci (45) de zile de la încheierea anului fiscal, în locașul de închinăciune al bisericii din Anaheim, California. În cadrul ședinței, Consiliul va prezenta în detaliu activitățile din anul precedent ale BISERICII. Se vor discuta problemele, evenimentele și activitățile anului următor. Membrii BISERICII vor avea ocazia de a discuta probleme importante în cadrul adunării generale.

Pastorul sau unul din membrii Consiliului va conduce această „întâlnire de familie” și va da explicații, răspunsuri, vor expune puncte de vedere în funcție de situație. Consiliul se va consulta, va cere păreri și călăuzire de la membrii BISERICII, analizând cu atenție opiniile și dorințele lor. (Vezi Articolul. III, Secțiunea 7 cu privire la drepturile de decizie și confirmare ale membrilor BISERICII.)

Cvorum. Numărul minim necesar pentru luarea deciziilor în cadrul adunării generale ale BISERICII va fi o majoritate simplă a „membrilor activi ai BISERICII.” În caz contrar, adunarea va fi amânată pentru săptămâna următoare, când o treime din totalul membrilor va fi considerată suficientă.

PROBLEME DE INTERES PENTRU BISERICĂ. Consiliul va garanta dreptul de confirmare din partea BISERICII privind:

- a. Alegerea, mustarea sau demiterea Pastorului;
- b. Alegerea, mustarea sau demiterea diaconilor și a presbiterilor;
- c. Alegerea echipei pastorale;
- d. Clădire și anexe – decizii majore privind proprietățile BISERICII;
- e. Bugetul financiar al BISERICII;
- f. Amendamentele anexelor Constituției (Articolul XIV, Secțiunea 1);
- g. Alte probleme asupra cărora Consiliul consideră că trebuie să se consulte cu membrii BISERICII.

DECLARAȚIA DE CONDUCERE

PRESBITERI

Scop general. BISERICA urmărește să se conformeze Noului Testament, dedicându-se învățăturilor biblice. Nici o altă autoritate sau tradiție nu va controla mijloacele, credința sau structura Bisericii Domnului Isus Hristos. Structura administrativă și pastorală a unei biserici bazată pe Noul Testament se va folosi de o conducere colectivă. BISERICA va urmări exemplul biblic.

Pentru a ajunge la nivelul modelului din Noul Testament, BISERICA are nevoie de bărbați calificați pentru a sluji în Consiliu. Acești bărbați trebuie să întrunească anumite calități morale și spirituale, înainte de a începe lucrarea de slujire (I Timotei 3:1-7). Ei trebuie să fie instalați în funcții în mod public (I Timotei 5:22; Fapte 14:23). Ei trebuie să fie motivați și împuterniciți de Duhul Sfânt în cadrul slujirii lor (Fapte 20:28). După ce au fost analizați, examinați și numiți, conform Secțiunii 4, frații confirmați de către BISERICĂ să slujească în calitate de presbiteri vor forma „Consiliul Presbiterilor.”

Pentru ca să-și poată desfășura slujirea cu eficacitate, Consiliul are nevoie de rugăciuni, sprijin (I Tim5:17-18) și acordul membrilor BISERICII (Evrei 13:17). BISERICA este chemată să acorde toată cinstea Consiliului și să-l apere împotriva acuzațiilor false (I Timotei 5:19).

În final, dacă unul dintre presbiteri cade în păcat, și persistă în păcat, acesta trebuie mustrat în mod public (I Timotei 5:20).

Responsabilități. Consiliul trebuie să;

- a. hrănească turma (I Timotei 3:2, 5:17; I Tesaloniceni 5:12; Tit 1:9),
- b. asigure conducerea turmei (Fapte 20:28; I Tesaloniceni 5:12; Evrei 13:17),
 - în probleme practice (Fapte 6:1-6, 11:29-30)
 - în probleme doctrinare (Fapte 15, 16:4), și
 - în probleme de disciplină și de caracter (Evrei 13:17);
- c. se îngrijească cu dragoste de turmă (Iacov 5:14-15; Fapte 20:35; Evrei 13:17); și
- d. să apere turma (I Petru 5:2-3; Fapte 20:28).

Condiții de calificare. Fiecare presbiter trebuie să aibă o chemare de la Dumnezeu pentru această funcție. Condițiile de calificare ale unui presbiter sunt descrise în I Timotei 3:1-7 și Tit 1:6-9. El trebuie să fie:

- a. fără prihană, ca un vrednic econom al lui Dumnezeu; fără reproș (I Timotei 3:2; Tit 1:6-7);
- b. bărbatul unei singure neveste (I Timotei 3:2; Tit 1:6);

- c. cumpătat, prevăzător (I Timotei 3:2);
- d. înțelept, precaut (I Timotei 3:2; Tit 1:8);
- e. vrednic de cinste, bun gospodar (I Timotei 3:2);
- f. primitor de oaspeți (I Timotei 3:2; Tit 1:8);
- g. în stare să-i învețe pe alții; să se țină de Cuvântul adevărat și să înfrunte potrivnicii (I Timotei 3:2; Tit 1:9);
- h. să nu fie bețiv (I Timotei 3:3; Tit 1:7);
- i. ponderat (I Timotei 3:3; Tit 1:7);
- j. plin de răbdare, cu stăpânire de sine, blând, îngăduitor (I Timotei 3:3);
- k. negâlcevitor, necertăreț, cu stăpânire de sine (I Timotei 3:3; Tit 1:7);
- l. mulțumitor, nu iubitor de bani, nici lacom de câștig mârșav (I Timotei 3:3; Tit 1:7);
- m. un bun conducător în familie, cu copii credincioși și supuși lui Dumnezeu (I Tim. 3:4);
- n. neconvertit de curând (I Timotei 3:6);
- o. cu o bună mărturie din partea celor din afara bisericii (I Timotei 3:7);
- p. nu încăpățânat (Tit 1:7);
- q. iubitor de bine (Tit 1:8);
- r. drept, cinstit (Tit 1:8);
- s. sfânt, dedicat (Tit 1:80; și
- t. înfrânat (Tit 1:8).

Numărul presbiterilor. În măsura în care Dumnezeu cheamă bărbați ca să slujească în funcția de presbiteri, ei vor fi luați în considerare, analizați și folosiți în slujire. Numărul presbiterilor nu este determinat; el se stabilește în funcție de revelarea planului lui Dumnezeu. Biblia recomandă o pluralitate în conducere, care implică mai mult de un singur conducător.

Autoritate și responsabilități. Consiliul va avea autoritatea și responsabilitatea supravegherii activităților spirituale și administrative ale BISERICII, dacă Constituția nu prevede altfel. Consiliul poate să împuternicească această autoritate. Pastorul va avea o poziție specială în Consiliu.

Presbiterii au responsabilitatea de a susține și încuraja în întregime Pastorul, atât în public, cât și în particular. Presbiterii vor sfătui și susține Pastorul, considerându-l responsabil de slujirea și administrarea bisericii.

Presbiterii vor sluji, fiecare în parte, într-o echipă, contribuind la succesul slujirii în biserică. Pastorul și Consiliul vor numi fiecare presbiter într-un anumit sector de lucru, pentru care a fost înzestrat de Dumnezeu.

În concluzie, Consiliul este păstorul „turmei” lui Dumnezeu (I Petru 5:1-5). Atât BISERICA, cât și Consiliul recunosc că este un singur Domn și Învățător în biserica lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. Toți ceilalți sunt slujitorii Lui (Filipeni 2:5-11).

Instruire și educație. Poziția de presbiter nu impune condiții speciale de instruire sau educație. Presbiter devine cel care este chemat și pregătit de Dumnezeu.

Adunări și organizare. Consiliul va stabili reguli și proceduri scrise pentru desfășurarea activităților. Toate ședințele vor avea procese verbale scrise, care vor rămâne permanent în evidențele Consiliului.

Administratori. Membrii Consiliului vor funcționa ca și administratori ai BISERICII. Ei administrează proprietatea BISERICII, atât mobilară cât și personală, ca și oameni de încredere. Ei vor reprezenta BISERICA în toate problemele legale. La nevoie, și alți membri ai BISERICII pot fi numiți de către Consiliu ca și administratori.

PĂSTORUL

Alegerea. În cazul în care BISERICA funcționează fără păstor, Consiliul are sarcina de a căuta un păstor după voia Domnului. Atunci când în unanimitate sunt de acord asupra călăuzirii lui Dumnezeu în ceea ce privește un candidat, vor căuta confirmarea membrilor BISERICII într-o adunare specială (Articolul III, Secțiunea 2).

Pentru a alege un păstor (Efeseni 4:11) este necesar votul a cel puțin trei pătrimi (75%) din majoritatea membrilor activi.

Termenii slujirii. Păstorul va rămâne în funcție pe o perioadă de timp nedefinită, cu următoarea rezervă: dacă membrii Consiliului sunt în unanimitate (exclusiv Pastorul) în ceea ce privește înlăturarea păstorului din funcție, ei au autoritatea de a demite păstorul, având confirmarea majorității de vot a BISERICII, într-o adunare extraordinară (Articolul III, Secțiunea 2). Consiliul va stabili compensarea financiară de plecare de pe post. Păstorul va da BISERICII un preaviz, cu privire la demisia sa, după informarea Consiliului.

Îndatoriri. Pe lângă datoria sa de păstorire, ca și presbiter, principala responsabilitate a Pastorului este aceea de a sluji prin propovăduirea Cuvântului și prin rugăciune. El este responsabil de călăuzirea strategică și viziunea trupului BISERICII. Chemarea sa este aceea de a ajuta credincioșii să se maturizeze în credință, prin prezentarea profunzimii adevărurilor biblice cu acuratețe, dotându-i pentru a fi adevărați „slujitori” ai trupului. Pastorul are nevoie să-și organizeze timpul astfel, încât prioritatea principală să fie slujirea prin Cuvânt și călăuzirea turmei, concentrându-se mai întâi asupra acestor îndatoriri (Efeseni 4:11-12).

Ca și păstori ai turmei, presbiterii au responsabilitatea să numească alți conducători, cu daruri spirituale, pentru a lucra în domenii pe care Pastorul nu le poate acoperi.

DECLARAȚIA DE SUSȚINERE A PRESBITERILOR

Presbiterii care slujesc împreună în Consiliu vor fi susținuți și considerați nevinovați de acțiunile pe care le desfășoară în acord cu scopul și viziunea BISERICII. BISERICA va fi responsabilă, în primul rând, pentru obligațiile care decurg din aceste acțiuni, pe care Consiliul le întreprinde sau nu. BISERICA va suporta cheltuielile, în limite rezonabile, pentru a soluționa litigiile care ar putea interveni în timp ce Consiliul își îndeplinește îndatoririle și responsabilitățile. La alegerea Consiliului, aceeași susținere va fi extinsă asupra tuturor persoanelor care acționează conform îndatoririlor și responsabilităților în beneficiul BISERICII.

PERSONALUL ANGAJAT

Consiliul, sau cei numiți de ei, vor alege, supraveghea și evalua tot personalul angajat.

DIACONI

Scop general. Diaconii sunt slujitorii bisericii. Scopul lor este acela de a-i elibera pe presbiteri de multitudinea îndatoririlor în slujirea turmei. Atenția prioritară a diaconilor este aceea de a se îngriji de bunăstarea fizică a turmei. Diaconii au onoarea de a modela, pentru biserica locală și pentru cei pierduți, compasiune, bunățate, milă și dragoste. În timp ce biserica se îngrijește de nevoile oamenilor, lumea este expusă vizibil la dragostea lui Hristos și, ca urmare, oamenii vor fi atrași către Mântuitor. Diaconii trebuie să fie un exemplu de dedicare, unitate și armonie în slujba lor.

Îndatoriri și responsabilități. Diaconii vor administra cu grijă și eficacitate activitățile caritabile ale bisericii. Ei sunt cei care colectează fonduri, cei care oferă alinare și agenți ai milei. Ei îi ajută pe săraci, pe cei fără servicii, pe cei bolnavi, văduve, bătrâni, cei fără cămine, pe cei în spitale și handicapați. Ei alină, protejează și încurajează oamenii, ajutându-i să aibă cele trebuincioase. Chiar dacă de cele mai multe ori se ocupă și de satisfacerea nevoilor spirituale ale celor pe care îi slujesc, ei slujesc cu prioritate nevoilor fizice. Îndatoririle specifice includ, dar nu se limitează la:

a. Slujirea celor în nevoie, demonstrând dragostea lui Hristos. Atenție specială trebuie acordată văduvelor și văduvilor, celor în mari nevoi și bătrânilor. Colectarea și administrarea fondurilor benevole sunt incluse.

b. Asistă Consiliul în vederea pregătirii Cinei Domnului pentru membrii bisericii.

c. Alte sarcini și responsabilități stabilite de către diaconi și/sau Consiliu.

Condiții de calificare. Diaconii trebuie să fie buni credincioși în BISERICĂ și să corespundă condițiilor stabilite în I Timotei 3:8-10, 12-13. Aceste condiții de calificare sunt prezentate mai jos:

- a. demnitate (I Timotei 3:8),
- b. nu cu două fețe (I Timotei 3:8),
- c. nu băutor de mult vin (I Timotei 3:8),
- d. nu doritor de câștig mârșav (I Timotei 3:8),
- e. să păstreze taina credinței într-un cuget curat (I Timotei 3:9),
- f. cercetați (I Timotei 3:10),
- g. fără prihană (I Timotei 3:10),
- h. bărbatul unei singure neveste (I Timotei 3:12),
- i. să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor (I Timotei 3:12).

Adunări și organizare. Diaconii trebuie să se întâlnească pentru rugăciune, discutarea îndeplinirii îndatoririlor și a responsabilităților pe care le au. Frecvența adunărilor va fi stabilită de către diaconi. Diaconii vor pregăti reguli și proceduri scrise pe care le vor preda Consiliului în vederea colaborării. Acestea vor fi prezentate în fața Consiliului în decurs de un an de la adoptarea acestei Constituții.

DOCUMENTE ȘI RAPOARTE

Documente. BISERICA va ține o evidență corectă și legală a tuturor documentelor și a actelor contabile cu privire la activitate și proprietăți. Toate aceste documente vor fi păstrate la sediul bisericii din Anaheim, California. Documentele și actele vor fi verificate de către Consiliu. Locul unde activează BISERICA poate fi schimbat periodic, după cum stabilește Consiliul.

Inspectarea documentelor și a actelor contabile. Fiecare membru are dreptul absolut, în orice timp potrivit, să inspecteze toate evidențele contabile, rapoartele, documentele de orice fel (cu excepția celor privind personalul și contribuția) și proprietățile fizice ale BISERICII. Consiliul poate restrânge și limita, din motive de menținere a unei bune ordini, numărul de inspecții sau să stabilească un cadru ordonat în care acestea să se desfășoare. Nici într-un caz nu va fi refuzată o inspecție rezonabilă a documentelor și a rapoartelor vreunui membru.

DECLARAȚIE DE DIZOLVARE

La dizolvarea BISERICII, Consiliul va distribui bunurile unei alte Biserici sau Asociații creștine baptiste.

Contents Biserica locala

Recomandare 3

CUPRINSUL CĂRȚII 5

Introducere 7

BISERICA LUI HRISTOS 11

1. Însemnătatea Bisericii locale 11

2. Să ne definim termenii și... poziția 13

3. Biserica Universală - Biserica Locală 14

4. Biserica locală în vremea apostolică 17

5. Lecții ale trecutului 20

ÎNVĂȚĂTURA APOSTOLILOR 23

1. Importanța și rolul apostolilor 23

2. Sistemul de învățatură al apostolilor 26

3. Biserica Locală și asemănările ei 29

4. Biserica Locală și revelația divină 29

5. Biserica locală și Împărăția lui Dumnezeu 30

6. Biserica locală și tainele Împărăției 31

SFINȚIREA CREDINCIOȘILOR 33

1. Biserica locală și desăvârșirea sfinților 33

3. Încercarea credinței - metodă de creștere spirituală. 38

Exersarea darurilor 47

Biserica locală, darurile și roada Duhului 47

1 Despre „DARURILE DUHULUI“. 48

2. De ce trebuie să ne identificăm darurile duhovnicești? 50

3. Cum să ne identificăm darurile date de Duhul Sfânt? 50

4. Greșeli care trebuiesc evitate în problema darurilor Duhului. 51

Roda Duhului Sfânt 53

1. Despre „Roda Duhului Sfânt“ 53

2. Care este scopul rodirii Duhului Sfânt în viața noastră? 54

3. Care este partea noastră ? 56

4. Despre paradoxul creșterii spirituale 57

5. Problema maturității duhovnicești 59

Importanța formării cîrmuitoarelor spirituali ai Bisericii 65

1. Ordinea lucrării lui Hristos în Biserică 65

2. O critică constructivă și necesară 71

3. Instalarea presbiterilor 73

4. Principiul pluralității liderilor 73

5. Selectarea presbiterilor 77

6. Diversitatea presbiterilor 77

7. Poziția presbiterilor 77

8. Pericolul dictaturii presbiterilor	79
9. Principiul unanimității.	80
10. Purtătorul de cuvânt	80
11. Pași practici în formarea cărmuitorilor spirituali	83
Trecem acum la partea practică a procesului de formare a presbiterilor Bisericii. În 1 Timotei 3:1, apostolul Pavel face o afirmație care a fost mult timp și în multe locuri un prilej de tulburare:	
12. Procesul de identificare și formare a presbiterilor	87
13. Caracterul presbiterilor	88
14. Ordinarea presbiterilor	91
15. Disciplinarea unor presbiteri.	93
16. Diaconii Bisericii	94
Casieria Bisericii	99
1. Două principii fundamentale	100
2. Sentimentul dublei proprietăți.	100
3. Sentimentul responsabilității familiale.	101
4. Scopurile stringerii de ajutoare.	104
5. Timpul stringerii de ajutoare	106
6. Cine trebuie să dea?	107
7. Cît trebuie să dăm?	107
8. De ce trebuie să dăm?	107
Anexe și structuri eclesiale	109
1. Despre ce este vorba în epistolele „pastorale“?	111
O așezare premeditată și sugestivă	113
Exemple de biserici locale	115
Prietenia creștină	126
Politețea creștină	127
Providența divină	128
Egalitatea creștină	129
Responsabilitatea personală creștină	129
Încrederea creștină	129
Colegialitatea creștină	130
Autoritate spirituală	130
Sacru sau sacramental	131
Rostul Adunărilor Generale	136
4. Problema suferințelor lucrătorilor	143
Identificarea cu Hristos, fratele nostru mai mare	145
Identificarea cu suferințele lui Hristos pentru Biserică	148
5. Principii versus Porunci	155
6. Vîrste spirituale în Biserică	159

7. Cauzele lipsei de vitalitate spirituală	167
8. Muzica „bisericească“	177
Originea notelor muzicale	178
O scurtă incursiune istorica	179
9. Constituții și structuri Bisericești	189
Ce este o Constituție a Bisericii?	189
Cite tipuri de Constitutii bisericesti exista?	190
Structuri in bisericile baptiste romane din diaspora	200
10. Constituția Bisericii Baptiste „Bethel” din Anaheim, California	203
DECLARAȚIE DE VIZIUNE	203
DECLARAȚIE DE SCOP	203
DECLARAȚIA PRINCIPIILOR DE SLUJIRE	204
DECLARAȚIA PLURALITĂȚII ÎN CONDUCERE	206
DECLARAȚIE DE AFILIERE	207
DECLARAȚIA DE MEMBRALITATE	208
ADUNĂRI GENERALE	209
DECLARAȚIA DE CONDUCERE	210
DOCUMENTE ȘI RAPOARTE	214
DECLARAȚIE DE DIZOLVARE	214

